

HIERONYMUS
ANDOVER-HARVARD
THEOLOGICAL LIBRARY

Kjød og Aand

eller

De to Veie.

Første Deel.

Kjød og Aand,

eller

De to Veie.

Kofoed-Hansen

En Sjælehistorie

af

Jean Pierre.

Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ.
Ev. Joh.

Første Deel.

Odense.
Forlagt af Boghandler J. Milo.
Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri i Kjøbenhavn.
1846.

Første Afsnit.

Qvalm Luft.

„Oh Love! of whom great Cæsar was the suitor,
Titus the master, Antony the slave,
Horace, Catullus scholars, Ovid tutor,
Sappho the sage blue-stocking, in whose grave
All those may leap who rather would be neuter —
(Leucadias rock still overlooks the wave) —
Oh Love! thou art the very god of evil,
For, after all, we cannot call thee devil."

Byron.

Det var Juleaften. En tindrende Stjernehimmel smilede over Strandveien, der knirkede under det hvide, rene Vintertæppe. Hen ad Veien mod Kjøbenhavn rede to unge Mænd i en rask Trav tæt ved Siden af hinanden. De betragtede begge tause den opgaaende Maanes Skin i Øresundets Bølger, som endnu ikke vare fængslede af Isen.

„Hør den sagte Susen i de nøgne Træetoppe," sagde omsider den Ene, idet han standsede sin Hest noget. „Den har mig noget uendelig Melankolsk. Det er mig, som førte den med Magt mit indre Blik med sig til

de sunkne Ruiner af en fordum jublende Verden. Ganske anderledes er dog Vindens Lyd i Trætoppene en smuk Sommeraften; det er, som om den med lønlig Hvisken fortalte Kjærlighedseventyr."

„Jeg tænkte just, Axel!" svarede den Anden uden at tage videre Notits af hans Bemærkninger, „paa den Juleaften, vi for fire Aar siden tilbragte paa Egensø. Din Moder levede endnu, din Fætter Robert ligeledes. Der var en vemodig Høitidelighed over os Alle den Aften; det var ligesom om vi anede, at det var den sidste Juleaften, vi skulde tilbringe med hinanden. Husker du, hvor levende denne Følelse var hos din Moder? Der laa noget Forklaret i hendes Blik, da hun sagde os Godnat for at gaae paa sit Værelse. Da hun kom til dig, lod hun sin Haand glide over din Pande, kyssede dig og sagde: min Søn! glem ikke denne Aften! En Taare gled hende over Kinden."

„Lad de Døde hvile!" udbrød Axel, idet han opmuntrede sin Hest, som om han ved en stærkere Bevægelse vilde bortskræmme Tankerne.

„Hvor vil du tilbringe denne Aften?" spurgte Vilhelm efter en Pause.

„Angelique venter mig."

„Ah Angelique! Jeg havde troet — dog de Tider ere jo ikke mere."

Der laa Noget i den Tone, hvormed Vilhelm udtalte dette, der mishagede Axel. Han kneisede med et Udtryk af Trods, der især tydeligt udtalte sig ved et sagte Muskelspil om Munden. „Jeg kjender denne forkastende Tone," sagde han, „hvormed du altid taler om hende. Hvis du virkelig har nogen Hengivenhed for mig, da burde du dog skjænke Gjenstanden for mine Følelser en vis Agtelse, i den Overbeviisning, at de i det mindste ikke kunne sættes i Bevægelse for en ganske Uværdig."

„Og denne Overbeviisning skulde vel især Therese have bestyrket mig i?" svarede Vilhelm med en haanlig Tone.

„Enhver kan jo eengang tage feil i sine Forbindelser."

„Ja, især naar det er af den Art, der hører til les liaisons dangereuses, og de falde i nogen Mængde."

„Men der er hos Angelique," vedblev Axel, „noget aldeles Ualmindeligt, der i høi Grad maa fængsle Enhver, som er saa lykkelig at komme i hendes Nærhed. Alene deraf maatte du slutte det, at jeg har opgivet alle mine andre Bekjendtskaber af den Natur for hendes Skyld. Hun forener med sin originale ydre Skjønhed et ligesaa originalt skjønt Indre. Det er umuligt Andet end at glemme Alt i hendes Selskab. Aandrig, følelsesfuld, skjæmtende og alvorlig tillader hun aldrig Sjælen at synke hen i denne Grublen, der er

Glædens arrigste Fiende. Slige Egenskaber fordre dog i det mindste Respekt, om man end ei er liberal nok til at oversee de Feil, som hendes Stilling fast uundgaaeligt medfører. Jeg elsker hende næsten lidenskabeligt."

„Næsten! O du kan gjerne udelade dette Ord; jeg vil troe dig alligevel. Men du skylder mig endnu Beretningen om, hvorledes du gjorde hendes Bekjendtskab. Sligt er mig ellers ikke saa magtpaaliggende at vide. Men dette skete saa forunderligt pludseligt. Du kom en Formiddag som beruset op til mig, fortalte mig, at du nu havde fundet en Gjenstand, der overtraf Alt, hvad du hidtil havde attraaet; og det uagtet du ganske faa Dage i Forveien havde forsikkret mig det Samme om en ganske Anden. Dernæst talte du endeel ikke ganske sammenhængende Tøi om forunderligt Tilfælde o. s. v."

„Ja! det var tilvisse et ganske mærkværdigt Tilfælde; jeg troer ikke det let skal være truffet i Verden før; det skulde da være udi Athenen eller Rom. Jeg modtog en Dag en mystisk Billet, ikke alene for saa vidt mystisk, at en ganske ubekjendt Dame sætter mig et Stævnemøde, men fordi den især var affattet i ganske forblommede Udtryk. Saaledes paastod hun, at hun havde seet mig og dog ikke seet mig for fire Aar siden; at vore Sjæle alt forhen havde kjendt hinanden; at vore Veie dog engang tidlig eller sildig vilde løbe sam-

men eller krydse hinanden. Kort og godt: jeg indfinder mig til bestemt Tid paa bestemt Sted, men venter en halv Time og mere, og Ingen viser sig. Omsider, da jeg vil til at gaae i den Tanke, at man har havt mig til Bedste, kommer en Pige, der strax synes noget forundret ved at see mig, men fatter sig, vinker ad mig og fører mig til Angelique, der, saasnart jeg traadte ind, faldt i den største Forundring og Skræk, besvoer mig at forlade hende, talte om en ulykfalig Feiltagelse &c. Jeg var naturligviis ikke en saadan Nar at gaae. Det Øvrige kan du slutte dig til."

„Ja meget let," sagde Vilhelm og lo, „og jeg kan slutte mig til meget Mere. Men det er underligt, at du ikke har skarpt Blik nok til at see, at det dog til Syvende og Sidst naturligviis var Angelique, der havde skrevet hiint Brev. Ha, Ha! skal jeg endnu ovenikjøbet lære dig at kjende slige Kunstgreb, der kun ere beregnede paa at forøge det Pikante i Situationen og fremtrylle et Skin af Beleiring?"

„Der feiler du storligen, min superkloge Ven!" gjentog Axel noget stødt. „Jeg vil ikke tale om Haandskriftens Forskjellighed; thi den Forvanskning lod sig naturligviis let udføre; men jeg har flere andre sikkre Indicier. For det første modtog jeg Dagen efter et andet Brev fra min hemmelighedsfulde Ubekjendte, hvori hun forsikkrede mig, at et aldeles uberegneligt

Tilfælde havde forhindret min Afhentelse hiin Aften. Hun bad mig til en vis Tid et Par Dage efter at indfinde mig igjen paa samme Sted; ja, hvad mere er, hun tilføiede Trusler, om jeg ikke gjorde det. Jeg blev kjed af det hele Væv, og Truslerne fristede mig endnu mere til at give et afslaaende Svar. Men tænk dig det forunderlige Træf, at to Stævnemøder bleve satte af fire forskjellige, hinanden aldeles ubekjendte Personer paa samme Sted og omtrent til samme Tid. Det er dog et ganske forunderligt Spil af Skjæbnen."

„Men kunde ikke," indvendte Vilhelm, „dette andet Brev ogsaa hidrøre fra Angelique. Det maatte jo være hende om at gjøre at vedligeholde Skuffelsen; og at sætte en Herre Stævne er dog efter min ringe Mening for en Dame en noget betænkelig Sag. Hun blotter paa eengang alle sine Følelser og giver sig aldeles hen."

„O I Vantroende!" udbrød Axel ærgerlig. „Der skal Mere end Pythagoras's Viisdom til at overbevise Eder. Til Eders Uvidenhed i slige Sager kommer endnu Eders utaalelige Anmasselse, at ville bedømme Menneskers Adfærd, som I slet ikke kjende. Som jeg nu kjender Angelique, kan jeg med Sikkerhed sige, at et saadant Spil vilde være umuligt for hende. Hun er altfor aaben til slig Underfundighed; jeg maa sige, hendes Følelse er for reen dertil."

„Det er virkelig," sagde Vilhelm, „undertiden en kostelig Moro for dem, der vandre den lige moralske Vei, at høre dig og dine Lige bedømme, hvad I kalde en Connaissance eller Elskerinde. Det er, som om de Forbindelser, hvori hun indlader sig, aldeles ikke drog Noget fra i hendes qvindelige Værd."

„Og det er høist ærgerligt," svarede Axel, „for et Menneske med en nogenlunde liberal Tænkemaade at høre Jer bedømme dem."

„Men du talte om, at du havde andre Indicier. Lad os høre dem; thi det, du gav, tilfredsstiller mig rigtignok ikke, i det mindste ikke ganske."

„Ja vel har jeg andre Indicier. Du erindrer jo nok den ulykkelige Begivenhed med den unge L*, der passerede for et Fjerdingaar siden?"

„Den unge L*, der nylig var bleven sin Faders Compagnon og skød sig til Verdens Forbauselse. Nogle mumlede om, at det var en ulykkelig Kjærlighed til en Theaterdame; men Andre loe igjen derover og meente, at en slig Kjerlighed saa saare sjelden pleiede at være saa heftig og dertil ulykkelig."

„Det forholdt sig dog saa. Det var ham, hvis Plads det gunstige Tilfælde hiin Aften lod mig erobre. Nogle faa Dage efter kom jeg til Angelique med Efterretningen om hans Død, som jeg tilfældigviis havde hørt, da jeg gik hen til hende. Den rystede hende

saa dybt, at hun øieblikkelig besvimede og ei vilde see mig i tre Dage."

Det være sig nu, om dette Beviis forekom Vilhelm tydeligt nok eller ikke; men han forlangte ikke flere Indicier. Der opstod en kort Taushed, hvorefter han bemærkede med en dyb Alvor i Stemmen: „Det maa dog være infernalske Følelser, med hvilke man nyder den milde Glæde paa en saadan Ruin. Det gjør mig ondt for dig, Axel!"

„Hm!" udbrød denne. „Jeg vil tilstaae dig, at det har piint mig. Det var mig i Begyndelsen, som stod en Skygge i Døren til mit Paradiis og formeente mig Indgangen. Men det har kun tjent til at give mine Følelser for Angelique en vis dæmonisk Inderlighed, der forhøier det Pikante i mit Forhold til hende. Og — naar Alt kommer til Alt — hvad Lod eller Deel har jeg saa i den hele Historie? Jeg er bleven reven ind i Begivenheden ganske uden Vidende og Villie."

„I det enkelte Tilfælde har du naturligviis fuldkommen Ret, men betragtet fra et almindeligere Standpunkt derimod stor Uret."

„Ja den Betragtning," svarede Axel, „vil jeg nu denne Gang ikke foruleilige dig med."

„Men hvad Angelique iøvrigt angaaer," sagde Vilhelm efter en kort Pause, „da kunne vi maaskee nok

engang blive enige. Jeg kjender hende ikke personlig; jeg skulde heller ikke ønske det. Jeg har kun seet hende paa Scenen. Smuk er hun, det er ikke til at benægte, og hvad mere er, i flere af hendes Præstationer er der et Liv og en Ynde, der synes at udstrømme fra en Sjæl, som med Genialitet har opfattet Kunstens Betydning. Men — hun har alt triumpheret længe nok —; i det Høieste endnu et Par Aar, da er hun dalet ved Siden af de ny opgaaende Stjerner; om med Rette eller Urette, gjør Intet til Sagen. Lad os da see, hvad hendes priste aandelige Egenskaber ville blive, om de kunne gaae forklarede gjennem den Skjærsild."

„Endnu et Par Aar, siger du; ja det er jo muligt. Alt har sin Tid, og derfor bør man nyde Dieblikket. Det er jo sædvanligt hos Folk af din Skole at appellere til Fremtiden, fordi de ikke kunne bestaae i Nutiden. Her ere vi altsaa komne til vort gamle Stridspunkt."

„Og jeg, kjære Ven! kommer ogsaa igjen til min gamle Bemærkning, at Fremtiden altid er fattigst for dem, der have gjort Meest ud af Dieblikket."

Axel overhørte denne Bemærkning. Han trak sit Uhr op og udbrød: „Men hvor i Alverden er Klokken bleven otte! Vi ride jo ogsaa, som om vi første Gang sad tilhest. Parforcejagt, Vilhelm!" Han satte

sin Hest i flyvende Galop; hans Ben fulgte, og inden et Qvarteer var forløbet, rede de igjennem Porten.

Maanen lyste alt saa stærkt over Byen, at Lysenes Skin gjennem Vinduerne knap bemærkedes; neppe heller det, der søgte at bryde igjennem tre malede Gardiner i den anden Salsetage af en Bygning i Kronprindsessegaden straas over for Porten til Kongens Have. Dette med Maanelyset kæmpende Skin betegnede imidlertid, at der var Liv i Angeliques Bopæl. Hun sad eller rettere hvilede i en Gyngestol, som hun med en egen Færdighed holdt i en stadig eensformig Bevægelse; maaskee et Forsøg paa at dæmpe den urolige Forventning, der var synlig i hendes Miner, og som formodentlig havde bragt den Samtale til at gaae istaa, hun nylig maatte have ført med to Herrer, der befandt sig i Værelset; thi de vare alle tre tause.

Angelique foer op. „Intet er dog piinligere end at vente,“ udbrød hun. „Det er Noget, jeg slet ikke kan finde mig i. Hvor bliver dog Axel af! Han lovede at være her alt for en Time siden. Siig mig dog, Weinlich!“ henvendte hun sig til en af Herrerne,

en temmelig velnæret Figur med et opblæst Ansigt, der ikke just forraadte Skarpsindighed; „har De ikke mindste Begreb om, hvor Deres Cousin bliver af?“

Den Tiltalte tog den dobbelte Guldlorgnet, hvorigjennem han havde betragtet et Par Malerier, der hang noget borte paa Væggen, fra Dinene, polerede Glassene med et høirødt Silketørklæde og svarede under denne Operation: „Jeg er ikke saa heldig at have noget Begreb derom. Det er heller ikke af de letteste Ting. Min Fætter, maa jeg tillade mig at bemærke, er et mærkeligt Menneske, og hvis De er istand til at faae ham til at være akkurat eller overhovedet til at komme, naar han lover det, saa formaaer De i Sandhed Mere end Nogen. Jeg — som dog er en ældre Fætter af ham — har nu tre Tirsdage i Træk indbudt ham til et Partie L'hombre, men forgjæves ventet ham, uagtet han havde modtaget Indbydelsen. Jeg kommer virkelig snart til at bryde mit Princip og anskaffe mig Briller, thi det generer at bruge Lorgnetten ofte, naar man spiller.“

Den sidste Halvdeel af denne Replik gik aldeles tabt for Angelique, der utaalmodigt opfangede enhver Lyd fra Gangen og ideligt vendte de mørke, ildfulde Dine mod Døren. Den anden Herre derimod, der sad skjødesløst lænet tilbage i Sophaen, viste ved et let Smiil, at han havde opfanget den.

„De har Ret,“ sagde han med en noget fremmed Accent; „Deres Fætter er virkelig et mærkværdigt Menneske; der ligger adskillige Muligheder i ham. Næsten ganske det Modsatte af Dem, i hvem der ligger en Verden af Umuligheder, og som — jeg maatte sige — lider af den punktligste Nøiagtighed.“

„Ja, derfor er jeg bekjendt,“ svarede Weinlich.

„Tag ikke den unge Mand for strengt,“ vedblev den Forrige, idet han henvendte sig til Angelique. „Han er endnu i den Alder, da Livet er en Balsal; og hvor let hænder det ikke, at man glemmer, man har engageret En og Anden.“

„En og Anden?“ gjentog Angelique med en Mine af Indignation.

„Men Veteranerne nyde Godt deraf,“ vedblev han smilende; „thi de besørge Efterhøsten og have af Erfaring lært, at den frembyder det Brillanteste.“

Et eiendommeligt kjækt Kast med Hovedet forraadte en Bevægelse hos Angelique, som om hun følte sig langt fra at kunne høre til Efterhøsten. Cavalieren betragtede denne Bevægelse med synligt Velbehag, som om han kunde have foranlediget den med Forsæt.

„Og hvad er Livet for Dem, Sir Splenham?“ spurgte Angelique, idet hun atter kastede sig i Syngestolen. „Maaskee kan jeg finde Taalmodighed ved at philosophere.“

„Alleslags," svarede denne. „Det kommer an paa, hvorledes jeg er disponeret. Undertiden en Ørken som Sahara, kjedsommelig som dens evige, eensformige Sandhøie."

„Ja, især naar man venter," afbrød Angelique ham.

„Undertiden," vedblev Splenham, „den lystigste Tumleplads som St. Markospladsen i Carnavalstiden."

„Er De blandt Maskerne?" spurgte Angelique med et skjælmsk Blik.

„Undertiden," gjentog Splenham, „er det mig en Narrerede, hvor ikke en Eneste engang har Pierrots Forstand."

„Det var en høi Flugt!" udbrød Angelique. „Brænd ikke Vingerne i Forstandens Sol!"

„Et Blik i en Laterna magica er Livet," sluttede Splenham og sprang op. „Lys og Skygge, Illusion og broget Flitter, Manden med Leen og Dandserinden med Psychevinger! Undertiden er man selv med blandt de forbitrækkende Personer. Jeg skulde da endelig heller ikke ønske altid kun at see til."

„Livet er en Drøm," sagde Angelique. „Lyksalig den, der drømmer smukt!"

„En Drøm," gjentog Weinlich, idet han støttede Hagen eftertænksomt paa Tommelfingeren. „Livet en

Drøm — jo, der er et Stykke, der kaldes saaledes. Af hvem, husker jeg ikke — Tasso, Alfieri. Stoffet er behandlet."

„Calderon," bemærkede Splenham.

„Rigtigt! Calderon, Portugiseren, Forfatter til Lusiaden, et ganske udmærket Digt!"

„Spanier," vedblev Splenham tørt.

„Aa Spanier eller Portugiser," gjentog Weinlich. „Paa min Ære, om jeg har kunnet see mere Forskjel paa Spansk og Portugisisk end paa Dansk og Norsk!"

Splenham smilede. „Norsk," sagde Angelique noget adspredt. „Hvor tales det?"

„I Danmark," svarede Splenham.

„Ah! og hvor tales saa Dansk?"

„I Norge."

„Ha! Ha!" lo Angelique: „Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte bag. En Tyv er dog en Tyv, det er en afgjort Sag."

„Er Livet en Drøm," sagde Weinlich, „saa kan jeg ikke sige Andet, end at man dog drømmer interessantere om Dagen end om Natten. Jeg kjeder mig altid ganske uforskammet i Drømme, og har ubehagelige Skuffelser. Saaledes drømte jeg forleden Nat, at De Splenham, Axel og jeg vare i Constantinopel og stode udenfor Sultanens Harem, spekulerende paa, hvorledes vi skulde komme derind, medens vi betrag-

tede de oplyste Vinduer. Kort efter verlede Drømmen, og vi vare tre Mopser, der stode og saae paa Maanen. Vinden blæste koldt, Skinnet forekom mig saa spøgelseagtigt, at jeg maatte hyle. Da jeg vaagnede, havde jeg kastet Dynen af mig, og min Tjener, der havde hørt mit Skrig, kom styrtende ind og spurgte, om Kammerjunkeren feilede Noget."

Angelique brast i en overgiven Latter, men Splenham sagde med en alvorlig Mine: „De lider af Drømme, har De før fortalt. Som et Middel vil jeg anbefale Dem Opium. Tager De blot to Gran deraf om Aftenen, før De lægger Dem, er jeg overbeviist om, at De ikke alene vil komme udenfor Serailet, men lige ind til den første Odaliske."

„Det skal jeg dog paa min Ære forsøge," svarede Weinlich; „det var jo et saare simpelt Middel. Apropos — har De hørt, at vor Ven Edvard, Kunstneren, har hævet sin Forbindelse?"

„Nei!" udbrød Begge. „Af hvad Aarsag?"

„Han paastaaer, at Kunstneren kun kan have een egentlig, varig Kjærlighed, nemlig sin Kunst og dens Idee. Der kan jeg nu ikke være enig med ham. Jeg har altid forsvaret Ægteskabet og troer, at Kunsten trives bedst i den huslige Arnes Ly."

„Hvorfor forsvarer De da ikke tillige Deres Anskuelse ved Exemplet?" spurgte Splenham. „Eller

maaskee De ogsaa omvendt anseer det nødvendigt for en Ægtemand at være Kunstner?"

„Det sagde just min Fætter til min store Ærgrelse forleden Dag. Vi talte om de forskjellige Kunster og hvilken der stod høiest; da afbrød han endelig Samtalen, netop som den var paa sit Interessanteste, med den slette Witz: Af alle Kunstnere anseer jeg Ægtemændene for de største. Der udfordres et Geni, en teknisk Færdighed for at udmærke sig i denne Sphære, hvorom Ingen af os har noget Begreb; en Selvfornægtelse, som Ingen af os vilde være istand til at underkaste sig; det skulde da være dig Fætter."

„Ja, det er sandt," udbrød Angelique, som om hun foer op af en Drøm. „Kunsten maa gaae for Alt! Den tilsidesætter alle Hensyn. Derfor opveier Kunsten et Stamtræ med hundrede Blade," vedblev hun og reiste sig.

„I en vis Henseende," begyndte Weinlich —

„I alle Henseender," afbrød Angelique ham og stampede i Gulvet med den lille Fod.

„Jeg advarer Dem Hr. Kammerjunker," sagde Splenham. „Hav Respekt for det Taktslag, der accompagnerede denne Kjendelse; thi det blev givet med et Instrument, der har hentryllet Publikum i Kunstens syvende Himmel."

Angelique slog nogle Battements, dreiede sig i en

en Pirouet og sang til en selvgjort Melodi: danser, danser! Allons-dansons au travers de la vie! Weinlich reiste sig og gjorde en Compliment for hende.

„Min Liberalitet," vedblev Splenham, „er Dem bekjendt nok. Dog foragter jeg disse høitravende Principer, der næsten ere blevne til common-places og af Narre endnu stedse udtales med megen Bram, som om de gjemte et stort Indhold. Hvad skal det sige, at Kunstneren kun kan have een varig Kjærlighed — sin Kunst? Ussel Opblæsthed! Rembrandt har malet sig selv med sin Hustru paa Skjødet og et fyldt Glas i Haanden. Han seer saa jovial og livsglad ud, den store Kunstner, som om han vilde sige: See, Drenge! jeg skal lære Jer, hvad det vil sige, som Digterne synge om Viin og Kjærlighed! Der have vi just Egoismen, naar Nogen vil hæve sine individuelle Lyster til saakaldte almindelige Sandheder. Kommer nu ogsaa denne Hansqvast, der med al sin Genialitet dog endnu har adskillige Trin tilbage, før han naaer ind i Kunstens Haller? Jeg troer forresten han er bleven gal."

„Gal!" udbrøde Angelique og Weinlich paa eengang.

„Ja, hvad De fortæller, bestyrker den Erfaring, jeg selv gjorde imorges. Jeg kommer ind i hans Atelier for at see ham udføre en Skidse, som han i

Sommer tog mig af en Egn i det Nordlige. Jeg har flere Gange seet ham arbeide derpaa og var særdeles tilfreds dermed. Idag tænkte jeg efter hans Løfte at see den næsten færdig. Det var saa omtrent ogsaa Tilfældet. Stykket forestiller et Skovparti med en Mølle i Forgrunden tilvenstre; tilhøire for denne iler Blikket over en Eng, der i Baggrunden dækkes af et Krat og atter tilhøire begrændses af et Vandløb. Paa denne Eng havde jeg bedet ham anbringe et Par Grupper, naturligviis af Mennesker. Men tænk Dem min Forbauselse, da jeg istedetfor lystige Landsfolk, som jeg nærmest havde ønsket, seer nogle naragtige, karikaturmæssige Skikkelser i de eventyrligste Stillinger. Jeg vidste knap, hvad jeg skulde tænke eller sige; thi — harmfuld som jeg var — var det mig dog næsten umuligt ikke at briste ud i Latter, især da Maleren staaer ved Siden af med den meest triumpherende og taabelige Mine, som om han ventede, at jeg skulde udbryde i Lovtaler. Jeg spurgte ham tilsidst ganske roligt, hvad han egentlig meente med disse Skikkelser; hvorpaa han efter en Mængde indledende Vaas svarede, at det var umodne Ideer. Heri gav jeg ham fuldkommen Ret og pegede paa en Skikkelse, der kom ud fra Skoven i Baggrunden og saae endnu græsseligere ud end de andre. Han erklærede, at det var min Idee; hvorpaa jeg bad ham endelig at sætte

sin egen ved Siden af, om den ellers var moden. Han saae paa mig med en stolt Mine, gik med afmaalte Skridt hen til Væggen og tog et Carton, hvorpaa han havde udkastet et græsk Sujet, der forestillede en Skjermydsel og tilhøire i Forgrunden nogle Qvinder, der søgte at skjule sig i en Klippekløft. Tanken var ikke ilde, Situationen interessant; men atter præsenterede sig her saadanne grelle Gestalter. Han talte iøvrigt ret fornuftigt derover; men da jeg atter spurgte ham om disse Skikkelser, forandrede hans Ansigt sig. Han satte sig i allehaande krigerske Stillinger og gestikulerede ivrigt. Der er mere Sympathi mellem Krudtet og Ideerne, end man i Almindelighed antager, udraabte han omsider. Pif, Puf, Paf! saaledes gjalder det i Sjælen, og Ideen springer frem til fuld Aabenbarelse. Da jeg strax efter bad ham at skaffe de umodne Ideer bort fra Maleriet, saae han paa mig med den meest haanende Mine og vendte mig Ryggen; hvorpaa jeg forlod ham ærgerlig over mit Maleries Mishandling."

„Den stakkels Edvard!" udbrød Angelique. „Jeg har aldrig siddet for nogen Maler, der var saa interessant som han — og begeistret for sin Kunst. To Gange sprang han op, medens han tog det første Udkast af mig, og raabte: Det skal lykkes mig som intet

Andet! De veed, hvor udmærket det lykkedes ham. Men De har overdrevet det, Splenham."

„Aldeles ikke," svarede denne. „Han talte endvidere kun Tydsk og vilde paa ingen Maade indlade sig paa noget andet Maal. Jeg erindrer endnu en Mængde Snak om den frie Qvinde og den hellige Stad Rom, hvorhen han med det første vil reise."

„Men det vil blive et høist mærkværdigt Maleri," sagde Weinlich med en vigtig Mine. „Betænk kun: det første Stadium, det første Vidne om et Menneskes Forrykkelse fra det rette Standpunkt. Jeg seer ikke Andet, end at det maa blive Dem endnu interessantere. Jeg vil paa Ære imorgen gaae hen og bestille hans græske Sujet udført."

Angelique tilkastede ham et haanligt Blik, idet hun fløi mod Døren, da hun meente at høre Nogen i Forværelset. „Ha!" udbrød hun, da hun fandt sig skuffet, „det er for galt! Hvad Nyt fra Grækenland," vedblev hun; „er det snart frit?"

„Det vil snart være forbi," svarede Weinlich og gav sig en Mine, som om han var indviet i Diplomatiens Hemmeligheder.

„Det var en feig Yttring," sagde Angelique med Uvillie. „Om jeg end vidste, at det var saa, jeg vilde fornægte det til sidste Minut."

„Weinlich vælger det Klogeste," bemærkede Splen-

ham, „at udtale den Dom, der er den letteste at forsvare. Min Landsmand Byron er nu taget dertil."

„Hvad skal den ene Mand hjælpe?" spurgte Weinlich.

„De, der ikke vide at vurdere sig selv ret, vide heller ikke at vurdere Andre," sagde Splenham bittert. „Materielt kan han udrette Lidet, maaskee Meget; med sin Aand kan han gjøre Mirakler. En begavet Mand, der sætter Alt paa Spil for en Sag, som Byron gjør her, har det Utrolige i sin Magt."

„Lord Byron!" gjentog Angelique. „Der er mig en romantisk Klang i dette Navn. Jeg vil lære Engelsk for at kunne læse hans Værker. Splenham, vil De være min Lærer? Ha!" udbrød hun, da Axel i det samme traadte ind, „min Herre! De kan lade Deres Tjener vente, men ikke mig, en Dandserinde. Hvor bliver De af? Er det Dem, der har belært Deres Fætter om, at det snart vil være forbi med Grækenland?"

„Forbi!" gjentog Axel og saae spottende til Weinlich. „Hvad giver dig Anledning til det hæse Uglesktig? Hvor mange Mand er der tilbage, Fætter?"

„Jeg har paa min Ære ikke talt dem," svarede denne noget stødt.

„Ja, saa har det ingen Fare," vedblev Axel. „Naar det kommer saa vidt, at de ere talte, saa reise

vi derned, og du skal være med, Fætter. Vi indeslutte os da i en Fæstning, grave Miner under Murene, stille os paa dem og sætte Lunten til, for at Elementerne kunne kaste os i Ansigtet paa Fjenden. Da kan du frit og uimodsagt gjennem Ødelæggelsens Torden brøle: Det er forbi! Fuit Ilium!"

„O ja," sagde Splenham. „Naar man kunde nævnes som den, der havde tændt Minen, var det maaskee Umagen værd. Man vinder Navnet, og Livsfeberen sættes med det samme."

„Forbi!" gjentog Axel atter. „Et Folk, der vil begrave sig under Ruinerne af sit Land, er ubetvingeligt. Jeg vil til Efteraaret reise til Grækenland for at prædike den Lærdom. Saalænge der er en Brander at tænde de tyrkiske Admiralskibe med, saalænge blusser Frihedens Lue i Hellas!"

Angelique betragtede ham begeistret og hængte sig ved hans Arm. „Jeg vil reise med," sagde hun, „og blive Amazone. Jeg vil strax tage Underviisning i at føre en Klinge. De, Axel, skal give mig Timer i Fægtning. Prenez garde!" udbrød hun og sprang ud i en krigersk Attitude.

„Bravo!" raabte Englænderen. „Jeg skal skaffe Dem Ansættelse i Byrons Corps ved de lette Tropper."

„Byron!" gjentog Axel, „er han ankommen der?"

„Fair Greece! sad relic of departed worth!
Immortal, though no more; though fallen, great!"

„Jeg er træt," vedblev han og kastede sig i Sophaen.

„Hvor kommer De fra," spurgte Angelique, „bestøvlet og besporet som De er? Er det en Dragt at møde med her? Hvor har De været?"

„Im wilden Wald, in der Winternacht! Whitohu!" deklamerede han som Gjensvar. „Jeg har spiist til Middag paa Bellevue med nogle Venner. Det var et Væddemaal, der egentlig skulde have været betalt i Sommer. Nu har jeg indgaaet et Ditto. Vilhelm havde paa Veien hjem nær fordærvet mig mit gode Humeur; da satte jeg Sporen i Gangerens Side og rev ham med mig i stormende Galop. Ha! naar man jager afsted paa den flyvende Ganger, og Luftstrømmen hviner om Ørene, da faaer man en Forsmag paa den rene Frihed."

„Det troer jeg," sagde Splenham; „thi det er i Luften den er at søge."

„Ja, det er mærkværdigt med Luften," bemærkede Weinlich. „Den trænger ind allevegne. Der skal derfor i Virkeligheden intet tomt Rum gives."

„Undtagen adskillige Hjerner," tilføiede Axel.

„Ja vel!" svarede Weinlich. „Jeg i det mindste har ikke Luft i min."

„Hvorom var det De væddede?" spurgte Angelique, „og med hvem?"

„Med Baron Ch.," svarede Axel. „Havde han ikke været en Cujon, saa havde han fordret mig ud; men han gav Sagen den Vending. Han har charmeret sig i den nye Skuespillerinde; man siger endog, at hun allerede har givet hans Gehør. Desto taabeligere er det af ham, selv at bringe hende paa Bane og fremvælte en Strøm af Lovpriisninger over hendes Ydre og Indre, hvoraf jeg og tog Anledning til at være af en aldeles modsat Mening. Efterat vi længe havde stridt frem og tilbage, og han kjendelig kom i bestandig større Forlegenhed, udbrød Lieutenant Z., at denne Dame var en aldeles indifferent Person, som det ikke var værd at spilde to Ord paa, endsige en halv Times Samtale. Herover blev Ch. næsten rasende og udgød sig i en Strøm af Bitterheder mod Z., der naturligviis maa tage mod Alt af Baronen. Jeg forsvarede ham, og tilsidst blev der efter en Mængde Brøvl fastsat et Væddemaal mellem Ch. og mig, om hun er smuk eller ikke. Jeg paastaaer, hun er det ikke."

„Vil De verle Kugler om det eller kaste Lod om det?" spurgte Splenham.

„Ingen af Delene. Den af os, der først inden

imorgen Middag har samlet ti Stemmer for sin Anskuelse, har vundet Væddemaalet."

„Jeg finder hende smuk," udbrød Weinlich; „jeg melder mig imorgen tidlig hos Baronen."

„Det vil Intet sige," svarede Axel. „Det skal være competente Folk."

„Ja, da har paa min Ære Ingen endnu underkjendt min Dom," vedblev Weinlich.

„Det er ikke vanskeligt at undgaae, naar man passer paa altid at dømme sidst."

„Hvorledes skal den Competence afgjøres?" spurgte Splenham.

„Vi have Lov til hver at vælge en Mand, der forkaster eller antager de Stemmer, Modstanderen tæller. Jeg stiller Dem."

„Det er da det desperateste Væddemaal, jeg i mit Liv har hørt," udbrød Weinlich utaalmodigt. „Naar I nu møde hver med Ti paa eengang, og de Alle gjensidigen blive forkastede, hvad saa?"

„Der vil blive en stor Usikkerhed i Afgjørelsen," bemærkede Splenham. „Ellers er Væddemaalet i sig selv, som et Væddemaal bør være. At vædde om en Ting, der beroer paa en Viden, er en Flauhed; hvad man skal vædde om, bør være Noget, Lykken eller Følelsen bestemmer til den ene eller til den anden Side."

„Knuden stikker egentlig deri," sagde Axel, „at

Skjønhedens Regler endnu ikke ere fastsatte og bragte i System. Thi at sige, at Skjønheden er Noget, hvorom der ikke kan disputeres, vil vel intet dannet Menneske."

„Skulle disse Stemmer gives af Damer eller Herrer?" spurgte Angelique.

„Derom er der Intet fastsat."

„Godt! saa har De min paa Deres Side, og jeg skal endnu i Aften skaffe Dem fem andre."

„Der have vi alt Mere end den halve Hær," udbrød Splenham. „Kunde jeg blot erklære Deres Tropper competente, det skulde skee med alle Formaliteter blot for den Officeers Skyld, der commanderer den nu fremrykkende Colonne. Jeg bliver meer og meer indtaget af Deres Væddemaal; thi Quintessentsen deri opløser sig tilsidst i blot Skum. Hvad vil det sige, at spørge om en Skuespillerindes Skjønhed? Naar skal den bedømmes, under hvilke Omstændigheder, i hvilken Rolle? En Skuespillerinde er en Chamæleon. Hun har overhovedet tre Stadier, som hun vexelviis befinder sig paa: naar hun bevæger sig paa Brædderne, naar hun er bag Coulisserne, og naar hun er i sit Boudoir. Paa det første Stadium er hun Idealet selv; paa det andet er hun dets Vrængbillede; paa det tredie dets Skelet. Paa det første er hun bedaarende, tryllende; paa det andet er hun modbydelig; paa det tredie endnu meget mere end be-

daarende: hun er nydelig, dette Ord taget i sin meest udstrakte Betydning med alle mulige Betoninger."

Angelique havde betragtet Englænderen under denne Udvikling, idet hun forventede et ganske andet Resultat. Men ved Slutningen satte hendes vexlende Minespil sig i et Udtryk af Indignation. Hun tilsendte ham et lynende Øiekast og sagde halvt høit, idet hun stolt vendte sig fra ham: „Det Menneske bliver mig dog stedse mere utaaleligt."

Splenham lod, som om han ikke bemærkede det, og vedblev, idet han mere henvendte sig til Axel: „Det er et fortræffeligt Ord, Deres Sprog er i Besiddelse af. Nydelig! Jeg kjender i intet Sprog noget Tilsvarende. Det har Materialismens fineste Duft og har dog af Sprogbrugen modtaget en saadan Naivitet, at en Confirmandinde kan bruge det paa sin Confirmationsdag."

„Ja, hvorfor forliber man sig overhovedet i Skuespillerinder?" udbrød Weinlich pludseligt. „Det er jo latterligt!"

„Jeg gratulerer Dem til en Proselyt," sagde Axel til Splenham. „En Proselyt, der er saa meget værdifuldere, som den Maade, hvorpaa Bekjendelsen blev fremført, og den forudgaaende Eftertanke noksom bevise, at Weinlich ikke alene har havt en Anskuelse, men ogsaa Følelser at overvinde."

„Jeg er Mand for mine Følelser," svarede Weinlich. „Naar man fremsætter et dybt Spørgsmaal, er det ubehageligt derfor at angribes personligt."

„Saa besvar det først selv," sagde Angelique, idet hun utaalmodigt traadte ham nærmere. „Lad os høre Deres Mening!"

„Vistnok er det et dybt Spørgsmaal," sagde Splenham med en Ironi, som Weinlich var for godmodig til at bemærke. „Det glæder mig, at en Mand som De viser Tilbøielighed til at gaae ind paa min Anskuelse. Det beviser mig, at min Theori, hvoraf jeg før fremsatte et Brudstykke, i det mindste ikke er ganske urigtig. Hvilken Nar forliber sig ikke i en Kunstnerinde, der fremtræder i Elskerinderoller paa Scenen? Er det Andet end en Borneerthed, der ikke kan fastholde Kunsten uafhængig af dens Midler og subjektive Oprindelse?"

„Det er Drengens Barnagtighed, der sønderlemmer Sommerfuglen," tilføiede Axel. „Men kun de ere Narrene, der ikke vide, hvad de gjøre. Den har Ret til at forelske sig i en Skuespillerinde, der hos hende søger et mere umiddelbart Samliv med Kunsten, fordi han forudsætter, at den lever i hende og hun i den, at hendes Væsen er imprægneret af Kunsten."

„Ah," udbrød Splenham. „Det var en ny og aandrig Forklaring. Den kan udvikles heelt systematisk.

I de egentlige Skuespillerinder forelsker man sig da enten paa den tragiske eller komiske Muses Vegne, i Sangerinderne paa Musikens og i Dandserinderne paa Plastikens. O Angelique!" henvendte han sig til Dandserinden, der i nogle Pas bevægede sig flygtigt over Gulvet, „ogsaa jeg er blandt dem, der tilbede Dem og see i Dem de gamle græske Gudinders Søster og Yndling."

Angelique svarede ikke paa denne Compliment. Let løb hun til Klokkestrengen, hvori hun tog et Par stærke Tag. Fløidørene aabnede sig og viste Selskabet det tilstødende Værelse og i dets Midte et elegant dækket Aftensbord.

Man satte sig. „Gjenstanden for Deres Væddemaal," sagde Splenham, „har jeg iøvrigt ikke seet. Jeg har i saare lang Tid hverken seet Lystspil eller Tragedier. Ved de første kjeder jeg mig, ved de sidste har jeg ofte stor Møie med ikke at lee. Kun Balletter more mig. Der har man et pikant Spil, som adspreder uden at besvære, som slynger Phantasien fra Poesiens luftige Toppe ned i en idealiseret Sandseverdens Paradiis."

„Respekt for Poesien i alle Sphærer!" udbrød Axel. „Paatag Dem en Hebes Skikkelse for vor Ven, Angelique! Han fortjener det i sin Begeistring for Deres Kunst. Druens Ild skal hæve ham til større

Alsidighed! Han er nær ved at blive uretfærdig i sit Sværmeri."

„Der er en Stjerne opgaaet paa Ballettens Himmel," vedblev Splenham, „der snart skal overstraale alle de andre."

„De kommer til at bede Solen gaae tilside først," indvendte Axel.

„Solen lader man udenfor, naar man taler om Stjernerne," svarede Splenham med en Compliment for Angelique. „Jeg har iøvrigt den astronomiske Tro, at om vor Sol ved en Naturrevolution blev ødelagt, vilde en eller anden Firstjerne tage dens Plads. I Firstjernerne ligger altid Muligheden til en Sol. Ere ikke Pigebørnene Firstjerner? De sidde saa stille og naivt paa Barndommens Himmel, som om de slet ikke bevægede sig, men nærme sig dog mere og mere vor jordiske Sphære, indtil de glimrende og tryllende synke os i Armene."

„Og Dandseskolens Elever," bemærkede Axel, „blive saaledes Cometerne i dette Universum."

„Charlotte M., som De formodentlig mener," sagde Angelique til Splenham, „vil aldrig kunne hæve sig til noget Betydeligt. Hun er smuk, har Lethed og Gratie — det er sandt. Men hun har aldeles ingen Taaspids."

„Det var da høist forunderligt," udbrød Wein=

lich. „Men da undrer det mig, at hun overhovedet kan —"

„Hun er en Psyche, et ætherisk Væsen," vedblev Englænderen med en falsk Enthusiasme. „Hun frister uimodstaaeligt Tilskuerens Sjæl. Følelsen klamrer sig ved hendes flygtige Fødder; Tanken dukker sig i hendes flagrende Gevandt; Blikket følger drukkent hendes fortryllende Smiil. Man føler, at noget Overordentligt har berørt En, naar man seer hende flyve om paa Scenen."

„Men Hoistærede!" udbrød Weinlich atter uden at kunne bie, til han fik Munden fri. „Hvad ville Deres Principer sige? De udtalte Dem jo før meget stærkt imod alt Sværmeri for Skuespillerinder. — Disse Østerspostteier ere virkelig ganske udmærkede!"

„Intet Menneske kan stride med Dem," sagde Splenham fort. „De har en aldeles kosakkisk Taktik. Naar man bedst troer at have Dem, har De nedsænket Dem i en Suppeterrin eller et Fad Østers."

„Ja!" raabte Weinlich, „det er den rette Taktik. Modstanderen bør aldrig være sikker paa, hvor man er."

„Man bør dog vælge fine Steder og sit Selskab med Omhu," indvendte Splenham.

„Synes Dem ikke, mit Selskab er det bedste," spurgte Weinlich oprømt og lod et Glas Madeira langsomt glide over Tungen. „Jeg skulde paa min

Ære aldrig ønske et interessantere. Denne Madeira er bestemt fra Sydsiden. Ikke selv Captain Boroughcliffe skulde have vraget den."

Angelique sad i Tanker og skar en Ananas i saa smaa Stykker, som om det skulde være Børnemad.

„Hvad gjør De?" udbrød Weinlich. „De ødelægger jo reent en af Naturens herligste Frembringelser, en Frugt, hvis blotte Duft hentryller En til Sydens Haver."

„Det er for at gjøre Dem det mageligere at nyde den," svarede Angelique og læssede den sønderlemmede Frugt over paa Weinlichs Tallerken. „Jeg er melancholsk," vedblev hun, „og vil ikke være det. Hvorledes kan det gaae til, at der er Noget i mig, som vil, medens jeg selv ikke vil?"

„Ihvorvel jeg anseer Dem for ganske ualmindelig," sagde Splenham, „saa tør jeg dog paastaae, at det Tilfælde, De der nævner, ikke er saa ganske ualmindeligt. Jeg har altid fundet det værre, naar jeg selv — mit hele Væsen fra Top til Taa — vilde, men Andre aldeles ikke vilde."

„Ja, det er sandt," sagde Weinlich, „det er en sand Qval!"

„Vil De have Musik?" spurgte Axel. „Den, vi havde i Middags paa Bellevue, var fortræffelig

Jeg bestilte den til at komme herhen i Aften ifølge nærmere Ordre. Ønsker De den, da kunne vi sende Bud?"

„Ja, stormende, brusende Musik!" udbrod Angelique. „O charmant! Min Sjæl dandser alt i Tanken! Spild intet Øieblik, Axel!" vedblev hun, idet hun fløi med ham ud af Døren.

„Der fløi hendes Melancholi," sagde Weinlich. „Naar jeg engang faaer et Anfald, bliver jeg det paa Ære ikke saa let qvit."

„Ja De har heller ikke Deres Philosophi i Benene," svarede Splenham. „Jeg havde tænkt at finde Søstrene Petit her iaften. Her er yderst kjedeligt. Og nu — skulle vi fire Mennesker sidde og høre paa en skraldende Musik?"

„Kunne vi ikke uden videre hente Petiterne?' spurgte Weinlich. „Jeg er nær ved at troe, at det vilde blive godt optaget."

„Naar jeg ikke havde en Mand for mig, der er bekjendt for sin Conduite blandt Damerne," svarede Splenham, „saa vilde jeg spørge, om De var gal. Men jeg skal bede, De ikke fører Andre i Fristelse."

„O!" udbrød Weinlich med én gunstig Mine, „De giver mig saa Skam ikke noget efter. Velan, lad os mindes Søstrene ved dette skummende Glas!" De klinkede og drak. „Hvad dette Værelse er smukt dekoreret!" vedblev han. „Angelique har Smag."

„Smag og Gratie og Skjønhed," svarede Splenham; „og desuagtet blev jeg dog aldrig hendes."

„Ja, det er en anden Sag! Det vil jeg heller ikke just sige. Min Fætter er skrækkelig forelsket i hende."

„Jeg tør forsikkre Dem, at hun er det ikke mindre i ham. O ja! Angelique er en Daarskab værd, om man vil bruge dette Navn. Sandt er det, det er en Lyst, mod hvilken alt Andet er blegt og bart; en Lyst, der gjemmer Perlen af enhver Fortryllelse, naar Qvinde og Mand møde hinanden første Gang i lige gløende Lidenskab. Naar denne Lysts Flammer ere slukkede, da har Livet intet Andet end sit grinende Ansigt. Dets Kinder ere blege og rødme kun i et Gjenskin af hine Flammer."

„Naar hørte jeg Dem tale saaledes?" udbrød Weinlich forbauset og dog smigret ved den Fortrolighed, der syntes at skjule sig i denne Meddelelse.

Et haanligt Smiil fløi over Englænderens langlige, glatte Ansigt, som kun et Par snorlige, mørke Øiebryn gav et charakteristisk Præg. Han lænede sig tilbage i Stolen, skuede et Øieblik op mod Loftet og vedblev: „Det er underligt nok, der er ingen stor Mand, uden at han jo til sin Tid har tilbedt disse Flammer. Selv Swift, denne Forstandsgigant, der slyngede sin Satires gloende Pile mod enhver blid

Følelse, har bøiet sig for dem. Som sagt, kun een Gang lue de i deres fulde Glands, og dog bestaaer senere Livets Lyst stedse kun i at fremlokke dem igjen, at sige for dem, der ikke kunne slaae Tiden ihjel med Politik, Proselytmageri, Oeconomi, Handel, Videnskab, Parade, Taktik og det andet Lapperi, hvad det Alt hedder."

„Men Mand!" udbrød Weinlich igjen og bestræbte sig et Øieblik forgjæves for at fremføre sine Ord — et Par Vindruer vare ved en indre Bevægelse over Englænderens Tale komne ham forkeert i Halsen — „Men Mand! Hvad er det for en opløsende Tendens? Hvad agter De en ufortrøden Stræben for — et ophøiet Maal — det Reelle i Livet? Hvad agter De Deres egen Stilling for, der har den skjønneste Opgave i Livet at løse, at vedligeholde Ligevægten mellem Staterne? Hvad tænker De om Politiken, denne dybe Videnskab, denne ophøiede Kunst, der er nok —"

Videre kom Weinlich ikke; thi Splenham brød ud i en saa umaadelig Latter, at Axel, der just igjen traadte ind ad Døren, blev staaende og betragtede snart den Leende, snart Weinlich, der gloede paa Splenham, som et Menneske med sund Forstand pleier at see paa en Maniakus i Paroxysmen.

„Min Fætter," sagde han endelig, idet han atter satte sig, „er underholdende som sædvanlig, mærker jeg."

„O, mere end sædvanlig," svarede Splenham og lo atter. „Han har givet mig et Stykke af sin Livsphilosophi. Der var en saa redelig Begeistring deri, at jeg vilde ønske, De havde hørt den."

„Og om nu saa var," sagde Weinlich, „saa begriber jeg paa min Ære ikke, og skulde jeg blive gal —"

„Det bliver De," afbrød den indtrædende Angelique ham. „Pas paa! — jeg spaaer det! De bliver det inden en halv Time!"

„Ja, jeg kan ikke nægte," svarede Weinlich, „jeg har hørt Principer udvikle, som, naar man ikke havde Hjertet paa det rette Sted og en reel Grund at staae paa, nok kunde forrykke En fra det rette Standpunkt. Ingen kan nære større Begeistring for Glæde og Lystighed end jeg; den kan komme pludseligt paa mig, ved —"

„Snak!" afbrød Angelique ham. „De bliver ingenlunde gal over Principer, men af Viin og Kjærlighed. Som jeg siger, inden en halv Time."

„Madame!" udbrød Weinlich og sprang op med Glasset i Haanden og glødende Ansigt; man vidste ikke ret om af Harme, eller om Begeistringen begyndte at gribe ham. „De frister i Sandhed —"

En overdøvende Musik lød i dette Øieblik inde fra Salen, en stormende Allegretto, hvori Violinens skjemtende Toner blandede sig med Hornets Hvirvlen

og Basunens dybe Drøn. En forunderlig Metamorphose foregik i Weinlichs Ansigt. Han tømte Glasset og deklamerede i Extase:

Det Bedste mangler os dog nu.
O Fader Pan, det sende du!
Med runde Skuldre, røde Kinder
En liflig Skare Bacchantinder!

En let, fiin Haand lagde sig paa hans egen brede Skulder. Han vendte sig hurtigt, men foer tilbage mod Bordet, saa Glas og Skaale klingrede, da to skalkagtige Qvindeansigter loe ham imøde. Men ogsaa Splenham foer op som et nyt Menneske; thi han saae for sig de to savnede Søstre. Angelique klappede i Hænderne, sprang om paa Gulvet og slog den ene Pirouet efter den anden. Axel, der forgjæves søgte at standse og gribe hende, tog en Tabouret og sprang op derpaa. „Stille!“ begyndte han, „stille! at mine Tanker kunne samle sig. Glædens første Lyd skal have en festlig Modtagelse. Hør de fulde Melodier; de kalde Ekko frem i min Sjæls Inderste! Hør Basunens alvorlige Brummen og Violinens kaade, gjækkende Svar. Hør Fløitens melodiske Sværmen!“

„Hør ham!“ raabte Splenham. „Guden taler igjennem ham!“

„Tusinde Røster vaagne i mit Indre,“ vedblev Axel i sin dithyrambiske Begeistring. „O Musik! O

I Melodier! Fra hvilken uudgrundelig Verdens Afgrund udspringer den Sjæl, der taler igjennem Eders Toner? Naar Eders harmoniske Luftbølger berøre mine Sandser, da maa jeg enten dandse, tale eller blive gal."

„Der er ikke stor Forskjel," afbrød Splenham ham igjen. „Gjør hvilken af Delene De behager!"

„Terpsichore!" vedblev Axel. „Du Glædestraalende, du Gratiernes Yndling med Rosenkrandsen om de fulde Lokker! Du, hvis mindste Bevægelse er Ynde, i hvis Øie Amor drømmer, om hvis Læber Smilet spiller — du er flygtet fra vore Sale! Du, alle Hjerter Fængslende, dig see vi ikke mere uden i flygtige Glimt i dine Præstinders fagre Skikkelser, der svæve over Bræderne og forsvinde bag Coulisserne i det Øieblik, da vi tryllede og bedaarede ville gribe og favne dem! Var det med Rædsel du forlod os!"

„O nei!" raabte Splenham, „det var med Latter hun overlod os til den vilde Pige, der erobrede hendes Territorium."

„Vend kun dit Blik fra os!" blev Axel atter ved, „vi savne dig ikke engang. Vi have glemt al din Herlighed i den stormende Bacchantindes Arme, med hvilken vi nu flyve for fulde Seil paa det hvirvlende Tonehav! Dine lette, sirlige Trin, dine bløde Bevægelser i Skjønhedens Tjeneste, dit kunstrigt

flyngede Gevandt, dine Guirlander — Alt have vi kastet bort for at rase frit i Dandsens bedøvende Ruus! O denne Mænade, denne Glædens vilde Datter, holder os langt skadesløse for dig."

„Hør ham!" raabte Splenham. „Byttet er mageløst! For en knibsk Holdning det fulde Favntag — for et beskedent Diekast det lidenskabelige Blik — for et dæmpet Smiil den lystige Latter! Bliv ved!"

Og Axel blev ved: „Ja saligt er det at slynge Armen om Qvindens smækkre Liv, at lægge hendes fine Haand i sin egen og Ansigt til Ansigt flyve bort fra den hele matte Verden paa Tonens Vinger! At lukke Diet for Alt, kun ikke for den yndige Gestalt, man fører med sig i Flugten; at være døv for Alt, kun ei for Valtsens henrivende Melodi; at tabe enhver Følelse, kun ikke den, at man er ene midt i Glædens Hvirvel med den rødmende Mandinde, hvis Hjerte banker for det samme Maal; at dukke dybt i Fryds og Jubels Lethe; at flyve Arm i Arm til Kamp mod hver en Smertens Braad, der kunde hvisle i Sjælens Dyb."

„Nok!" raabte Splenham, „nok! Nu ere vi tilstrækkeligt opflammede. Lad Marschordren lyde! Til Kamp, siger De jo." „Bravo!" raabte et Par af Selskabet, „bliv ved!"

„Dandsens vilde Genius!" udbrød Axel igjen.

„Jeg har ligget tæt ved dit Bryst; jeg har suget Glædens Honning af dine Læber; jeg har fløiet med dine Døttre mellem de hvirvlende Rækker paa Melodiens Vinger til Glemselens Land! Velan, dit Tempel aabne sine Fløidøre!"

Han sprang ned af Tabouretten, slyngede sin Arm om Angelique, ilede med hende mod Døren, som han stødte op og foer ind i Salen. „Holdt Menneske!" skreg Angelique, der overvældet af hans Storm nu først kom tilorde. „Troer De, jeg vil dandse Valts med Dem med Deres klingende Sporer, min bestøvlede Ridder! Masurka vil jeg dandse med Dem; dertil er De dog nogenlunde costumeret!"

Der opstod en Ordstrid. Nogle fordrede Masurka, Andre Valts. Axel bebreidede Angelique, at hans Lovtale over Valtsen ikke havde henrevet hende mere, end at hun nægtede ham at overføre sin Skildring paa Virkeligheden. „Kom Angelique, o kom!" vedblev han utaalmodig. „De kan jo bilde Dem ind, at mine Sporehjul ere Castagnetter."

„Hvad skulde det hjælpe? Slaar man Castagnetter, naar man valtser? De blander Alting sammen paa den meest overgivne Maade. Husk paa, jeg er her i mit Element! Behag at lystre mig! Send Bud efter Sko og Silkestrømper, da skal jeg valtse med Dem."

Splenham gjorde kort Proces; han beordrede

Musiken til at spille Masurka og paastod, at den skulde dandses; han kunde aldrig, sagde han, blive træt af at see Angelique dandse den. Axel gav endelig efter og sprang frem paa Gulvet. Angelique hængte sig ved hans Arm og fløi omkring saa let, som Aftenvinden farer hen mellem Egens Grene; flere Par fulgte deres Exempel; Englænderen, der aldrig dandsede, og Andre vare Tilskuere. Det ungdommelige Liv sprudlede frem af rige Kilder og vuggede Gemytterne i lunefuld Spøg og Lystighed.

I et rummeligt Værelse, der vendte ud til Nørrevold og var indrettet til et Maleratelier, sad en Formiddag Edvard med Pensel og Pallet ved Siden af et næsten fuldendt Maleri og stirrede gjennem de deelviis tildækkede Vinduer ud i den klare, blaa Frostluft — tankefuld, som det syntes, og dog var der et gaadefuldt Noget i hans Ansigt, der vilde have forraadt en Iagttager, at de Tanker, det gjemte, i det mindste ikke henglede i nogen rolig og stadig Strøm. Rundt om ham saaes Vidner om hans Kunst: Skidser, Udkast, halvfuldendte Malerier, Gibsornamenter, Statuer og Brudstykker af saadanne. I et Hjørne stod et

gammelt Staffeli, næsten bedækket af et Par Klædningsstykker; en Guitar med en søndersprungen Stræng stod heldet op til det. En Karl gik et Par Gange gjennem Værelset, lagde et Par Ting tilside, saae til Kakkelovnen, hvor Luen brændte lystigt, og skottede mistænksomt til Maleren, der fremdeles stirrede ud gjennem Vinduet og undertiden foer med Haanden forbi Hovedet op i Luften, som vilde han bortjage Noget. Endelig, da Døren var falden til efter Karlen, vendte han sig igjen mod Maleriet for at fortsætte sit Arbeide; men efter at have gjort et Par Penselstrøg, stod han op og gik alvorlig frem og tilbage i Værelset.

Han havde imidlertid ikke gjort mange Skridt, da pikkede det rask paa Døren; og neppe var Kunstneren standset og havde tordnet et „Herein," før Weinlich traadte ind og hilsede Godmorgen med et velvilligt Smiil.

Edvard gjengjældte stolt Hilsenen. Han syntes ikke synderlig opbygget ved dette Besøg og satte sig strax ned igjen foran sit Maleri.

„Ih see, see!" vedblev Weinlich, idet han stillede sig bag ham. „De er kommen vidt, siden jeg sidst var hos Dem. Lad Dem kun ikke forstyrre! Det er en Fordeel, Kunstnerne have, at de kunne modtage Besøg, deeltage i Conversationen og dog vedblive deres Beskjæftigelse."

„Ja, naar man for Exempel river Farve eller slaaer Penslen af," svarede Kunstneren med et haanligt Smiil, „saa gaaer det meget vel an. See der!" udbrød han, idet han malitiøs slog Penslen tilbage, saa at et Par fine Stænk fløi paa Weinlichs lyse Beenklæder; „der har Karlen revet mig Penslen ned i Sandet!"

„Hm! Hm!" udbrød Weinlich og bukkede sig ned for at tage Pletterne forsigtigt af. „Jeg staaer bagved Dem, Kjære."

„Naar man derimod har med Ideerne at gjøre," vedblev Kunstneren og lod, som Intet var —

„Ja," afbrød Weinlich, „saa er det en anden Sag! De har vel ogsaa udkastet Adskilligt siden sidst?"

„Behag!" svarede Edvard, idet han med en flygtig Haandbevægelse pegede omkring i Værelset.

Weinlich spadserede omkring i Værelset og betragtede Alt med en Kjendermine, avancerede, retirerede foran Malerierne og Skidserne, danne de Perspektiv med Haanden for Øiet, lorgnetterede og tilkjendegav nu og da sit Bifald med et eller andet Udbrud, indtil han endelig syntes at være færdig og atter tog sin Plads bag Maleren, idet han med synlig Nysgjerrighed fulgte dennes Pensel, som just lagde de sidste Farver paa nogle sælsomme Figurer, der tumlede sig paa en Eng i Mellemgrunden af det Landskab, han arbeidede paa.

„Tør jeg være saa fri?" begyndte Weinlich. „Hvad betyder denne Skikkelse, der hist staaer paa den smalle afbrudte Søile, og om hvilken disse Dæmoner dandse eller springe og flyve? Skikkelsen synes at være qvindelig og —"

„Ja vist!" sagde Maleren hurtigt, „den frie Qvinde! Naar man ægter hende, saa er man alle Ægteskabets Sorger foruden og lever frit med alle hendes Døttre. Seer De — og man har Ideerne ovenikjøbet."

„Og nu Dæmonerne?" vedblev Weinlich, hvem denne Forklaring høiligt interesserede.

„Dæmonerne!" udbrød Edvard. „Hvad forstaaer De ved Dæmoner?"

„Dæmoner! Ih nu Dæmoner! Hvad forstaaer man ved Dæmoner Andet end slige Væsener, som man ikke kan henføre til nogen af de almindelige Klasser: Phantasiens Fostre, Mellemvæsener mellem Godt og Ondt, mellem Forstand og Dumhed."

„Ja saa!" svarede Kunstneren og sprang op; „saa har jeg ved Musernes Gunst aldrig seet et haandgribeligere Phantasiens Foster end De!"

Weinlich foer et Skridt tilbage. Aandedrættet gik ham som Ild ud af Næseborene; han ønskede Intet heller, end at sætte Maleren eftertrykkeligt tilrette, men fandt det dog klogest at stikke Forhaanelsen

i Lommen, idet han hos sig selv undskyldte sig med Malerens Vanvid for sin Feighed.

Kunstneren satte sig ned igjen og fortsatte sit Arbeide. „De forstaaer ikke dette Maleri," sagde han but.

„Bedre maaskee, end De troer, Kjære!" svarede Weinlich og stillede sig i en beskuende Stilling. „Hvad Priis holder De det Stykke i?"

„Tusind Species!" var det korte Svar.

„De spaser, gode Ven! Naar betalte man en saadan Sum for danske Malerier?"

„Spaser?" udbrød Maleren og vendte sig om med et barsk Ansigt. „Troer De jeg spaser med Dem, borneerte Menneske?"

„Hvad?" raabte Weinlich glødende af Harme og hævende sig paa Tæerne som en Hanekylling, der vil til at hugge løs. „Hvorvidt troer De, De tør gaae i Deres Uforskammenhed? Hvem er De og hvem er jeg? He!"

Edvard fandt ikke for godt at besvare dette Spørgsmaal. Han vendte Palletten mod Lyset og lod Farverne spille. „Blaat, Chamois, Guult, Grønt! Rosa mangler jeg," udbrød han og greb Weinlich fast i Armen. „Kom her! der er Stenen, der er begyndt, riv Farve! saa kunne vi conversere!"

„Er De gal? Fanden tage mig, De er gal!"

udbrød Weinlich og søgte forgjæves at rive sig løs. Maleren klemte kun fastere.

„Ingen Snak her!" vedblev Kunstneren. „Tør De undslaae Dem for at forrette Lærlingstjeneste i Kunstens Tempel? Hvem er De og hvem er jeg? He!"

„Men brug dog Deres Forstand, Menneske!" sagde Weinlich mere spagfærdig. „Hvad er det for Urimeligheder?"

„Saa, staa der!" sagde Maleren og placerede Weinlichs ene Haand paa Løberen. De skal nok komme til Ideen i det Hele!"

Weinlich saae Malerens ildfulde Øine og determinerede Mine; han turde i Øieblikket ikke gjøre Andet og bevægede Stenen frem og tilbage, da Døren gik op og Angelique traadte ind med en Ledsagerinde.

Hun blev staaende og saae forbauset Slutningen af den forudgangne Scene; thi Weinlich fik ikke stillet sig tidlig nok i behørig Positur, til at hun ikke skulde have seet ham i hans nye Virksomhed, og han havde ikke Aandsnærværelse nok til øieblikkelig at vende det Hele til Spøg. „Saa De begynder virkelig at tage Underviisning i Kunsten?" udbrød hun og brast i Latter.

Ogsaa Maleren lo, og Weinlich lo omsider med;

de gik hende Begge imøde, og den Første takkede hende i mange smigrende Talemaader for Æren af hendes Besøg.

„Jeg havde Lyst til at besidde et Maleri af Dem," sagde hun, — „et mindre — De kan selv vælge Sujettet. Men jeg maa have det snart, jeg kan ikke vente længe. Jeg tænkte allerede derpaa, da De portræterede mig, men har bestandigt opsat det. Maaskee De alt havde et færdigt, De kunde lade mig faae?"

„Jeg vil portrætere Dem igjen," sagde Kunstneren, „og i en Attitude. Jeg ønsker Intet heller. Lad see!" vedblev han og sænkede Hagen paa den knyttede Haand; „paa en omstyrtet Capitæl, i Ruinerne af et græsk Tempel. Det er Venus, der endnu staaer seirende paa sin sunkne fordums Verden. Jeg seer den nye for Deres Fødder. Hvad gammelt er, skal vorde nyt, hvad nyt, skal vorde gammelt."

„Hvor her seer genialt ud," udbrød Angelique og spadserede omkring i Værelset. „Det er en smuk Idee," vedblev hun, idet hun standsede for et halvt fuldendt Stykke, der forestillede en lille Pige, som stod foran et blomstrende Lysthuus og holdt en broget Sommerfugl imellem Fingrene, medens en Bi havde sat sig paa hendes blottede Hals. Ansigtets Udtryk var grebet i det Moment, da hun følte sig stukken

af Vien og stod paa Overgangen fra glad Beundring til Skræk og Smerte. „Dette vælger jeg," sagde Angelique. „Hvor Aasynets Dobbelthed er fortræffeligt givet! De er lykkelig, Edvard! at De er Kunstner!"

„Deres Kunst," svarede Edvard, „vinder langt almindeligere Anerkjendelse end min."

„O, hvad vil den Anerkjendelse sige? Den er forbi med Orchestrets Musik. Ja, Oieblikket er vort, det er sandt. Men ak — Oieblikket er flygtigt!"

„Og De er endnu langt rigere end ved Deres Kunst, Angelique!"

„Hvad mener De?"

Maleren betragtede hende høitideligt: „Den frie Qvindes Datter, Pleierinde af det Liv, som Musen tænder. O Angelique! Kunsten kunde ikke trives, hvis De ikke var?"

„Det lader til, Englænderen havde Ret," sagde Angelique sagte ved sig selv og vendte sig fra ham. „Gal maa han være; mon af Kjærlighed til mig?"

Hun spadserede videre omkring i Værelset og betragtede Adskilligt, medens Kunstneren fulgte hende med lidenskabelige Blikke. Endelig blev hun staaende foran en stor Skidse med mange Figurer og lænede sig til en lemlæstet Gibsstatue af Mars for i Mag at beskue den.

„Ja, saaledes, saadan, saaledes skulde det være,"

udbrød Maleren med Ild. „Seer det ikke ud, som om Venus stod evigung ved det afblegede Billede af sin gamle krigerske Elsker, der sank i Tidens Strøm, medens hun svæver seierrig over den?"

„Ja det er sandt," sagde Weinlich, der ligeledes rettede sit beundrende Blik mod Angelique. „Det har De Ret i. Tag den Skidse!"

Maleren hørte det ikke, han ændsede kun Angeliques Smiil. Et flygtigt Udtryk af Smerte foer over hans blege Aasyn, som Skyen forbi Solen paa en stormfuld Efteraarshimmel. Han greb Guitarren, og uden at bryde sig om den søndersprungne Stræng, accompagnerede han sig selv til de faa Stropher:

„Ikke mere med kjærlige Sukke
Du faaer Lov at bestorme de Smukke!
Ærens Laurbær i Kamp du skal plukke
Og erhverve dig hædrende Ar!"

Angelique syntes rørt, men rev sig hurtigt løs fra sin Følelse. „Altsaa," sagde hun, „det Stykke der gjør De mig snart færdigt. Har De mere Nyt at vise mig?"

Edvard tog Klædningsstykkerne af det gamle Staffeli og blottede derved en Carton, hvorpaa det Udkast befandt sig, som Splenham havde omtalt hos Angelique.

Dandserinden betragtede det flygtigt. „De maa udføre det først!" sagde hun. „Jeg forstaaer ikke Sammenspillet mellem disse Figurer."

„Sammenspil?" spurgte Kunstneren i en noget forundret Tone. „Nu saa see da dette," vedblev han og førte Angelique hen foran sit seneste Maleri, hvor Weinlich havde indtaget hans Plads, for i al Mag at betragte det. „Dette troer jeg endnu ikke De har værdiget nogen Opmærksomhed, og dog er det det af mine Arbeider, der først egentlig er beaandet af det Evige. Tillad at jeg gjør det færdigt under Deres Øine; jeg mangler kun faa Penselstrøg."

„Ah! om dette Stykke har Splenham talt til mig," sagde Angelique.

„Det er netop hans."

„Men hvad betyder denne forunderlige Figur, der ravende skrider frem fra Skoven?"

„Det er et Menneske, der kæmper med Ideen," svarede Kunstneren, idet han begyndte at arbeide. „Han er greben af den, men han kjender den ikke; det skal han først lære hist paa Engen i Dandsen for den frie Qvinde. Seer De! han forstaaer sig selv slet ikke. Hans Tanker slaae ud og blive til Røg og Damp."

„Sælsomt!" udbrød Angelique. „Slige vilde Phantasier i dette fredelige Landskab!"

„Ja tilvisse!" sagde Axel, der ubemærket var kommen ind af Døren og havde stillet sig bag ved dem. „Denne Ideernes Hvirveldands skal der halvhundrede Aar til at forstaae."

„Ja, det er just ogsaa min Mening," sagde Edvard, idet han vendte sig om og venligt hilsede Axel. „Verden skal tygge ét Aarhundrede paa et Faktum, før den faaer Meningen ud af det." Han vendte sig atter og fik Øie paa Weinlich, der syntes ganske hensunken i den nye Skidse, som han, snart gaaende frem, snart tilbage, betragtede gjennem Lorgnetten. Et noget ondskabsfuldt Smiil fløi over Malerens Ansigt. Han fugtede paa een Gang tre— fire Pensler og fængslede i et Par Minutter Weinlichs Figur paa Lærredet, hvorledes han stod paa Tæerne ved Siden af den phantastiske Skikkelse, der marscherede frem fra Skoven, og betragtede den gjennem Lorgnetten. Ligheden var umiskjendelig.

De to Damer og Axel brast i Latter tilligemed Kunstneren. „Fætter!" raabte Axel, „du tænker ikke paa, at medens du der gaaer omkring i ørkesløs Beskuen, er du foreviget ved en Mesters udødelige Pensel. Det kan man kalde at sove sig til Udødeligheden. Du er bleven lyslevende optagen til Ideernes umiddelbare Samqvem."

Weinlich sprang hen og betragtede Maleriet,

derpaa de Leende, derpaa igjen Maleriet, og hvergang han igjen vendte sig fra dette, forhøiedes hans Ansigtsfarve. Endelig udbrød han forbittret og pegede med en Imperatormine mod Kunstneren: „Slet det ud!“ bød han. „Slet det ud, eller jeg skal selv massakrere Deres hele Smøreri!“

„Paa min Ære om jeg gjør,“ svarede denne. „Hvor tør De understaae Dem at fordre Sligt af en Kunstner i hans eget Atelier, efterat De ovenikjøbet saa længe har profaneret det ved Deres barokke Nærværelse? Kan De maaskee her finde Lighed? Hm?“

„Slet det ud, siger jeg Dem igjen, jeg taaler det paa ingen Maade!“

Axel trak Weinlich tilside. „Fat dig, kjære Ven,“ hviskede han, „du mærker jo vel, at Manden har en Skrue løs. Han har nu engang fattet Nag til dig for din Dom om Angeliques Portræt.“

„Ligemeget!“ udbrød Weinlich. „Fornærmelsen er aabenbar og begaaet i Damers Nærværelse. Jeg fordrer det udslettet. Paa Ære om jeg ikke skal skaffe den Karl i Daarekisten, hvor han hører hen, saasandt jeg er en Adelsmand!“ Derpaa stormede han ud af Døren.

Maleren reiste sig og faldt hen i Beskuelsen af sit Stykke. „Det er fuldendt,“ sagde han. „Nu staaer det der. I Naturens hellige Løndom blive

Træerne til Apostle, der prædike Phantasiens Evangelium for Kunstneren om den himmelstræbende Kraft og Sandsernes Spil af Følelser, der i Kampens glødende Spænding slaae ud til Ideens Blomster. Da vaagner det, da gjærer det, da bruser det i hans Sjæl som i Kilden, der den sprudler frem af Jorden, og gudbegeistret iler han ravende bort, for at fatte sig selv. Det skeer ikke i Ørken! Forloren var han, om ikke Kjærligheden vuggede ham i sin Favn, indtil hans Drømme ordne sig. O, Ideen bærer moderlig Omsorg for sine Børn, kunde vi kun altid vente det i Taalmod! Der manglede mig Noget, jeg vidste ikke at finde det. Nu har jeg grebet det! Staaer han ikke der", vedblev han og pegede paa Weinlichs Gjenbillede i Maleriet, „staaer han ikke der og gloer paa Ideens Embryo som Repræsentant for den hele miserable Skare, der ikke fatter Aanden i dens Drøm og i dens Udvikling og dog vil bedømme den, der ikke begriber Kunstnerens hemmelighedsfulde Indvielse og dog vil vurdere hans Stræben, istedetfor ydmygt at bøie sig for det, som Ideen udtaler for Verden gjennem ham, og ære det og glæde sig ved det? De forstaaer mig, Angelique", sluttede han og vendte sig til hende; „De, en Præstinde i Phantasiens Tempel, en fri Qvinde, Pleierinde af Kunstens Liv, og De" vedblev han og saae paa Axel.

Angelique havde betragtet ham rørt under hans Extase; men ved hans Tiltale til hende selv følte hun sig uhyggeligt berørt. Hun gik hen til Axel, greb hans Arm og hviskede: „Før mig til Vognen, Axel! før mig bort!" De hilste Edvard og gik, i det Angelique endnu i Døren ængsteligt saae tilbage efter denne, der ikke ret syntes at kunne fatte sig i den pludselige Afsked, men saae forbauset efter dem. Da han hørte den bortrullende Vogn, foer han op og kastede Øinene vildt omkring. Hans Blik faldt paa Angeliques Shawl, der endnu hang, hvor hun havde kastet det. En Henrykkelse malede sig i hans Ansigt. Han greb det, trykkede det mod sine Læber og sang atter med en kjæk Mine, men en vemodig Klang i Stemmen:

„Ikke mere med kjærlige Sukke
Du faaer Lov at bestorme de Smukke!
Ærens Laurbær i Kamp du skal plukke
Og erhverve dig hædrende Ar!"

Den Maaned var forbi, i hvilken Almanakken siger, at Foraaret begynder: en Spaadom, Naturen ogsaa dennegang havde fornægtet; thi Boreas

rystede endnu sine Lokker, og Tagene glimtede hvide med et nyt Snelag i den sildige Eftermiddagstime, da Axel spadserede ene paa Volden. Var det det barske Præg, som alle Omgivelser bare paa en Tid, da man venter Tegn paa Naturens oppvaagnende Liv, der i Forening med den alt svagt begyndende Dæmring havde lagt det mørke Udtryk i hans ellers saa freidige Aasyn; eller var det en Samtale, han denne Middag havde havt med Vilhelm, der i den senere Tid paa alle Maader søgte at overtale ham til at forlade Kjøbenhavn og tilbringe Sommeren paa Landet? Han var standset foran Møllen bag Rosenborg og skuede tankefuld ud over Brystværnet paa det vinterlige Landskab. „Hvor melankolsk seer Naturen ud!" sagde han til sig selv. „Skulde den indbyde mig til at forlade dette Hjem for Liv og Munterhed, for Alt, hvad der kan beskjæftige behageligt og aandrigt! Ja, selv om den smilede med alle Vaarens Yndigheder, vilde det dog ikke lokke mig. Og dog kan jeg undertiden fast ikke selv bekæmpe en Følelse, der trækker mig til mit naive, rolige Hjem. Vidste jeg blot, at jeg saa let kunde komme derfra som dertil!" — Han vendte sig og fik i det Samme Øie paa to Damer, der just kom op ad Volden og dreiede til den modsatte Side. Men idet de vendte sig, slog den Ene af dem Sløret tilside og betragtede ham med et forskende

Blik. Det var en høi, qvindelig Figur, der i sin Gang og Bevægelse havde noget Imponerende. Dog blev Axels Blik mere tiltrukket af hendes Ledsagerinde, en ungdommelig, slank Skikkelse, der i Modsætning til hiin viste noget — man kunde næsten sige — Barnligt i sine Bevægelser og den Maade, hvorpaa hun sluttede sig til den synligen ældre Dame, som hun holdt under Armen. Idet Axel just vilde til at følge dem, saae han Splenham komme op ad Voldbakken og uden at see til Høire eller Venstre tage samme Vei som Damerne, hvilke han øiensynligen forfulgte i et eller andet Øiemed. Axels Nysgjerrighed blev spændt; han trak sit Uhr op. „Det vil dog endnu være meget for tidligt at besøge Angelique,“ sagde han ved sig selv; „vi ville imidlertid see at komme efter, hvad det er for Spor, vor brittiske Ven forfølger; de synes at være tiltrækkende.“ Med disse Ord ilede han ligeledes efter Damerne, der vare nær ved at forsvinde for ham bag Træerne.

Men Angelique havde imidlertid et Besøg, som Axel var langt fra at ane. Den, han sidst af Alle vilde formode i hendes Nærhed, sad nu just foran hende, der halvt laa, halvt sad i Sophaen og med Flid syntes at udfolde en Ynde, der kunde gjøre fordeelagtigt Indtryk selv paa et hærdet Gemyt. Selv den svindende Dags matte Lys bidrog til at give

hendes ovale, blege, men regelmæssige Ansigt, der beskyggedes af de rige, brune Lokker og hævedes af de store mørke Dine, noget Magisk, medens Gratien legede i enhver af hendes lette Skikkelses Bevægelser.

„De tager feil, min Herre!" sagde hun og støttede det runde Hoved i sin Haand, medens Armen hvilede paa en rigtbroderet Pude, og hendes Blik flygtigt ilede forbi den Tiltalte mod Vinduet. „Men Deres Feiltagelse er iøvrigt meget sædvanlig, og De er ikke den Første, der gaaer skuffet bort fra en saadan Mission, hvortil altid de blive valgte, der mindst kunne bedømme Forholdene. Jeg har aldeles ikke den Indflydelse paa Deres Ven, som De behager at tillægge mig. Men for imidlertid at gjengjælde den Oprigtighed, hvormed De har henvendt Dem til mig, vil jeg gjerne tilstaae Dem, at han interesserer mig i en ikke ringe Grad, at han ofte kommer her og hører til dem, jeg helst seer om mig. De seer altsaa, at jeg vilde handle imod min egen Interesse, om jeg vilde opfylde Deres Ønske."

„Deres Aabenhjertighed smigrer mig ganske vist; men dog maa jeg sige Dem, at den aldeles Intet betroede mig, hvad jeg ikke forud vidste. At De i denne Henseende vilde komme til at handle lige imod Deres egen Interesse, indsaae jeg fuldtvel, og det var kun

Tillid til Deres Ædelmodighed, der kunde forføre mig til at gjøre dette Forsøg."

„Min Ædelmodighed!" udbrød Angelique og vendte sig mod ham med et gjennemtrængende Blik. „Siig mig da endelig, hvad der har givet Dem Ret til at stole paa min Ædelmodighed!"

Den Tiltalte var imidlertid ikke af dem, der let bringes ud af Fatning. Han saae hende roligt i Øiet, indtil hun slog Blikket ned. „Det," svarede han, „at De er en Qvinde. Hos en Qvinde, der virkeligt er dette, kan man altid være vis paa at træffe denne Dyd, naar Spørgsmaalet er om en Mand, for hvem hun enten nærer eller kan nære Kjærlighed."

„Paa denne Replik har jeg Meget at svare Dem," sagde Angelique. „De troer maaskee her at have gjort mig en Compliment, og dog er det Modsatte Tilfældet. De troer, De har bragt Deres Sag betydeligt videre — ikke sandt? — og dog er det saa langt derfra, at den snarere er gaaet betydeligt tilbage."

„Det skulde gjøre mig ondt, og fornemmeligt, — tag mig det ikke ilde op —, fornemmeligt for Dem."

„Og hvorfor, Hr. Doktor? Jeg veed meget vel, hvad De vilde sige. De vil atter slaae mig med slige almindelige Bestemmelser om Qvinden, hvorunder jeg altsaa ikke skulde falde. De udretter Intet

hos mig dermed; thi jeg kan nok hævde min Qvindelighed uden en enkelt Mands Anerkjendelse. Tro De mig! jeg kjender fuldkomment den Snare, hvori De vilde fange mig, og kan gjengjælde den med samme Mynt. Havde jeg ladet mig fange i den, da kunde jeg ikke have besiddet den Fiinhed i Følelsen, som De sikkert ogsaa vil tillægge Qvinden. De vilde altsaa have havt en anden Grund til at sætte mig udenfor mit Kjøn."

„De gjør mig dog Uret, Angelique!" sagde den unge Mand noget bevæget; „men det er mig dog ikke ukjært; thi den Maade, hvorpaa De gjør det, viser mig, at De virkelig er den, en Anelse sagde mig Dem at være. De er virkelig den, jeg havde forestillet mig at De var; jeg appellerer ikke længer til Qvinden; jeg henvender mig til Dem selv, til Dandserinden Angelique."

„Til Dandserinden skulde De vel egentlig ikke henvende Dem, men til Angelique, om De vil; til den Angelique, der, — som De jo siger, eller i al Fald mener —, er Gjenstanden for deres Vens Kjærlighed, og som — elsker ham igjen. Ikke saa?"

„Hvis det Sidste ikke er Tilfældet, — jeg har ikke vovet at udtale det, jeg har kun haabet det —, da vil jeg rigtignok være kommen her forgjæves; thi hvis De ikke nærer det Mindste af virkelig Kjærlighed for Axel, vil jeg Intet kunne udrette hos Dem."

„De slutter ganske rigtigt," sagde Angelique. „Der skal en høi Grad af Kjærlighed til, for at handle lige imod sin egen Interesse. Der er en besynderlig Modsigelse i en saadan Adfærd. Føler De ikke det?"

„Og dog er det Qvinden saa let at løse denne Modsigelse."

Angelique saae paa ham med et saa overlegent skalkagtigt Blik, at han uvilkaarligen maatte slaae Øinene ned. „Jeg vil ikke forfølge denne Forpost-fægtning videre," vedblev hun. „De vil dog ikke let komme ud af den Rolle, De nu engang forud har sat Dem ind i, endskjøndt De seer, den fører til Intet. Skal De formaae mig til at gaae ind paa Deres Anmodning, da maa det være som Angelique, og ikke fordi jeg tilfældigviis tilhører det qvindelige Kjøn. De gjorde bedre i at overbevise mig om, at det virkeligt er i Deres Vens Interesse, at han forlader Kjøbenhavn, og ikke i Deres eller nogen Andens, hvis Interesse ikke er mig videre magtpaaliggende."

„Det er en vanskelig Sag at føre Beviis for Noget, der i sig selv er saa aldeles klart, især naar man ikke møder megen Tilbøielighed til at lade sig overbevise. Det er end vanskeligere, naar det — som her — kommer an paa, hvorledes man betragter Livet. Veed De hvad Livet er, Angelique?"

„Min Hr. Philosoph!" svarede Dandserinden og hævede stolt Hovedet; „har De ikke seet det hos mig, naar jeg fløi over Bræderne, eller fattet det i mine Ord til Dem, da skal jeg neppe besvare det fyldestgjørende. Troer De det nødvendigt at kunne sige med smukke Ord, hvad Livet er, for at kunne føle det? Eller troer De, at de, der dandse gjennem Livet, have Fodsaaler sløvede for dets Torne? O, saa beklager jeg Dem; thi da skal De først lære, hvad Livet er."

Den unge Mand betragtede hende overrasket, ja der var et Udtryk af Ærbødighed i hans Miner, da han talte: „I Sandhed! jeg havde ikke ventet et saa tilfredsstillende Svar af Dem. De vil da ogsaa let indrømme mig, at Axels Liv her, som De dog maa kjende temmelig nøie, er aldeles uden Betydning, og jeg kan tilføie —, har været det saa længe, at det er ham aldeles nødvendigt at udrives deraf, hvis det nogensinde skal erholde nogen. Der vil af ham engang blive fordret Meget; men vedbliver han endnu længere at tumle planløs om mellem alle mulige Adspredelser og Lyster, vil efter al Rimelighed det Tidspunkt gaae tabt, da hans Liv kunde tage en Vending."

„Fortæl mig noget om deres Ven!" sagde Angelique hurtigt, „om hans Familie, hans Stilling i

Hjemmet, hans Fremtid og Forhaabninger! Det vil interessere mig netop at høre det af en Fremmed, og jeg vil da bedre kunne bedømme det Forhold, der gjør hans Bortreise ønskelig."

„Og De skulde ikke alt kjende det?"

„Nei! Dette Punkt have vi aldrig berørt."

„Det forundrer mig dog."

„Hvorfor det? Jeg tager Menneskene, som de give sig, uden at spørge om deres øvrige Forbindelser. Jeg skulde maaskee, hvad Axel angaaer, aldrig have søgt Kundskab derom, hvis ikke De var kommen til mig i dette sælsomme Anliggende. Jeg kan virkelig knap holde mig fra at smile ad den Rolle, De vil tildele mig. Nu, faaer jeg Noget at vide?"

„I Grunden er det snart fortalt. Axel er Arving til Stamhuset Egensø, der nu besiddes af hans Onkel, Oberst Egenskjold, og denne er hans eneste Slægtning."

„Det var en mærkværdig kort Biographi! Og De har aldeles Intet at udfylde dette Skelet med? Saa Meget troer jeg dog næsten at jeg vidste i Forveien, den sidste Bemærkning maaskee alene undtagen."

„Men dette er ogsaa det Mærkværdigste. En mørk Skjæbne har hvilet over denne Familie. Af alle Axels Barndomsvenner er jeg den eneste, der

er tilbage. Hans Onkel havde to Sønner, der faldt i Slaget ved Leipzig mod de Franske. Ved disses Død blev Axel Stamherre. De seer, at jeg havde Ret, naar jeg før sagde, at der hviler Meget paa ham. Dertil kommer endnu, at hans Onkel ei har seet ham i to Aar, og at han inderligt ønsker og fordrer hans Hjemreise."

Angelique saae taus hen for sig et Dieblik, som om en Tanke havde grebet hende. „O, det maa være stolt," udbrød hun pludseligt, „at have havt Sønner, der ere faldne i en hæderlig Kamp! Denne Følelse maa opveie Smerten over Tabet. Jeg kunde bortgive alle mine Glæder for det ene Minde."

Der var en stærkere Bevægelse synlig i Vilhelms Ansigt, end han maaskee klart var sig bevidst, idet han betragtede hende efter dette Udbrud. „De har rørt mig!" sagde han. „Jeg havde aldrig troet at skulle finde hos Dem saa megen virkelig Følelse. De maa tilgive mig mine Fordomme!"

„Meget gjerne!" svarede Angelique i en rolig Tone. „Det vilde være spildt Umage at vredes over saa almindelig en Synd."

„Jeg søger ikke længer at overtale Dem. Jeg haaber Alt af Dem."

„Overtale mig vilde De ikke heller formaae,

hvis De ei alt har gjort det; og endnu mindre vilde De kunne erholde noget Løfte af mig. Men," vedblev Angelique og saae paa sit Uhr, „De maa forlade mig nu, hvis De ei vil træffes her af Egenskjold, og det forudsætter jeg kan ikke være Deres Ønske. Han vil ufeilbarlig være her om faa Minutter."

„De har Ret! Farvel Angelique! Vi sees rimeligviis aldrig mere, og dog vilde det gjøre mig stolt, at være Deres Ven. Lev lykkeligt! De fortjener det vist!"

Angelique var ene. „Nu har jeg da altsaa talt med en af disse Dydshelte," sagde hun ved sig selv, idet hun lænede sig tilbage i Sophaen, „der præke Moral og kun kjende Livet og Lidenskaben af Deres selvslebne Huulspeil. Dog var dette vist et udmærket Exemplar, og han kunde interessere mig ikke saa lidt. Jeg kunde fatte Tillid til ham, han var den vistnok værd. Man maa bedømme Menneskene efter deres eget Standpunkt, og han har troet at gjøre en stor Opoffrelse ved at besøge mig. Min Ædelmodighed kan han gjerne prise; thi det skulde ikke koste mig meget, at bringe ham for mine Fødder."

Et tilfreds Smiil hvilede over hendes Ansigt, medens hun laa udstrakt og skuede under det meer og meer tiltagende Tusmørke ud gjennem Vinduet i Aftenluften. Hun gjennemgik i Tankerne sine Seire

paa Kunstens og Kjærlighedens Bane. Pludseligt bedækkede en stærk Rødme hendes Kinder, og Smilet forsvandt for et Udtryk af Forfærdelse. Hun foer op. „Ha, hvad var det! Hvorfra denne Bevægelse, denne martrende Tanke? Det er Aar siden den har hjemsøgt mig, og nu i denne Time," vedblev hun, idet hun hævede sin Arm og atter lod den synke; — „hvilken rædsom Contrast!" Hun gik i heftig Uro nogle Gange op og ned ad Gulvet, standsede atter og hældede sig med et Suk til en Piedestal, hvor hun længe stod i en grublende Stilling med Hovedet sænket mod Brystet.

Da hørte hun et raskt Løb op ad Trappen, og i fuld Vished om at det maatte være Axel, samlede hun sig hurtigt og kastede sig i Divanen. Med et stærkt Tag aabnede han Døren og fløi ind i Stuen. „Altsaa dog!" udbrød han. „Du sværmer nok i Mørke. Jeg troede slet ikke du var hjemme, da jeg ei saae Lys i dine Vinduer. Jeg er bleven fordømt skuffet i dette Øieblik. Jeg var paa Spor efter Splenham, der fulgte efter to Damer fra Volden, hvor jeg fik Øie paa dem, indtil her i Gaden. Men paa engang bliver jeg standset af Vilhelm, der, uden at jeg tænker derpaa, staaer lige for mig. Fordømt, at jeg ikke fik at see, hvor de gik hen! Den Enes Figur interesserede mig overordentligt. Men du er saa alvorlig, kjære Angelique! Du betragter mig saa taus

og høitidelig. Hvad er der? For Guds Skyld," vedblev Axel, idet han hurtigt kastede Kappen og greb Angeliques Haand, „hvad fattes dig?"

„Intet! aldeles Intet, min Ven! Det faldt mig kun ind, — jeg veed selv ikke hvorledes —, een Gang ret fast at see dig i dit Aasyn, for at opspore nogen Livs-Alvor deri."

„Kan det ikke være dig aldeles ligegyldigt? Al den Alvor, der kan interessere dig at finde hos mig, er vel min Kjærlighed til dig, og af den er jeg i dette Øieblik mere opflammet end nogensinde før. Jeg ligger i dette Øieblik og tilbeder Alt, hvad der er mig skjønt og yndigt, Alt, — ja Alt. Jeg kan ikke tænke mig Noget udenfor din Skikkelse. Min Angelique!" udbrød Axel lidenskabeligt, idet han favnede og kyssede hende; „min Angelique! selv dit Navn er en sød Lyd, der klinger som en Klokke fra Paradiset."

„Frygter du ikke Cheruben med det flammende Sværd?"

„Jeg frygter Intet, naar jeg blot er dig saa nær, at du kan tilraabe mig Mod."

„Saa sorgløs med samt dine smukke Phraser!" afbrød Angelique ham, medens hun gled med Haanden over hans høie Pande. „Jeg vilde gjerne læse Noget her, der kunde sige mig, at jeg engang skulde være stolt af at have kjendt dig."

„Kjære Angelique! Jeg har troet, du elskede mig selv og ikke en fremtidig Betydenhed, der muligt kunde ligge skjult i mig. Allerede heraf skulde jeg kunne see, at du virkelig er fem Aar ældre end jeg, som du forleden i et oprigtigt Lune betroede mig. Hvor forunderlige ere I Qvinder. Altid maae I have Noget, der kan nære Eders Forfængelighed, om det saa kun er fremtidige Muligheder!"

„Kalder du det Forfængelighed? Dette Ønske maatte just være dig et Beviis paa, at jeg elsker dig. Vil du ogsaa begynde at prale med Indsigt i det qvindelige Væsen, som Mændene ere saa tilbøielige til! Jeg har lagt Mærke til, at de, der prale meest dermed, netop kjende os allermindst."

„Det gjør du Ret i at holde paa," bemærkede Axel ironisk.

„Her sad en Mand, kort før du kom, der ogsaa bildte sig ind at kjende Qvinden. Hvad han sagde, duede ikke stort; men ved hele sin Adfærd viste han Mere. Dog gad jeg vide, om han veed, hvad du ikke synes at kunne begribe, at en Qvinde ikke føler endog kun Venskab for nogen Mand, uden at det er hendes Længsel at see ham fremtræde som en Helt paa Livets Skueplads; at det er hendes inderligste Ønske at kunne bidrage endog kun et Sandskorn dertil.

Mandens Storhed er netop det, Qvinden helst er stolt af. Det burde du og dine Lige skjønne paa!"

„Hvor faa ere Qvinder som du, Angelique!" sagde Axel med et glødende Blik.

„Og til denne Stolthed," vedblev Angelique, „maae netop vi sædvanligt savne den retfærdige Grund. Vi —, som vor Ven Maleren kaldte de frie Qvinder."

„Nu er han borte," sagde Axel. „Jeg talte med ham igaar Morges. Det var den sidste Time før hans Afreise."

„Det er mig ubegribeligt, at han har kunnet faae Tilladelse til at reise."

„Mig ogsaa! Men det er gaaet med ham som med Flere. Naar Talen ikke kom hen paa hans Idèer, som ogsaa udenfor sit Atelier, var han det fornuftigste Menneske af Verden."

„Nu kan du tage min Plads," sagde Angelique og sprang op, „saa skal jeg spille dig en Vuggevise."

„Da vil jeg blande Drøm og Virkelighed og drømme om min Lykke i det samme Nu, jeg besidder den," svarede Axel og lænede sig tilbage i Sophaen.

Angelique aabnede Fortepianoet og spillede en Introduktion og et Thema af Paganini, hvorpaa hun gjorde en Pause.

„Spil dette Thema endnu engang!" udbrød Axel. „Det er imponerende! Synes du ikke, at der

gjennem denne Melodi taler en Aand i sin dybeste Smerte. Er det ikke, som om disse frembrusende, klagende, dybtklingende Klokketoner udstrømmede fra et i Oval sammenpresset Bryst og fik Liv paa Skjønhedens Læber? O Angelique! saaledes maa ogsaa al Livets Smerte klinge for mig, naar jeg hviler ved dit Bryst!"

„Maa!" siger du. „Naar du skal gribes af Livets Smerte, kan du ikke mere hvile ved mit Bryst. Men det er kun Anelser, Forudfølelser. Jeg sagde dig jo, det var en Buggevise, jeg vilde spille for dig; i den klinge altid Anelser om tilkommende Lidelser."

„Angelique! Du er ganske sælsom i Aften; jeg troer du er uudtømmelig i Stemninger."

„Men det var kun Begyndelsen. Hør, nu lyde Melodierne om Kamp og Seier og Ære!" Hun tog et Thema af en Menuet, phantaserede over det snart i Andante, snart i Allegro og sluttede med et Piano, der endte i bløde, klagende Toner.

Hun holdt op og hensank i Grublen, idet den ene Haand faldt ned fra Tangenterne i Skjødet. Pludselig syntes hun uvillig over sig selv, hævede sig igjen og spillede med vild Hast det forrige Thema. Derpaa reiste hun sig og gik hen mod Axel. Et Dieblik stod hun ligeoverfor ham i synlig Bevægelse, da kastede hun sig om hans Hals og brast i Taarer.

„Angelique!“ udbrød Axel forbauset. „Hvad fattes dig dog? Min kjære Angelique! sig mig det dog! Du saarer mig, du krænker mig ved din Taushed. Du sønderriver mit Bryst med din tause Sorg! Fortæl mig den dog! Hvad kan jeg gjøre for at trøste dig? Og jeg vil gjøre Alt — Alt; jeg vil gjøre det Umulige muligt!“

Men Angelique svarede ikke; hun hvilede sit Hoved ved hans Bryst og græd. Der var en lang Pause, under hvilken Axel var uudtømmelig i Kjærtegn og gav hende de ømmeste Navne. Omsider hævede hun sig, satte sig hos ham og betragtede ham længe taus.

„Vide vi altid, hvorfor vi græde,“ sagde hun endelig mere fattet; „vide vi altid, hvorfra den Taage hæver sig, der lægger sig klam og tung om Sjælen og knuger den med en Vægt, som skulde Hjertet briste? Axel, min Ven, du alle mine Følelsers Yndling! har du virkelig elsket mig?“

„Ja Angelique! ja —, og jeg elsker dig høiere end Alt! Dog — hvorledes skal jeg sige dette Ja, for at det kunde hæve din Tvivl? Du seer saa spørgende paa mig. Hvad skal jeg gjøre, for at hæve din Tvivl? nævn mig det! Men det er ikke dette Spørgsmaal, som du saa ofte har fordret besvaret, der tynger dig. Der er noget ganske Andet, der for-

mørker din Sjæl," vedblev Axel og lod sin Haand glide over hendes Pande ned i de rige mørke Lokker.

„Du tager ikke feil, Axel. Vidste jeg blot, hvorledes jeg skulde sige dig det, for at du kunde forstaae mig. Der er et Minde, der saa levende har paatrængt sig mig i Aften; Fortid og Fremtid have forbundet sig i mine Tanker og overvældet mig. Jeg har aldrig talt til dig om mit forbigangne Liv, og du har ikke spurgt mig derom. Jeg elsker dig, Axel! ja — af al min Sjæl; og dog — man glemmer aldrig den, man først virkelig elskede. Tilfældige Omstændigheder have gjort mig denne Aften saa lig den sidste, jeg tilbragte med ham. Du selv har uvidende mindet mig om ham. Den Tid, — det er fer Aar siden, — o, det var min skjønneste! Ikke for den Begeistring, hvormed Publikum modtog mig, hver Gang jeg fremtraadte; jeg nød da mine høieste Triumpher. Men der er ingen Tilfredshed i Sjælen lig den, der gjennemstrømmer den, naar man har fundet og besidder det, hvorved man kan hænge med al sin Kjærlighed. Jeg har tabt ham, ligemeget hvorledes, — jeg har tabt Alt —, mine lykkeligste Timer, da jeg stod som den Første i min Kunst, beundret, tilbedet, tiljublet af Alle. Mit Liv gaaer tabt uden Spor, og hvad har jeg nu tilbage af det Alt? Som med Centnervægt trykker det

min Sjæl, at jeg snart har overlevet mig selv, at jeg skal staae som Ruin ved Siden af de Lykkelige, som en ny Dags Morgenrøde beskinner."

Hun taug og lænede sit Hoved til hans Bryst, medens hun med Haanden bedækkede sit Ansigt.

Forskjellige Tanker og Følelser gjennemkrydsede Axel. Tilbageblikket paa hendes Liv havde saaret ham; men forfængelige som hendes Ord vare, laa der dog en trykkende Sandhed i dem, der dybt rørte ham. Hans Blik var modnet nok til at indsee, at Livet har tabt al sin Glands for dem, der have levet for Mængdens Bifald, naar Stoffet til at nære Forfængelighedens Ild er udbrændt. Men hvormange ere ikke tvungne til at offre paa denne Gudboms Alter!

Dog var denne Sandheds Stadfæstelse for Angelique endnu saa fjern, at den kun i Anelsen kunde gjøre sig gjældende, ihvorvel man maatte tilstaae, at hun snart kunde betragtes som den culminerende Sol ved Siden af flere opgaaende. Men der ere Tidspunkter for enhver Sjæl, da den smerteligt berørt ved en enkelt Forvikling vækkes til et Seerblik paa Livets almindelige Indhold og for sit eget Vedkommende kan vurdere dets nærværende og kommende Betydning. Disse Tidspunkter ere de første mørke Varsler om Ungdommens Bortflygten.

„Erindringen om din første Kjærlighed, Angelique!" sagde Axel efter en kort Pause, „just i det Dieblik, du hviler i min Arm, har, — jeg kan ikke nægte det —, noget Saarende ved sig. Dog — jeg vilde være hjerteløs, vilde jeg lægge Vægt derpaa under denne din mørke Stemning. Men hvad skal jeg endelig sige til dine falske Phantasier om dine for stedse tabte Triumpher? Fortryller du ikke Publikum hver Aften paany? Stormer ikke Bifald dig imøde, hvergang du viser dig paa Scenen? Forlanger du nogen større Triumph, end at den første, fagreste Ungdom staaer ved Siden af dig uden at kunne overvinde dig? Neppe hengaaer en Dag, uden at du udøver din Tryllemagt over Hundreder."

„O Axel!" vedblev Angelique med Armen hvilende om hans Hals; „lad end Mængden en kort Tid endnu offre mig sin Hyldest; troer du det kan lukke Diet for den Orken, det engang har skuet, og bringe den tillidsfulde Lethed tilbage i Sjælen? Naar jeg før fløi over Scenen let som Fuglen, da var min Sjæl let som dens; jeg dandsede, som om hele Verden var min. Jeg stod igaar Aftes paa Bræderne, og Publikums Bravoraab lød mig imøde; men det klang mig som Haan, som Medlidenhedens Tribut. Jeg bevægede mig atter, jeg tumlede mig

i Dandsen; men det var ikke Sindets Lethed, der ledede mine Bevægelser; det var Fortvivlelsen som hos den Ulykkelige, Tarantelen har stukket, en vanvittig Jagen efter de lystige Livets Skikkelser, der nu have forladt mig."

Axel følte halvt, at hun var i en Sindsstemning, der ingen Trøst kjender uden den, at nedsænke sig i sin indbildte Elendighed og udmale den med de sorteste Farver. Han søgte derfor mere ved enkelte Kjærtegn og Yttringer af Ømhed at berolige hende, som man beroliger et grædende Barn. Ihvor uventede og nye end hendes Yttringer vare ham, saa var han dog for vant til at følge hendes forskjellige Luner, til at han skulde føle sig ganske overrasket, skjøndt han var langtfra at ane den egentlige Grund til hendes Melankoli eller gjennemskue hendes Sjæl.

„Dog ligemeget!" vedblev hun i en kjækkere Tone. „Det vilde jo være uædelt at fortryde, at jeg har offret Alt for Utaknemmelighed, for den simpleste Egoisme, Publikum min Kunst, dit Kjøn min Kjærlighed. Begge drive de mig ud i Livets eensomme Ørken for at begræde min Daarskab. Medens de indsuge Blomstens Duft, trykke de den tæt til deres Hjerte og kjærtegne den; og naar de have mættet deres fade Begjærlighed, henkaste de den

til mørk Forglemmelse. Og snart — snart har jeg ikke noget Menneske mere, ved hvis Bryst jeg kan græde!"

„Angelique!" udbrød endelig Axel lidenskabeligt; „naar har jeg fortjent, at du saaledes skulde mishandle mine Følelser og træde min Kjærlighed til dig i Støvet? Er jeg dig da slet Intet, siden du erklærer dig forladt af Alt i det Øieblik, du veed dig som Gjenstanden for min Sjæls hele Higen? Min Angelique! er jeg ikke din Ven? vil jeg ikke gjøre Alt for at klare din Sjæl fra de mørke Tanker, som jeg nu stryger Lokkerne fra din klare Pande? Og hvad ere hine sørgelige Forestillinger Andet end dunkle phantastiske Skikkelser, der have hængt sig om din lette Sjæl, for at den skal vise sig endnu elskværdigere?"

„Du er min Ven?" gjentog Angelique og saae ham stivt og spørgende i Øiet, som om hun gjennem den Dunkelhed, der omgav dem, vilde læse i hans Sjæls Inderste. „Min kjære Axel! Mit Bekjendtskab med dig har ofte underligt bevæget mig. Du søgte ikke mig og jeg ikke dig, derfor har jeg modtaget dig som en Gave af Skjæbnen og hænger ved dig med stærkere Følelser, end du maaskee troer. Men tal til mig af din Sjæls Dyb og skaan mig for Talemaader. Du kalder dig min.

Hvad vil det sige? Er det mit, hvad jeg besidder i eet Øieblik og i det næste maa overgive til en Anden? Om jeg vilde fordre, at du imorgen skulde føre mig for Alteret, da vilde det dog falde latterlig ud med din heltemæssige Trofasthed. Kom ikke i Bevægelse; jeg skal aldrig forlange det af dig. Det staaer ikke i din Magt; jeg vilde ikke modtage det. Jeg har kun een Gang bedt en Mand derom, da bad jeg paa mine Knæ med Angerens, Skammens og Frygtens Taarer. Han kunde have gjort det, han var rig og uafhængig; min Ære havde ingen Pletter uden dem, han havde skjændet den med. Men han forlod mig med et sødt, et hyklersk Smiil og talte om en Gjenkomst, jeg kun altfor tydeligt læste paa hans Ansigt var en Usandhed."

„Men hvorfor gjør du ham da den Ære at erindre ham?" spurgte Axel i en noget bitter Tone. „Er det for at pine mig? Jeg veed det vel, Angelique!" vedblev han noget mildere; „den, der kunde trykke det første Kys paa disse Læber og undlade at erhverve sig Eneretten dertil, han var dig ikke værd. Hvorfor glemmer du ham da ikke, du yndige, flygtige Barn?"

„Du har mindet mig om ham i Aften," vedblev Dandserinden. „Denne Aften har mindet mig om

hiin Aften, han forlod mig. Og" — tilføiede hun efter en Pause med et Suk, „der er mere Lighed mellem disse Aftener, end du aner."

„Du phantaserer, Angelique!" sagde Axel. „Du maa være syg. Din Pande brænder. Vi sidde ogsaa for længe i Mørke. Lad os faae Lys, da flye disse Dæmoner, der ængste dig."

Angelique sprang op og ringede. De forbleve tause, indtil der blev bragt Lys; da gik hun hen til sin Sekretær og fremtog efter megen Søgen et Profilportræt, som hun leverede Axel. „See paa dette Ansigt!" sagde hun; „du kan dog vel see det uden at blive skinsyg. Det er sex Aar siden."

Axel betragtede Portrættet. Det var udmærket smukt. En høi, dristigt hvælvet Pande med stærke Bryn, der gave det frie, kjække Blik et Anstrøg af noget Lurende eller Tungsindigt, hævede sig over den svagt buede Næse. En gratiøs Lethed spillede om Læbernes krumme Linier.

„I Sandhed!" udbrød Axel. „Det var en smuk Mand; et skjønt, kraftigt Aasyn!"

„Ja, smuk som du!" svarede Angelique, idet hun lidenskabeligt favnede og kyssede ham. „Havde hans Aand været ædel som din, da vilde jeg ei have gjort, hvad jeg nu gjør," vedblev hun, medens hun knuste Glasset og kastede Portrættet i Kakkelovns-

siden. „Aldrig skal et Ord om ham mere komme over mine Læber for dig — dig, som jeg blandt Alle, der siden have omgivet mig, alene har kunnet elske som ham.“

„Ere da nu de mørke Tanker forsvundne? spurgte Axel og drog hende atter til sig med et kjærlighedsfuldt Blik, „disse mørke Phantasier, i hvilke du før tabte dig med saa megen Kjærlighed.“

„Forjag dem, Axel! forjag dem og skjænk mig et nyt Liv, fuldt af Friskhed, Lethed og Sorgløshed, og du skal dele Alt med mig; min Triumph skal være din! Ak! hvorledes vil du standse Tiden!“

„Tiden? Hvor har du pludseligt faaet denne Frygt for Tiden? Den gaaer jo sporløst hen over din tryllende Skikkelse. Du har været stærk nok til at binde den gamle, vrantne Gud med Amors Rosenlænker.“

„Du er en falsk Smigrer, Axel!“ svarede Angelique og slyngede sin Arm om hans Hals; „men du er en saa elskværdig Løgner, at jeg ei kan straffe dig. Belønne dig vil jeg! Belønne dig med al den Kjærlighed, en Qvinde kan skjænke!“

— Ja Tid! Du er den gamle Mester i Ironien. Medens Glæden ønsker at gribe din utrættelige Vinge og standse din aldrig hvilende Flugt, og Smerten og Lidelsen hige efter at give dig Lynets

tidobbelte Fart, gaaer du din Gang lige ubønhørlig, lynsnar for hiin, langsomt snigende for denne. Over Intet svinger du Forgængelighedens Svøbe ubarmhjertigere end over Kjærlighedens Elysium. Er det fordi Sjælen, der leger i dette, har Evighedens Følelse i Minuttet? —

„Hvor er dog denne Aften svunden med en fortvivlet Hurtighed!" udbrød Angelique, idet hun med en let Gysen foer op ved Taffeluhrets Slag.

„Lad den svinde!" sagde Axel og reiste sig. „Har du talt de Aftener, Livet har gjemt os? Jeg kjender ikke deres Tal!"

Angelique betragtede ham taus; der var en Rigdom af Følelser i hendes Blik. „Maaskee der ere mange," sagde hun, medens hun greb hans Haand og atter trak ham ned ved sin Side. „Jeg tvivler derpaa; men saameget bedre! Dette er den sidste for lang Tid; ja for lang Tid!"

„Phantaserer du nu igjen, kjære Angelique? Hvad skal dog det sige? Hvad betyder denne høitidelige Mine, denne Skjælven, dette usigeligt dybe Blik, hvormed du betragter mig? Tal dog, min Elskede! Du martrer mig med Ængstelse."

„Min kjære Axel! gjør mig ikke vaklende. Jeg skjælver kun af Frygt for din Modstræben; thi min Beslutning skal ingen Dødelig, end ikke du

rokke. Jeg elsker dig for høit til, at vi ikke skulle skilles. Du seer mig ikke mere, før du har været i dit Hjem. Jeg veed det: du bør reise. Du skal forlade mig! Dog — hvorfor give dig Grunde; jeg læser allerede i dit Aasyn, at jeg ikke kan overbevise dig —. Men du har engang svoret, at du vilde følge Alt, hvad mine Luner bød. Nu saa antag da dette for et Lune!"

Axel vilde svare i lidenskabelig Hede; men Angelique tillod det ikke. Hun kastede sig om hans Hals, bedækkede ham med Kys og Taarer, bad og besvoer ham at føie sig i hendes Villie, indtil han endelig følte, at han maatte give efter, i det mindste for Øieblikket. „Jeg havde troet nu at kjende dig, Angelique!" sagde han omsider; „men i Aften er du saa sælsom, at det i enkelte Øieblikke forekommer mig, som var du bleven en ganske Anden. Dog — det være som det vil —, saa vil jeg give efter for dit Lune; thi anderledes kan jeg rigtignok ikke betragte det. Farvel da, Angelique! — du min gaadefulde Elskede!"

De stode længe i en taus Omfavnelse; Angelique græd, men rev sig endelig løs, og Axel ilede mod Døren. Dog endnu engang vendte han sig, som om en Tanke gjennemfoer ham. „Angelique!" raabte han, „der er en qvalfuld Tanke, en Tvivl i

min Sjæl i dette Dieblik! Jeg tilgiver dig aldrig, hvis du saaledes skuffer mig!"

„Saasandt Gud lever!" udbrød Angelique, idet hun hævede sin Haand, „hvor dybt din Tvivl end saarer mig —"

Men Axel hørte ikke Mere. I en bitter Sindsstemning styrtede han ned ad Trapperne ud paa Gaden. Den kolde Frostvind slog ham raat imøde, og en uhyggelig Følelse af Livets nøgne Prosa greb hans Sjæl. Tæt svøbte han sig ind i sin Kappe og vandrede hjem, dybt nedsænket i mørke Tanker, uden at agte paa Vægteren, — det eneste Levende i Gaden —, der mindede de endnu Vaagende om Frelserens Fødsel.

Der var alt hengaaet en Ugestid, da Vilhelm en Aften silde sad ene paa sit Værelse. Hjemkommen i Tusmørket fra et Sygebesøg en Miilsvei fra Byen i det vilde Aprilveir, havde han tilbragt Aftenen i Studier, der stode i Forbindelse med et mærkeligt Tilfælde, som just denne Dag var forekommet i hans Praxis. Han meente endelig at være kommen til et Resultat, lukkede Bøgerne i, hældede sig tilbage i Lænestolen og stuede ud i det af den tildækkede Lampe kun svagt oplyste Studereværelse, hvor Bøger, chirurgiske Instrumenter, Blomsterpotter, natur-

historiske Gjenstande, Dødninghoveder og enkelte skeletterede Been stode og laae rundt omkring uden nogen tilsyneladende Orden, men ikke destomindre dannede et interessant Hele.

Vilhelm levede stille og indgetogent. Tidlig skuffet i en øm Forhaabning havde han trukket sig tilbage fra det mere bevægede Liv, hvortil han havde havt en let Adgang, og havde indskrænket sig til to Øiemed, at virke i den Retning, hans Videnskab og Kunst anviste ham, og dernæst i en høiere Betydning at være saa meget som muligt for sin Barndomsven, Axel, med hvem han var opdragen og hvis Familie han skyldte sin ydre Existents.

Faa ere vel egentlig de, om hvem det ikke kan siges, at de have fundet sig skuffede i de Forhaabninger, i hvilke Hjertet spiller Hovedrollen; men Virkningen af disse Skuffelser er meget forskjellig. Enkelte føle sig saa dybt grebne deraf, at de ligesom vende sig bort fra Livets Yderside, opgive at jage efter Blomsterne paa dets Overflade og søge i dets Dybder Erstatning for de Tab, dets lette Spil foraarsagede dem. Dette gjælder i Almindelighed om de simple, jævne Characterer —, man kunde kalde dem enfoldige i den bedste Betydning. Til disse Lykkelige hørte Vilhelm.

Hans Tanker vandrede fra hans Studier over paa Axel, hvem han i flere Dage ikke havde seet.

„Saalænge har han dog aldrig undladt at besøge mig,“ sagde han ved sig selv; „der maa være mødt ham noget Særdeles. Saa forskjelligt end vort Væsen og vort Liv er, veed jeg dog, han hænger ved mig mere af Venskab end af Vane, maaskee endog for Contrastens Skyld; thi Contrasten har paa disse Sommerfugle en magisk Virkning. Jeg er bange, min Expedition har været forgjæves, endskjøndt jeg haabede det Modsatte, da jeg forlod hende. Der var unægteligt noget Ædelt i hendes Ord og Adfærd, der gjorde saa meget stærkere Indtryk paa mig, som jeg ikke havde ventet at finde det. Nogen egentlig fordærvende Indflydelse troer jeg ikke hun skal udøve paa ham; men hvad hjælper det, naar mange Andre kunne have den? Denne Englænder, jeg et Par Gange har truffet ham med, mishager —“

Vilhelm blev afbrudt i sin Monolog ved heftige Tag i Klokken. Han tvivlede ikke paa, at han igjen vilde blive kaldt ud, gav Ordre til at lukke op og vilde just til at gjøre sig istand, da Axel styrtede næsten aandeløs ind ad Døren og blev ligesaa pludseligt staaende, som han var kommen ind, bleg og forstyrret, medens Regnvandet dryppede ham fra Hat og Kappe.

„Hvor i Alverden kommer du fra?“ spurgte endelig Vilhelm, efterat den første Forbauselse havde sat sig. „Hvad fattes dig, hvad er der mødt dig? Læg fra dig, du er jo drivvaad!“

Axel fulgte hans Anmodning og sagde, i det han kastede sig i Lænestolen: „Af min Ven! der fattes mig Meget, — ja der fattes mig Alt —, alt mit Liv er ikke en Regndraabe værd. Jeg er et ulykkeligt, forstyrret Menneske!"

„Men saa forklar dig dog! har maaskee Angelique —"

„Fordømt!" raabte Axel og foer op igjen, „at du dog altid skal kunne vide Grunden til mine Ulykker. Ikke engang den Satisfaction skal man kunne have, at i det mindste Overraskelsen skulde tvinge dig til Medfølelse og Deeltagelse. Du kan gjerne lee ad mig strax; det er jo det, du pleier at gjøre."

„Dertil er jeg slet ikke oplagt," svarede Vilhelm roligt i en godmodig Tone. „Dit hele Udvortes, din forvirrede Adfærd siger mig, at du er langt stærkere bevæget, end jeg nogensinde kan erindre. Siig mig dog, hvad der er mødt dig. Thi ihvorvel jeg nok omtrent kunde slutte, fra hvilken Kant Stormen er kommen, veed jeg dog derfor ikke just, hvad Sygdomsstof den er svanger med."

Axel gik heftigt op og ned i Værelset med enkelte lidenskabelige Udbrud, medens Vilhelm stod lænet til en Pult og ventede paa, at hans Rasen skulde lægge sig lidt. Omsider syntes det at blive Tilfældet; thi han standsede endelig sin Gang og sagde med et Udtryk

af Smerte: „Det er dog en Helvedes Qval, Vilhelm! paa engang at finde et Menneske aldeles uforstaaeligt, hvem man har troet at kjende til de inderste Fibre, at blive afskaaren fra al Meddelelse og Forklaring. O, det er til at blive afsindig over!" vedblev han, idet han hævede de sammenknugede Hænder.

„Kjære Ven!" svarede Vilhelm, „du er mig selv lige uforstaaelig. Disse Forbindelser ere jo dog — efter din egen Anskuelse — byggede paa den flygtige Tid. Lunet slutter dem, og Lunet løser dem, og du har jo før —"

„O Vilhelm," afbrød Axel ham, „du veed ikke, hvorledes du piner mig? Hvad Forbindelser, hvad Lune? Ja, det har du ganske Ret i, det har jeg før taget mig let. Man træffes, man søger hinanden, man elsker ꝛc., man skilles, naar man er kjed af Legen. Man føler sig i Begyndelsen noget tom eller ikke, alt eftersom Anledningen var. Troer du ikke, jeg i de Ting er saa erfaren, at jeg skulde vide at styre mig? Dog — du maa jo have en Forklaring, siden jeg nu engang er kommen her som en Rasende. Gud veed, hvad der førte mig herhen; jeg vidste ikke selv, hvor jeg gik."

Axel kastede sig igjen i Lænestolen, Vilhelm satte sig ligeoverfor ham og ventede taus og spændt paa hans Forklaring, endskjøndt han dog hemmeligt nærede

Tvivl om, at det var noget saa ganske Overordentligt, der var mødt hans Ven.

„Jeg var i Aften," begyndte denne, „i Theatrét. Det første Stykke var forbi, — et ubetydeligt lille Lystspil, der dog ikke interesserede mig synderligt —; de to første Akter af det næste ligeledes. Jeg stod i Parqvettet ved Siden af Splenham med Ryggen vendt mod Scenen og skuede halvt tankeløst op i Logerne, da jeg i første Etage faaer Øie paa to Damer, som strax en Anelse indgav mig maatte være dem, som jeg forleden Dag saae Splenham følge efter, da du mødte mig. Jeg spurgte Englænderen, om han kjendte dem nøiere, hvilket han bejaede og fortalte, at Blondinen var en Frøken Mølner, hvis Fader var Legationsraad og havde nylig kjøbt — tænk dig engang — Guldtofte, og at de altsaa paa en Maade allerede høre til min Hjemstavn."

„Dog — det hører ikke egentlig herhen; jeg nævner det kun, for først at fortælle Noget, der mindre har grebet mig. Jeg maa da, — saa nødig jeg vil —, underrette dig om, at jeg for en otte Dages Tid siden var en Aften hos Angelique. Der var noget Besynderligt, Sælsomt over hende, noget Rørende i hendes Kjærlighedsyttringer, noget dybt Vemodigt i rendes hele Forhold, som jeg aldrig før har seet. Jeg hforstod hende kun halvt; men jeg forstod hende aldeles

ikke, da hun ved min Bortgang forsikkrede mig, at vi havde seet hinanden sidste Gang i lang Tid, at jeg skulde forlade hende, forlade Byen, og at hun paa in- gen Maade vilde see mig, før jeg havde gjort en Reise til mit Hjem. Jeg blev overordentlig forbauset, gjorde Forestillinger, men saae snart, at jeg Intet kunde ud- rette ved mine Modsigelser, og, idet jeg antog, at et lunefuldt Indfald, som jeg rigtignok fandt høist forun- derligt, havde grebet hende, gik jeg efter en høist tra- gisk Afsked."

„Men dette Indfald, — om det var et saadant —, er i det mindste meget haardnakket. Thi siden har jeg været tre Gange ved hendes Dør, skrevet hende til; men hun har ikke villet see mig. Heller ikke paa Sce- nen har hun i denne Tid ladet sig see."

„Herover har jeg nu gaaet og grublet i en Uge og havt mange Tanker og Formodninger, da jeg i Aften i det slettеste Humeur slentrede hen i Theatret. Tredie Akt var ogsaa forbi, jeg havde talt med nogle Bekjendte, der sad omkring mig, og igjen rettet min Kikkert op i første Etage mod de to Damer. Jeg hørte Tæppet gaae op bag ved mig, men gav mig god Tid til at indtage min Plads, da jeg paa engang bliver over- rasket ved Castagnettens Lyd og en stormende Applaus af Publikum. Jeg slaaer mit Øie op, og yndig, let, henrivende skjøn, i en deilig spansk Dragt flyver An-

gelique over Scenen i en pas de deux, som jeg slet ikke havde havt nogen Formodning om. Der gik som Ildstrømme igjennem hele mit Væsen, jeg var fortabt, glemt i Beskuelse; saa deilig, syntes det mig, havde jeg endnu aldrig seet hende. „Hun er mærkværdig i Aften," hviskede Englænderen til mig, og der var ingen Ende paa Publikums Enthusiasme, som tordnende raabte da capo, da Dandsen var tilende. Hun begyndte igjen, det var som om hun i Aften havde faaet en overnaturlig Magt til at udfolde sin Kunst og sin hele Gratie, en mageløs Lethed og Ynde var der i hendes Trin og Bevægelser. Men jeg saae det vel, Vilhelm! jeg, der kjender hendes Miner og med en lidenskabelig Kjærlighed i det sidste halve Aar har fulgt hende paa Scenen, jeg kunde see, der var en vild Rasen i hendes Indre. Selv under hendes Smilen var der et Træk over Øiebrynene, hvori jeg læste hendes fortvivlet stormende Sjæl."

„Tæppet gik ned; jeg sad nogen Tid bedøvet. Da lød en Hvisken omkring mig, en Mumlen om, at hun var besvimet bag Coulisserne. Jeg ilede ud. Da jeg kom udenfor, saae jeg Theatrets Karet kjøre over Torvet og fulgte efter, men blev opholdt noget af en Sværm Mennesker, der kom ud fra en Sidegade. Endelig ankom jeg til hendes Bolig, da Kareten igjen kjørte bort. Jeg stormede opad Trap-

perne, ringede heftigt, stødte Pigen tilside, der vilde standse mig, og stod i hendes Værelse. Hun sad, ganske som hun var kommen fra Scenen, lænet tilbage i Divanen, men bleg som Døden, med lukkede Øine, og de fine Hænder vare faldne matte ned ved Siden. Betagen af Angest og Kjærlighed styrtede jeg hen til hende, bedækkede hende med mine Kys og kaldte hende med de kjærligste Navne. Jeg følte Taarerne paa mine Kinder. Omsider slog hun Øinene op; men da hun saae mig, stødte hun mig tilside. „Min Gud!“ udbrød hun, „du her! Hvorledes er du kommen ind? Jeg saae dig jo under Dandsen; jeg var saa sikker, at du ikke kunde naae mig. Jeg vidste det vel, du vilde ikke følge mig. Gaa, kjære Axel!“ vedblev hun mildere med mat Stemme. „Hvorfor har du ikke opfyldt mit Ønske? Vil du gjøre mig ulykkelig?“

„Jeg følte en usigelig Qval, men dog et Haab om at overtale hende og greb hendes Haand. Hun trak den tilbage. „Rør mig ikke!“ udbrød hun igjen med stærkere Stemme og en forunderlig exalteret Mine. „Veed du jeg er hellig? Hvo giver dig Ret til at nævne mig Forbryderske? Naturens underfulde Kræfter have beseiret mig. Axel!“ vedblev hun og Stemmen sank, „naar vi næste Gang sees, da ligger et Spørgsmaal til dig paa mine Læber, og i Svaret ligger Salighed eller Fortvivlelse. Det er forgjæves, — det er forbi!“

„Hun faldt atter mat tilbage; men da jeg besvoer hende, dog at høre mig, reiste hun sig pludseligt med en Kraft, dèr forbausede mig, og sagde med et gjennemtrængende Blik: „Jeg dræber mig, hvis du ikke gaaer!"

„Jeg var ude af mig selv, men jeg var rolig. Mærk dig det, Vilhelm! jeg var rolig, ja fortvivlet rolig. Jeg sank ganske stille paa Knæ foran hende, greb Sømmen af hendes Klædebon, kyssede den og ilede bort. Men det er alt længe siden; jeg maa have været forunderligt omkring, inden jeg kom her, og — jeg føler det først nu — jeg er drivvaad."

Vilhelm følte for meget til egentlig at sige Noget. Han var glad ved i den sidste Omstændighed at finde en Anledning til at gaae over til noget Andet og overtalte Axel til at blive, idet han forsynede ham med tørre Klædningsstykker og endelig fik ham til at lægge sig. Derefter stod han et Øieblik og stirrede hen for sig med forslagte Arme. Han kunde ikke undertrykke en Ængstelse for, at han ved den Intrigue, han hemmeligt havde spillet sin Ven, skulde have indvirket stærkere paa ham, end han ønskede. Skulde han blive syg, tænkte han, da vilde det formodentlig blive en hidsig Feber, og det Sidste kunde blive værre end det Første. Under disse Betragtninger gik han nogle Gange op og ned ad Gulvet, kastede sig derpaa paa Sophaen, dækkede sig med en Kappe og slukkede Lyset.

Men Vilhelms Frygt viste sig i det mindste foreløbigt at være ugrundet. Axel stod op næste Morgen uden at føle sig legemligt angreben. Kun nogen Bleghed og et mørkt Blik forraadte den foregaaende Aftens Lidelse. „Vil du have Bud til Egensø?“ spurgte han halvt ironisk Vilhelm, da de sadde ved Thebordet.

„Du reiser hjem!“ udbrød denne overrasket.

„Ja naturligviis, — og det inden Sol gaaer ned. Jeg vilde her leve i en usigelig Pine, saa nær ved min Kjærligheds ubegribelige Gjenstand uden den mindste Meddelelse. Jeg kan bestemt slutte af hendes Adfærd, at jeg ingen vil erholde.“

„Det synes saa,“ svarede Vilhelm. „Om der end ere Punkter, der ere mig klarere end dig, forstaaer jeg hende dog endnu mindre end du. Reis Axel, det er i enhver Henseende det Bedste!“

„Jeg gider ikke seet den Dag, der skinner mig i Øinene, saa lys og deilig end Luften blinker. Vilhelm, jeg beder dig, besøg hende om nogle Dage og bring mig en Efterretning, ellers faaer jeg ingen Fred. Det kan du dog under disse Omstændigheder sagtens gjøre for min Skyld. Imorgen Aften vil jeg være paa Egensø.“

Vilhelm lovede det, og Axel reiste.

Andet Afsnit.

Skysamling.

„— — — — hvo har Nøglen til
De dybe Gaader, som vort Indre svinder,
Naar Skyggen af de halvforglemte Minder
Med lyse Anelser forenes vil;
Naar Sjælen vugges villielys, et Spil
For Drømmen, som til Tanken Veien finder."

Paludan-Müller.

1.

Axel til Vilhelm.

Her er jeg altsaa, kjære Vilhelm! her, hvor du endelig vilde have mig, og hvor — som det synes — Skjæbnen vilde have mig, og hvor jeg paa ingen Maade vilde være, før denne jog mig herhen. Vidste vi bare i Forveien, naar dette lunefulde Væsen vilde forene sig med vore Venner, kunde vi ligesaa godt give efter for det første Ord, for den første Bøn, istedetfor at man vægrer sig saalænge, indtil man ingen fri Villie mere har tilbage.

Det er overhovedet maadeligt bevendt med den frie Villie i Verden; den er en Illusion, Menneskene holde for noget Virkeligt og Stort, ligesom Drengen sin Kjephest. I denne ørkesløse Tilstand, hvori jeg ofte vandrer omkring her, begynder jeg at philosophere, og saaledes fik jeg forleden Dag ud, at jeg aldrig havde havt den mindste Deel i at jeg var kommen herover. Dette førte mig længere og længere tilbage i mit Liv, hvor jeg da paa alle Punkter saae, at der ikke var en eneste Handling deri, jeg i bogstavelig Forstand kunde kalde min, og jeg troer de Fleste ved en upartisk Prøvelse vilde finde det Samme. Hvor er den Mand, der kan sige, at han med klar Bevidsthed foretog dette eller hiint istedetfor det Modsatte, der laa ham ligesaa nær? Der er noget Uhyggeligt i saaledes at see Livet lige i Øinene; thi man seer da, at det er Illusioner og Fordomme, der blinke i deres Straalespil.

Der sænkede sig en uendelig Vemod over min Sjæl den Aften, da jeg kom i Nærheden af mit Hjem, da jeg kjørte den sidste Fjerdingvei langs Søen, hvor Bølgerne i det stormende Veir brusede i huultonende Dønninger mod Bredden. Det lød for mig som en truende Aandesang, der fortalte mig i dunkle Ord, at jeg kjørte fra det farverige Liv til eensomt Fængsel i den mørke Borg, som lod sig tilsyne for mig fjern

igjennem Støvregnen. Alting var mørkt og trist; Gaarden selv forekom mig som fremmed; jeg havde dog kun i tre Aar været borte. Men ak, Vilhelm! tre Aar fulde af Liv, Lystighed, Glæde, Nydelse og Adspredelse — de udslette Meget af Hukommelsen. Min Onkel var ikke hjemme. Som en Løbeild foer det strax omkring paa Gaarden, at det var mig, der var kommen; og det halve Tjenestetyende fløi i forstilt Travlhed omkring i Værelserne, for at faae et Glimt af mig. De Fleste vare fremmede Ansigter. Kun min Onkels gamle Tjener modtog mig med synlig Glæde, ja, jeg troer endog, der glimtede en Taare i hans Øie. Du husker nok, hvilken grændseløs Hengivenhed og Ærefrygt han nærede for min Moder. Skjøndt jeg havde kjørt den hele Dag, havde jeg dog ingen Ro. Jeg vandrede rundt omkring i det for mig saa tomme Huus og følte mig uendelig nedtrykt. Jeg havde havt den største Lyst til at sætte mig paa en Hest og jage tilbage igjen; jeg troer, jeg havde gjort det, hvis min Onkel var bleven en halv Time længere borte. Endelig hørte jeg hans Pasgænger over Broen. Mit Hjerte bankede — jeg veed knap selv rigtigt hvorfor; jeg troer jeg følte nogen Frygt.

Aldrig skal jeg glemme den Hjertelighed, hvormed han modtog mig, den Glæde, der lyste ud af hans gamle, strenge Træk, da han saae mig; og aldrig

skal jeg glemme, at der ikke er kommet det mindste bebreidende Ord over hans Læber, fordi jeg ikke har fulgt nogen af alle de mange Anmodninger om at komme hjem, han har sendt mig. Han er endnu den Samme, Vilhelm! det vil sige, i legemlig Henseende; rask som en Mand paa tredive Aar; men det forekommer mig, som er han bleven mere deeltagende, mildere, undertiden er han endog munter, som forleden Dag, da han paa en Ridetour opfordrede mig til Væddeløb. Han red en langstrakt vild Englænder og lod mig langt bag efter sig, skjøndt min Hest ikke var af de ringe. Dette fornøiede ham meget, og han gjorde sig lystig over mig. Naar jeg undertiden betragter ham, hans Kraft, hans Rolighed og tænker paa hans rige Erindringer, hans Klarhed over Livet, da synes mig, at Alderen dog har mange Fortrin fremfor Ungdommen, naar den blot ikke medfører Sygelighed, Barskhed og Strenghed, og i det Sidste synes mig Onkel har mærkeligt forbedret sig.

Uagtet dette og uagtet Alle bære mig — saa at sige — paa Hænderne her, og det Hele har formet sig bedre for mig, end jeg havde ventet, er jeg nedtrykt og melankolsk. Ofte kjeder jeg mig ganske forfærdeligt; undertiden gribes jeg af en saa rasende Længsel, at det undrer mig selv, hvorledes min Sjæl ikke tager Vinger, for at søge sin Hvile der, hvor den alene

kunde finde den. Og dog er heri en uhyre Falskhed. Thi om jeg virkelig kunde tage Vinger og flyve til Hvilen ved det Bryst, der drager mig til sig gjennem de mange Mile, jeg vilde dog ikke kunne blive der bestandigt. Jeg maatte igjen bort. Jeg havde kun faaet en flygtig Lindring, der vilde føre en endnu større Higen med sig. Og om jeg evigt kunde nyde denne Hvile, jeg kunde det dog ikke uden at opgive mig selv; og mig selv kunde jeg jo ikke opgive uden at tabe Nydelsen i Harmonien; thi er dog ikke Modsætningen Harmoniens Grund? Jeg udtrykker mig slet, Vilhelm! men du vil dog ogsaa heraf kunne slutte dig til den Krig, der er i mit Indre. Jeg har virkelig i disse otte Dage mange Gange været underligt tilmode. Fra et friskt, bevægeligt Liv, hvor det ene Minut slog det andet paa Flugt, henflyttet til denne stille, rolige Punktlighed og Ensformighed, hvor man har god Tid, ja jeg maatte sige to Minutter, til at tælle hvert enkelt Ditto, med en Længsel, en Tomhed i Brystet, der endnu forhøies ved Gaaden, der er forbunden med den. Jeg kan ikke finde Mening i Erindringen, jeg vil ikke tænke og gruble, og jeg kan ikke lade være at tænke. Jeg veed selv ikke, hvor jeg faaer de Problemer fra, der fremstille sig for min Tanke. Saa meget er mig klart, at det Liv, jeg i de sidste Aar har levet, maa man vedblive

at leve, hvis der skal være Mening i det. Det gaaer med det, som jeg har hørt om Philosophien. Man maa vedblive at philosophere, naar man engang har begyndt; ellers bliver man gal. Jeg føler det: boede ikke denne sværmeriske Længsel i min Sjæl, da blev jeg afsindig; og dog synes det mig undertiden, at den er saa glubende, at selv Angelique ikke kunde udfylde den. I saadanne Øieblikke er det mig, som kunde jeg favne hende med en Verdens Følelser, hvis hun stod for mig; og naar jeg da indseer, at selv denne Salighed dog kun vilde være et Øiebliks, da føler jeg Medlidenhed med mig selv — jeg burde lee, men det kan jeg ikke. Der er ingen Realitet i Livet, Vilhelm! Jeg blev knuget saa stærkt af denne Vægt igaar, at jeg foer ud af Onkels Værelse, hvor jeg havde siddet i disse Tanker, ned i Gaarden, i Stalden, lagde Trendsen paa en Hest — jeg kunde ikke oppebie at faae Sadelen lagt paa — og fløi bort i flyvende Galop. Onkel saae betænkelig paa mig, da jeg kom tilbage, men sagde Intet.

Skriv mig dog snart til og giv mig nogle Meddelelser, der kunne berolige mig. Jeg kunde iforgaars neppe betvinge min Utaalmodighed over Postens sene Ankomst, og dog bragte den mig Intet. Imorgen venter jeg igjen Brev. Jeg veed dog, du maa kunne begribe min Tilstand.

Hvor længe mon jeg nu egentlig skal blive her? Jeg har aldeles opgivet at tage nogen Bestemmelse; det kunde jo saa ikke nytte alligevel; thi faaer Tilfældet det Indfald, at jeg skal væk, saa vilde jeg jo dog forgjæves sætte mig til Modværge. Det beroliger mig desuden at være aldeles ubestemt. Jeg bilder mig da ind, at jeg kan reise imorgen; Tanken om at blive her ret længe kunde jeg ikke udholde. Da jeg havde været her et Par Dage, lod jeg et af Taarnværelserne indrette for mig. Her sidder jeg undertiden og skuer ud over den melankolske Egn. Vidste jeg ikke, at den om kort Tid skal klæde sig i Vaarens farverige Gevandt, jeg vilde ikke troe det; og kunde Naturen ikke gjerne faae det Lune, denne Gang at lade sin gamle Vane fare? Undertiden, naar Solen lyser over Landskabet, seer jeg Guldsvanen paa Guldtofte glimte i det Fjerne fra den anden Side af Søen, et vemodigt Minde om vore Barndoms Lege hisťovre, men saa dybt vemodigt, at jeg alt føler mig som en udlevet Olding ved dette Glimt fra en svunden Verden af Uskyld og Sorgløshed, som Skjæbnen har haanet. Hvor ere de, der hist tumlede sig med os? Een er dog muligt endnu tilovers. Flyve de som Taager og Skyer i Stormen, der slaaer mod Muren, eller fløi deres Aand bort som Blomsterduften i Aftenvinden? Var ikke Luises Sjæl som en Roses Duft?

Hvorfor skulde hun kun see tretten Somre? Troer du vel jeg var bleven saa vild og usammenhængende, hvis denne fine Blomst havde faaet Lov til at voxe op ved Siden af mig? Jeg kan ikke sige dig, Vilhelm! hvor jeg savner en Søster.

Hermed et Brev til Angelique. Farvel!

2.

Axel til Angelique.

Nu Angelique — nu har jeg føiet dit Lune! Dine Luner vare mig jo altid Befalinger, og see: de have ogsaa denne Gang været det, hvor tungt et Offer jeg maatte bringe dem. Men om du nu fik det Indfald at kalde mig tilbage, da var det ikke vist, jeg igjen kunde rette mig derefter. Thi seer du: her er jeg ikke saa ganske min egen Herre, og du har opgivet dit Herredømme over mig, idet du sendte mig herud.

Angelique! Min Sjæl er saa fuld af Følelser for dig, at min Pen hvert Øieblik standser; thi de trænge sig alle frem og ville paa Papiret, idet den ene bestandig forsikkrer, at den er inderligere og stærkere end den anden. Du Ubegribelige! Du har aldrig tilbagestødt en ildfuldere Sjæl end min var hiin

Aften, jeg brød ind til dig, fandt dig liggende udtømt og livløs, bleg som et Lig, mat som en knækket Blomst. Du vidste ikke, at, om Alt var gaaet op i Flammer rundt omkring mig, var jeg bleven hos dig; thi jeg havde ikke mærket det. Giv mig dog en Forklaring over din Adfærd! I det Øieblik, jeg følte mig bunden til dig ved dæmoniske Baand, var du kold og frastødende som ingensinde.

Og dog have vi saa ofte siddet med hinanden i Aftenens, i Nattens dybe Stilhed, og hver den sagteste Tanke, der krusede vore Sjæles Havspeil, have vi meddeelt hinanden; dog have vi saa ofte siddet ene i den dybeste Taushed, og den mindste Bevægelse, det flygtigste Blik har været nok til at lade os forstaae hinanden gjensidigen uden Ord! Og du kunde taale, at vi skulde skilles uforstaaelige for hinanden?

I saa lang Tid har jeg nu hver Dag i det mindste havt en Efterretning fra dig, og i disse otte Dage har intet Ord sagt mig, hvorledes du har det. Jeg forestiller mig dig syg; det maa jeg jo troe efter den Tilstand, hvori jeg forlod dig. Ja jeg har undertiden værre Forestillinger; du staaer for mig i ganske sælsomme Skikkelser. Det er mig, som havde Vanvidet berørt din lyse Sjæl, og jeg staaer i Tanken for dig og sværger dig med den mørkeste Lidenskabelighed, at jeg desuagtet elsker dig. Og har ikke i

Grunden dette Billede en skrækkelig Sandhed? Thi var du ikke for mig som affindig hiin skjæbnesvangre Aften? og tilsvoer jeg dig ikke dette Løfte? Gjorde jeg det ikke lydeligt, saa gjorde jeg det i det mindste taust.

Du var vemodig og sørgende den sidste Aften, jeg tilbragte hos dig — dette kan jeg endda forklare mig — i det mindste er jeg egoistisk nok til at forklare det ved Sorgen over den Skilsmisse, du nu engang havde fattet den Idee, maatte finde Sted. Men du var syg, døende, exalteret, da jeg var det sidste Øieblik hos dig —; det forstaaer jeg ikke, og dog plager denne Gaade min Sjæl fra Morgen til Aften.

Ja Angelique —! der har hvilet en Tungsindighed over mit Væsen, siden jeg forlod dig, en mørk Stemning, som jeg forgjæves søger at fordrive, men som driver mig om mellem Menneskene som et Gjenfærd. Hundrede Gange har jeg gjentaget dine sidste Ord; men de blive mig altid lige dunkle.

Ja, nu skulde du spille mig en Buggevise, Angelique; nu, da jeg er forladt af alt Skjønt, Tryllende og Yndigt, nu, da mit Sind er tørt og farveløst. Da kunde dog mine Billeder og mine Forestillinger faae Glands og Farve. Men nu er du langt borte; og da jeg var hos dig, behøvede jeg ingen Buggevise for at trøste min Sjæl; — dine Ord, — din Skikkelse var mig nok.

Har Vilhelm været hos dig? Jeg bad ham besøge dig og sende mig en Efterretning, hvis du ikke selv vilde eller kunde —; vilde, Angelique —? Der dukke mange modstridende Følelser frem i mit Indre ved at skrive dette Ord. Jeg kan ikke fornægte en krænket Følelse —, en Følelse af — Indignation; og denne skulde dog ikke være den sidste i mit Brev. Kjæreste Angelique! tilintetgjør snart dette sælsomme Ords Magt!

3.

Axel til Sydenham.

Min Dør er lukket, min Tjener har faaet Afsked. Klokken klinger i de tomme Værelser. Jeg troer endog undertiden herovre at kunne høre, hvorledes den bliver trukken af en venskabelig Haand, og dens hule Klang hørt af et lyttende Øre, der skuffet vender sig bort. — Reden kan De finde; men Fuglen er paa Træk. Det er jo Træktid.

Seer De, Sir! jeg er her, men hvorledes jeg er kommen her, det veed jeg ikke selv at sige. Thi da jeg reiste, syntes mig, jeg havde al Grund til at gjøre saa; og nu kan jeg ikke finde nogen tilstrækkelig; nu allermindst, da jeg sidder og skriver Dem til. Det

bliver mig just saa indlysende, at jeg burde være bleven. Lev vel!

4.

Splenham til Axel.

Dechiffreerkunsten er en meget nyttig Kunst; den har engang hjulpet mig ud af en fortvivlet Forvikling. Den er endog en meget behagelig Kunst, naar man blot strax faaer den heldige Konjektur og ikke — som jeg nylig — faaer den allersidst. Jeg har siddet i to Timer over en Depesche og forgjæves søgt at løse den i fire Sprog, indtil jeg halvt fortvivlet faldt paa det, der noget nær var mig det naturligste. I slige Tilfælde morer jeg mig bagefter over mig selv. Livet har sin Spas med En; naar Chicanen er forbi, er man igjen de bedste Venner af Verden. Maa man ikke behandle denne evigunge Moder som en Coquette, der ved Luner søger at vedligeholde sig Elskerens Interesse? Vær sikker paa, at saalænge man seer paa Livet som paa en Ungmø, bliver man aldrig gammel.

Men Dechiffreerkunsten — nu kommer jeg til det, jeg egentlig vilde — er en sand Plage, naar der stilles En en Opgave, man aldeles ikke kan løse, ja hvor endog de synlige Tegn aldeles mangle; og aldrig havde

jeg troet, at en saadan Opgave skulde stilles mig af Dem. Hvad for en hyperphysisk Grund har kunnet bevæge Dem til at reise bort over Hals og Hoved? Hvilken Lunets Kobold har i et Nu ført Dem ud i en Afkrog af Landet, mørk, monoton — og det paa denne Tid? Jeg mødte forleden Dag Deres gravitetiske Ven Doktoren, og han fortalte mig til min usigelige Forbauselse, at De havde isinde at begive Dem paa Landet for i Sommer. Og det uden Afsked, uden Varsel! Slige hemmelighedsfulde Reiser foretoges kun af Hververofficerer i ældre Tider, hvad man fandt ganske naturligt. Nu er det sandt, De er i en vis Forstand Hververofficeer; De hverver til Veneris Fane; og var De derfor reist ethvert andet Sted hen, da kunde jeg let have seet en Mening i Deres Færd.

Deres Fraværelse er mig ganske penibel paa vore sædvanlige Theateraftener. Det træffer sig saa uheldigt, at flere af mine Bekjendte ere reiste eller sendte bort, men dog Ingen paa en saa ubegribelig Maade, som De. Som jeg for et Par Aftener siden slentrede fra Theatret ned ad Gaden, — jeg troer, Gud forlade mig, jeg kigede Stjerner, — mærker jeg, at et Fruentimmer standser ved Siden af mig. Jeg seer mig hurtigt om; det var Therese. Hun udbrød i en fræk Latter: God Aften, Sir! hvordan lever De?

sværmer De? sagde hun paa gebrokkent Engelsk og gik videre; jeg ligeledes, idet jeg halvhøit deklamerede:

„Corinna pride of Drurylane
For whom no shepherd sighs in vain.“

Havde jeg ikke Ret, da jeg kaldte Dem en Hverver. Dog — jeg veed De er noget øm i dette Punkt. Trøst Dem! De havde her den mindste Deel i Begivenhederne. De var meget mere den Lidende.

Jeg gik hjem og læste hiint Digt igjen. Hvilken mageløs Kraft er der ikke i denne Satire! Da jeg første Gang læste det — jeg var ein blöder junger Mann — gik det mig som Dem; jeg kastede det fra mig i Uvillie. Nu seer jeg, hvor retmæssigt han svinger sin Svøbe, og jeg leer.

Siden den Tid har De ikke villet høre mig om Swift; nu vil jeg skrive lidt om ham, da jeg har god Tid og De formodentlig ogsaa til at læse det. Man kan hos ham hente en uendelig Styrke til at gjøre Livsskibet flot, naar det er kommet paa Grund; thi Ingen har saaledes kunnet vende Vrangsiden ud af Livets Former, som han. Det er, som om alle Skikkelser bleve forlegne og bange for hans Satyrblik, tvinges til at affaste deres laante Fjedre og i Undseelse over deres Blottelse gebærde sig paa de latterligste Maader. Han viser Øiet Livsgestalternes jammerlige, fattige Bund og Grund, og Sindet føler sig

frigjort til at spille Bold med Phænomenerne. Noget Gyseligt har altid den Hævn havt for mig, Livet tog over ham; men hvorfor var han ogsaa saa taabelig at forløfte sig paa den engelske Statsmaskine. Læs Gullivers travels og see den frygtelige Kamp, hvori han i Slutningen ligger med Tilværelsen. — Jeg gjentager, man kan hos ham hente en kraftig Løftestang til at klare sit Skib fra Grundene; derfor tager jeg mig den Frihed at sende Dem et Bind af ham. De vil i dette finde et Digt, som jeg engang havde stor Lyst til at vise Dem, da De fortalte mig, at De havde fundet Veien til Angeliques Boudoir. Jeg nænte det ikke. Der er en Fortryllelse i denne Drømmen, denne Ungdommens illusoriske Sværmen i de paphiske Haver. De drømte saare smukt. Nu kan De lede det op. Drømmen er jo forsvunden.

Hun er syg, the poor angel! Jeg har villet besøge hende, men blev ikke indladt. Det er iøvrigt kun lidet chevaleresque at reise paa Landet, naar Ens Dame er upasselig; men det er det Klogeste, naar man vil slippe paa en let Maade.

Min unge Ven! — jeg kalder Dem saa, ihvorvel jeg kalder mig selv ung; men De er dog i det mindste syv Aar yngre end jeg, — min faderlige Omsorg kan ikke tillade Dem at være ret længe paa Landet. Inden en Maaned maa De være her igjen.

Deres Fætter — vor Hofnar — er yderst forbittret paa Dem, fordi De saaledes er reist sans façon og sans adieu. Han forsikkrede mig, idet han løftede Hagen iveiret med sin guldknappede Stok, at han vilde afbryde al Forbindelse med Dem. Jeg meente, at han maatte fordre Dem ud. Ja, paa min Ære, sagde han, vare vi ikke Fættere og han den Sidste af sin Slægt, saa ꝛc. Adieu!

5.

Splenham til Axel.

Ja, naar De ikke selv veed, hvorfor og hvorledes De fik Reiseskoene paa, saa skal jeg vel lade være at bryde mit Hoved med at løse Opgaven. Jeg havde strax Mistanke om, at denne Depesche var falsk. Jeg haaber, De kræver Falskneren til Regnskab og redresserer Ulykken snarest muligt.

By-the-by — jeg har ikke stor Respect for den frie Villie; men naar man ovenikjøbet afviger fra den Consequens, Naturen selv har nedlagt i En, saa — good night!

6.

Axel til Splenham.

De har ganske Ret, Splenham! De har Ret —, jeg trænger til at faae mit Livsskib flot; thi jeg er virkelig kommen paa Grund; men De har allerede bidraget en Deel til at lette mig. Ikke ved den Lekture, De sendte mig — thi jeg maa tilstaae, jeg har endnu ikke kastet et Blik i den gamle Satyrikus — men ved Deres hele Personlighed, der paany tiltalte mig saa levende og kraftigt i Deres Brev. Er det dog ikke en stor Lykke, naar man er paa Veie til sygeligt at give efter for Omstændighederne, til at lade sig overraske af en eller anden uventet Begivenhed, da at have en Ven, der kan meddele En Noget af sin egen Aandsfriskhed, sit eget frie Blik.

Jeg kan nu slet ikke tilgive mig selv, at jeg ikke talte med Dem inden min Afreise. Jeg angrer bittert, at jeg ei forelagde Dem den hele Sag, der drev mig herud, hvor jeg nu føler mig dobbelt uhyggelig og bunden; da vilde jeg vist kunne have klaret den hele Affaire, der i sig selv ikke var betydelig, men kun ved det Nye, det Uventede i den overraskede og forvirrede mig. Nu er jeg her imidlertid og vil blive her for det første samt see at gjøre saa Meget ud af mit Ophold som muligt. At jeg har kunnet fatte dette Forsæt, deri er ogsaa De Skyld.

Jeg maa tilstaae, at jeg føler mig noget undseelig for Dem; og for ikke at blive det endnu mere, skal jeg vel vogte mig for at rive Sløret fra Foranledningen til min Bortreise. Thi — i Sandhed — jeg begynder at rødme for mig selv over den. Jeg kan ikke begribe, hvorledes jeg saaledes lod mig skræmme. Jeg har i de sidste Dage ideligt erindret en Formaning, De engang lod mig tilflyde: man giver aldrig efter for Omstændighederne, uden bag efter at blive pidsket af Furierne.

Angelique befandt sig ilde, da jeg reiste. Jeg troede imidlertid ikke, at det havde videre at betyde. Ved Efterretningen om at hun er syg er jeg dog bleven noget urolig, som jeg ogsaa undertiden føler stor Længsel efter hende i denne Tomhed, hvori jeg her lever. Vistnok, Splenham! jeg burde være bleven i Kjøbenhavn, have besøgt og trøstet Angelique, eller maaskee bedre — vilde De formodentlig sige — benyttet hendes Sygdom til imidlertid at fordoble mine Bestræbelser hos den yndige Fru B. Hun staaer atter saa levende for mig. Hvor var hun deilig sidste Gang, jeg saae hende, især da hun sad paa Forhøiningen og klimprede paa Guitarren, medens vi iøvrigt disputerede om de mandlige Følelsers Dybde. De berørte hende slet ikke i Deres Brev, hvorimod De førte mig et andet Billede frem, jeg helst sænkede

dybt i Lethe. De har Ret — jeg var mere den Lidende; og dog fremførte hun sine sidste Bebreidelser mod mig med saa stor Kraft, at det i hiint Dieblik forekom mig, som var jeg tillige alene den Skyldige. Hvor er et Fruentimmer hæsligt i en saadan Situation! Lad hende seile paa Lethe!

De begriber neppe, hvor forskjelligt det Liv, hvori jeg nu færdes, er fra det, hvori jeg tumlede mig i Kjøbenhavn. Undertiden har jeg ondt nok ved at slaae Tiden ihjel. Jeg kan ikke sige, jeg kjeder mig; men jeg falder i Tanker og fortaber mig i Beskuelse af Erindringens Billeder. Ofte ønsker jeg mig det tyrkiske Pflegma, der har nok i en Divan, en Pibe Tobak, en Kop Kaffe og det tomme Rum. Min'eneste Omgang er noget nær min Onkel, Jægeren og Staldkarlen; thi jeg jager og rider hver Dag.

De sendte mig Swift; men — oprigtigt talt — jeg gider ikke læse hans saakaldte poetical works; thi jeg finder ingen Poesi deri. De havde gjort bedre i at sende mig hans prosaiske Værker, navnlig Gulliver. Fremfor Alt havde De gjort vel i at sende mig Byron. De maa imidlertid ikke gjøre Dem Uleilighed; thi jeg venter med det første flere Bøger herover og deriblandt ham.

7.

Angelique til Axel.

Endelig kan jeg skrive dig til! O Axel! det er en Trøst, en Lindring, hvorefter min piinte Sjæl længe har sukket. Længe — ja ere ikke fjorten Dage en Evighed i den Tilstand, hvori jeg har befundet mig, siden du reiste? Jeg har været syg, det veed du. Jeg har været ene, forladt, det veed du ogsaa eller burde i det mindste vide det —; forladt, fordi den Eneste var borte, der kunde skjænke mig nogen Trøst; og denne Eneste er du. Jeg har været piint, fortvivlet. Jeg har ønsket Døden og dog frygtet Døden. Dog — du kan jo ikke vide Alt og skal ikke vide det. Lad mig ikke til Gjengjæld pine dig. — Lad det være glemt, i det mindste indtil — hvad vilde jeg sige — indtil vi sees!

Vilde — ja du har Ret, det var et sælsomt Ord, sælsomt som mine maae have været den Aften, da jeg ikke vidste, hvad jeg sagde. Havde jeg vidst det, da havde jeg ikke sagt dem, men modtaget dine Forsikkringer, dine Bønner, dine flammende Kys. Vilde — og jeg skulde ikke ville give dig en Efterretning om mig —; dette kunde du tænke og ikke ane, at jeg har brændt af Længsel efter at kunne det? Du siger med Rette, at jeg var vemodig og sørgende den sidste Af-

ten; men jeg var ikke anderledes, end at du burde have forstaaet mig. Ak Axel! — det var en flygtig Følelse af Høimodighed, der dengang bevægede mig til at overtale dig, flygtig som alle mine Følelser have været. Men dette Ædelmod har foraarsaget mig usigelige Smerter. O, det er dyrt kjøbt og dog ikke dyrt kjøbt, nei — jeg veed, jeg skal belønnes kongeligt derfor. Jeg har angret det, begrædt det; det har været, som opgav jeg med dig hele mit Livs Rigdom; men jeg fortryder det dog ikke, nei — meget mere — jeg vil fastholde denne flygtige Følelse; den skal være min faste Eiendom. Du skal tvinges til at anerkjende den; i den vil jeg samle al min Lidenskabs Kraft. Frygt ikke — jeg skal ikke kalde dig tilbage! Jeg har undertiden — ja ofte — udraabt dit Navn med en saa dyb Vemod, med en saa inderlig, angestfuld Længsel, at jeg bagefter har undret mig over, om ikke de tause Mure skulde føle Medlidenhed med mig. Du begriber ikke, hvilken Qval det er, naar man i Tillid til sin Erfaring og Overlegenhed har villet lege med Kjærligheden, at føle sig greben af dens Alvor og intet Haab, ingen Udgang øine. Og dog — om du kom, det skulde smerte mig mere end Alt! Jeg havde da havt mine Lidelser for Intet, min eneste Erstatning var bleven mig berøvet. Havde jeg vidst, hvad min Opoffrelse skulde koste mig, da havde jeg ikke fuldendt

den. Jeg vidste det ikke, før Dagen efter at du sidste Gang havde forladt mig; men nu — forladt mig, Axel — for maaskee aldrig mere at komme tilbage!

Jeg veed vel, kjære Axel! at jeg ved dette Brev ikke forstærker dine Følelser for mig; dertil skulde jeg have brugt ganske andre Vaaben. Men har det Ualmindelige, det Uformodede truffet mig, saa opgiver jeg ogsaa det Almindelige. Tro ikke, at jeg nu vil nedsænke mig i Drømmen og Sukken. Jeg vil lee mod Livet som før, og dog — nei langtfra ikke som før. Men jeg vil gjemme min Smerte, og Ingen skal see den. Om otte Dage haaber jeg igjen at fremtræde paa Theatret. O, hvor vil Alt være mig ligegyldigt, da du ikke er der! Jeg dandsede jo kun for dig!

Jeg er endnu mat, og mit Brev har angrebet mig. Lev vel, Axel! Naar du igjen skriver til mig, da fortæl mig Noget om dit Liv, dit Opholdssted, din Onkel. Naar du en enkelt Gang har nævnet ham, da har jeg ikke tænkt Andet derover, end at han var det sædvanlige Reqvisit i en ung Herres Historie, en Ballast i hans Skib paa Fornøielsernes Sø. Er han Andet?

Vilhelm har været hos mig nogle Gange. Jeg taler gjerne med ham. Ei alene fordi han er din Ven, men hans Ord have noget Beroligende. Lev vel! Det er mig, som om jeg anden Gang skulde tage

Afsked fra dig, idet jeg slutter dette Brev; jeg maa med Anstrengelse holde mine Taarer fra at falde paa Papiret. Jeg borttørrer dem idelig og tvinger mig til at smile. Farvel!

8.

Axel til Angelique.

Nei, kjæreste Angelique! jeg kan, jeg vil ikke glemme dig, jeg vil tilstaae dig det reent ud; jeg har gaaet et Par Dage med det Forsæt at opgive dig, jeg har villet lære min Tanke at vende sig fra dig, jeg har villet hæve min Følelse ud over den Stemning, hvori din sidste Adfærd havde kastet den. Nu har jeg forjaget alle disse Bestræbelser og finder en dobbelt Sødhed ved at nære den Tungsindighed, Savnet af dig har sænket over min Sjæl. Du tager feil, naar du mener, at dit Brev ikke skulde have forstærket mine Følelser for dig. Netop dette har paany frembragt en Vending i mit Indre, og jeg er den Samme som før, ja heftigere, inderligere. Det var mig under Læsningen, som fik min Længsel paa engang hundrede Arme og udstrakte dem alle mod dig, mod det Fjerne, for endnu engang inden den lange

Adskillelse at gribe din fagre Skikkelse og omfavne den til den sidste Afsked med al den Bemod og Kjærlighed, der ligger i denne. Min kjære Angelique! jeg har endnu ikke kunnet forvinde, at du ei lod mig tilbringe den sidste Aften hos dig med Bevidstheden om, at det var den sidste. Der var saa Meget, jeg skulde have sagt dig. Var der ikke endnu saa mange Ord, vi skulde have talt, saamange Blik, vi skulde have verlet, saamange Kys, vi skulde have givet hinanden? Jeg vilde endnu engang ret i fulde Drag have drukket den uendelige Salighed, denne evige Følelse, at sidde hos dig med Armene slyngede om dit Liv, skue dybt i din Sjæl gjennem dit mørke, glødende Øie, medens Alt udenom os var glemt, svundet, udslettet, og vi vare de Eneste for hinanden i Universet.

Der er undertiden en rasende Skinsyge over mig paa Alt, hvad der er dig nær, medens jeg er langt fra dig. Selv de stumme og livløse Ting, der omgive Dig, kunde jeg hade, fordi der for dem altid er en Mulighed til at forfølge dine Bevægelser, en Mulighed, som er mig berøvet. Der er mig i saadanne Øieblikke noget Meningsløst i vort Forhold. Har jeg dog ikke nu først ret lært dig at kjende, og nu kan jeg ikke længer forfølge denne Indsigt i dit Væsen? Er det ikke, som var du først nu ret traadt frem for mig i din fulde, klare Skikkelse, for i Øieblikket, da

jeg ret saae dig, at forsvinde i det Dunkle? Du er bleven mig forandret og dog uforandret, ny og dog den Samme; og disse Modsætninger, der lovede mig en saa rig Vexel af Combinationer, et saa uudtømmeligt Indhold for en kjærlighedsfuld Jagttagelse, de skulle nu forenes i det Fjerne, uden at mit Blik kan følge dem!

Ja, jeg forstaaer dig, Angelique! om jeg end nu næsten mindre billiger din overraskende Handlemaade, om jeg end føler Noget i mit dybeste Indre, der træder op imod den, om jeg end undertiden næsten oprøres ved det Punkt, hvortil du har vovet at ville føre mig, og om jeg end ofte ikke kan troe det og i det Hele betragter dit Skridt, din Hensigt som en høimodig, kjærlig Illusion. Men lad det være — det er nu engang skeet — jeg forstaaer dig. Men ingenlunde forstaaer jeg dig den sidste Aften, vi saaes, da du ingen Forestillinger vilde agte, Intet høre af mine Ord; der bliver du mig evigt dunkel, og her har du Meget at opklare for mig. Det hjælper ikke, du omgaaer det. Der er Noget, du kan og skal forklare.

9.

Splenham til Axel.

En af de Feil, man lettest begaaer, er at binde sig saa stærkt til et Menneske, at man savner ham, naar han er borte. Det er en stor Taabelighed — jeg kan ikke sige Mere; thi ellers vilde De enten blive stolt eller lee ad mig. Det Sidste forbeholder jeg mig selv. En anden Gang Mere! Adieu!

10.

Vilhelm til Axel.

Der var i dit Brev, kjære Ven! saa Meget at besvare, at jeg tildeels har opgivet i denne min Skrivelse at tage noget Hensyn dertil, af Frygt for, dog alligevel ikke at tilfredsstille dig. Du kommer med saa mange løst henkastede Betragtninger, der i sig selv indeholde store Opgaver for Tanken; men de see mere ud som Indfald, som leilighedsviis fremsatte Bemærkninger end egentlig som Problemer, der beskjæftigede dig betydeligt, og som det var dig magtpaaliggende at faae løste. Nogle af dem ere endog af den Beskaffenhed, at de vilde udfordre et saare langt Brev for kun at sige Noget derom, der kunde lade sig læse; og jeg

vil derfor troe, at du heller ikke har tænkt paa at erholde Noget fra mig derom. Jeg finder det iøvrigt ganske rimeligt, at dit Hoved maa gjennemkrydses af allehaande Tanker, og at du ikke finder synderlig Mening i din hele Tilværelse; men jeg maa trøste dig med, at der er langt frem; du bist ein junges Blut. Nu kan du jo imidlertid skrive til mig Løst og Fast, hvad der falder dig ind — om det er det Allergaleste, jeg skal ikke tabe Taalmodigheden —; da vil jeg see, naar jeg har samlet en heel Deel, hvad jeg kan faae ud deraf, og vi kunne da tale derom, naar vi engang sees. Skriv mig altsaa hyppigt til. Hvor kjære dine Breve ere mig, behøver jeg ikke at sige dig; men du maa ikke just vente at faae Svar hver Gang; thi mine Forretninger tiltage, og Brevskrivning er just ikke det, jeg helst opoffrer min Tid paa.

Iøvrigt troer jeg gjerne, at — som du udtrykker dig — selv ikke Angeliques Nærværelse kunde udfylde din Sjæls Længsel. Der skal Mere til at udfylde det menneskelige Bryst end slige forvirrede Følelser, som de ere, der krydse Eder imellem. Du maa overhovedet slet ikke bilde dig ind, at det er Kjærlighed, der hidtil har ført dig til Qvinden, eller at den Følelse, du nærer for Angelique, skulde fortjene dette Navn. Ja, jeg vil indrømme dig saa Meget, at den sidste Vending i Eders Forhold maaskee har ført dig nærmere

dertil, end du nogensinde før har været. Men seer du: derfor veed du heller ikke at finde Orden i dit Indre, fordi der har trængt sig en Skygge derind, der ikke kan forene sig med det øvrige Inventarium eller det hele ydre Apparat.

Dog maa jeg tilstaae dig, at jeg har fundet hendes Charakteer meget over min Forventning; ja, hun har endog indgydt mig en vis Agtelse. Hun har været syg, siden du reiste. Jeg har ikke rigtigt kunnet blive klog paa denne Sygdom. Rimeligviis er det en Følge af altfor stor indre og ydre Anstrengelse, Overspændthed og døl. Noget Nerveust var der i med. Nu er hun bedre. Jeg har været oftere hos hende og taler gjerne med hende. Jeg gjorde det endnu heller, naar der ikke i hendes Væsen var noget Coquet, jeg troer hun ikke selv kan tilbageholde, om hun vilde. Disse Damer kunne nu engang ikke bruge deres Øine uden at tale det vidtberømte Sprog. Hvor langt er dog ikke dette Blik fra den uhildede Qvindeligheds!

Hvad du skriver mig om din Onkel har inderligt glædet mig. Jeg haaber at see ham i Sommer. Din høie Englænder mødte mig forleden Dag og spurgte om dig. Han syntes forbauset ved at høre, at du var reist, og talte om at skrive dig til. Denne Mands Ansigt, — hvor glat det end er —, forekommer mig

dog at være en Tavle for alle Slags Tanker og Følelser. Lev vel!

11.

Splenham til Axel.

Deres Brev — om det end lod en Deel tilbage at ønske — var dog langt bedre, end jeg havde ventet. Efter adskillige Yttringer, der vare komne mig for Øre, var jeg nemlig nær ved at troe, at der var kommen en — ja jeg veed ikke ret at nævne det, for ei at fornærme Dem — en Paroxysme, — lad det hedde saa —, over Dem, at De havde klædet Dem i Sæk og Aske og gik omkring med Veeraab, for at præstere for den landlige Mængde et udmærket Species af en angergiven Synder. Og hvorfor ikke? Jeg forsikkrer Dem, der kommer tidt en Lyst over mig til ogsaa engang at gaae ind i denne Rolle, for at see Menneskeheden fra dette Standpunkt. Hvo der vil kjende Menneskene, maa nemlig træde op for dem i ganske forskjellige Skikkelser, ellers faaer han kun en Side af dem at see. Der gaaer nemlig fra ethvert nogenlunde kraftigt Individ en bestemmende Magt — jeg maatte sige et Flud af psychiske Straaler — der afgjør, hvorledes de Andre vise sig for ham. Vender man derfor

altid det samme Physiognomi ud, faaer man ogsaa kun idelígt det Samme igjen at see. Kan man selv forandre sin behaviour, vende en anden, en tredie, en fjerde Side af sit Væsen ud; desto rigere og mangfoldigere bliver ogsaa det Spil. Menneskene opføre for En. Enhver ny Skikkelse man paatager sig selv, er et nyt Glas, hvorigjennem man seer dem. Det har derfor oftere ligget i min Plan, engang at slaae ind i Bods- og Bedrings-Faget, for at see Virkningen deraf paa de Mennesker, der ere saa sikkre paa at have en correkt Opfattelse af min Person. Det vilde være en kostelig Moro, naar man en Tid lang havde spillet denne Rolle, da pludseligt — jeg sætter under et moralsk Foredrag — at slaae over lige i den modsatte Retning og betragte dette Spils almindelige Reflex i den andægtige Menighed. De kan være forvisset om, at mange Ting skulde komme for Lyset, der havde ligget dybt under en Masse af Affektation og Forstillelse. Saaledes er der undertiden i Selskaber paakommen mig ret en infernalsk Lyst til ved Yttringer og Gebærder, hentede fra en aldeles modsat Sphære, at sprænge det hele Væv af paatagen Maneer, hvori Gemytterne hvile.

Jeg var paa et Bal igaar Aftes hos den franske Gesandt. Formiddagen efter en saadan Affære befinder jeg mig altid vel. Duften af det hele ætheriske

Liv virker endnu paa mine Nerver; det er mig, som om jeg Natten igjennem havde hvilet paa Blomster, omgiven af Hourierne Dandsechor. Smaa Intriguer, hvori jeg har havt Deel, eller hvortil jeg har været et taust Vidne, spille endnu i mine Tanker; jeg føler mig opløftet over Støvet, det Dybe og det Dàglige, og min Psyche svømmer let i Illusionernes Bad. Sligt maa ogsaa til for at skærpe Aanden.

De spørger mig om Fru B. I denne Henseende kan jeg tjene Dem med den Efterretning, at hun er lige ved paany at lade sig lyse tilsengs af Hymen. Dette hører nu engang med til Damernes Egenheder, denne Jagen efter Giftermaal. Jeg er nu vant til at finde mig deri, endskjøndt det forekommer mig ubegribeligt, at en Dame med Vid, Skjønhed og Rigdom kan foretrække Ægteskabets Trældom og Ensformighed for det frie, uafhængige Liv, der med disse Goder staaer hende aabent. Chacun à sa place er Skjæbnens Commandoraab; men jeg havde rigtignok ikke troet, at hendes Plads mere vilde blive Familielivets Throne. Medens Mændene have hundrede Arter af hobbyhorses, have Qvinderne kun een, det er Hymens Fakkel. Paa den ride de over Stok og Steen, gjennem Støv og Skarn med Pidsken across their mouths, — som Sterne siger — paa Stormen, gjennem Luften som Herene til Bloksbjerg St. Hansaften. Jeg saae

Fru B. sidst hos Etatsraad Mølners for et Par Dage siden. Det skjælmske Udtryk i hendes Aasyn havde alt tabt sig noget.

Jag, rid, skyd, læs og gjør forresten hvad De vil, men flygt ikke tilbage i det Forbigangne for at befolke det Nærværende; dertil er De meget for ung! Erindringen er en Sovedrik, der sløver Sjælen og gjør den uskikket til at gribe kraftigt ind i Livet. Adieu!

12.

Axel til Vilhelm.

Kalde I Physiologer ikke Mennesket Mikrokosmos, og har ikke du selv engang udbredt dig meget for mig over denne Benævnelse? Jeg maatte give denne Benævnelse mit høieste Bifald; thi han — denne Mikrokosmos — er i Virkeligheden den Lille, som den danske Phrase lyder, og erfarer snart nok efter sin Indtrædelse i Livet, at han Intet formaaer mod den store, Makrokosmos, men at han langt snarere er en Bold i dennes Haand. Hvor mange Tilfælde, Farer, Omverlinger, Forandringer, uventede Begivenheder i Naturen, uforudsete og uforudseelige Vendinger i den store og den lille Historie er han ikke udsat for? Hvad er han, denne Mikrokosmos, naar den ubetydeligste Ting, et Stød i

Skoven, hvorover han falder, en Tagsteen kastet ham af Blæsten i Hovedet, et Been, der sætter sig ham i Halsen under hans lovlige Næring, kan kaste ham til Jorden og opløse ham til det, hvorfra han est kommen, for ikke at tale om hans Gemyts, hans Sindsstemnings Afhængighed af Vind og Veir, af Solskin og Taage! Er det ikke muligt, at Drengen, der sorgløst springer omkring paa Engen mellem Blomster, eller pidsker sin Top paa Kronprindsessegadens Fortoug, bærer en Spire i sig, umærkelig, ufattelig, let at udrydde, om man anede den, der om faa Aar er voxen til en Dødens Braad? — og denne Spire kan være given ham med et Glas køligt Vand.

Du maa just ikke troe, at dette er melankolske Betragtninger eller Tanker, der ere avlede af Tungsindighed. Tvertimod — jeg føler mig i dette Øieblik ganske egentlig i min høie Værdighed som Naturens Herre; jeg er frisk, vel tilmode, let paa Legeme og Sjæl. Jeg er nylig hjemkommen fra en lang Spadseretour — Alt pulserer livligt i mit Væsen, Blodet løber raskt, Nerverne sittre mildt og frit.

Naturen er ved Toilettet. Sidder hun ikke der som en krænket Skjønhed, der har hørt min Misfornøielse ved at være kommen i hendes umiddelbare Nærhed og nu vil iføre sig sin meest glimrende, hævende Dragt, for at lade mig føle sine Ynders Uimodstaaelig-

hed og hævne sig grusomt over min Ringeagt. Jeg har idag ret kiget med nysgjerrige Blikke ind i hendes Boudoir, nikket til hende, smilet over hendes Travlhed og ilet bort under overgiven Latter. Jeg har vandret i hendes Pragtsaloner, mellem ranke Bøge, ved den speilklare Sø, hvor hun snart skal fremtræde i sin hele tryllende, verelrige Skikkelse. Jeg forsikkrer dig, Vilhelm! jeg er tilmode som en Dame, der skal gjøres Cour til, som en Dandy, der fra Hovedstaden træder ind paa et Provindsbal. Jeg nyder alt forud alle de Smaachikaner, hun Sommeren igjennem vil berede mig, de Skyer, hun vil trække over sin klare Pande, de forstilte Taarer, der ville dryppe fra hendes lyse Øine over de blomstrende Kinder, det vildt fremfarende Vredens Veir og den mildt beroligende aromatiske Aande. Jeg seer hende alt i Tanken træde rødmende af Glæde frem fra Nattens lønlige Gemak og vemodigt trække Sløret igjen over sit deilige Aasyn i Aftenens Stilhed.

Ja, Livet taler nu med utallige Røster. Det er en egen Følelse, hvormed man igjen efter saa lang Tid er Vidne til dets tusindfoldige Fremspringen paa Mark og Eng, i Skov, paa Land, i Vand og overalt, hvor Noget har Plads til at røre og tumle sig. Det er en Glæde, en Henrykkelse. Som en let Sky har Vaarvinden bortblæst min Tungsindighed og den apathiske Stemning, hvormed jeg imorges vaagnede. Jeg ka-

stede Geværet over Skuldren og ilede ud — ud i det Frie. Jeg løsnede intet Skud; thi Alt forekom mig strax saa helligt, saa livsglad i Naturen; men jeg streifede langt omkring uden Maal, uden Øiemed. Du husker vel det idylliske Sted ved Enden af Søen mellem Guldtofte og Egensø, hvor en Eng trækker sig ind mellem skovbevorede Bakker. Aaen træder frem fra Skoven og udgyder sig i Søen efter at have løbet et Stykke over den grønne Eng. Paa den høire Side af Søen ere Skrænterne høie, og gamle Bøge vore lige ud til Kanten, med lange Grene hældende ud over Vandet. Her stod jeg længe og skuede ud over det friske, rolige Landskab til Guldtofte, der træder frem i Baggrunden tilhøire. Himlen var reen som den italienske, blankt hvælvede den sig over sit Gjenbillede i Søen. Bøgenes nederste Grene vare netop udsprungne; en sagte Vind bevægede dem og Vandspeilet, ud over hvilket de strakte sig; de syntes at sittre af Glæde over deres gjenspeilede Skjønhed og tilhviske hinanden deres Bifald. En Flok Raadyr styrtede frem fra Skoven og standsede paa Engen, idet de saae sig om, som om de med mig beundrede Omgivelserne. Jeg følte ikke den sagteste Lyst til at sende det dræbende Metal efter dem. O Vilhelm! hvor lidet hører der iltfor at føle sig lykkelig i enkelte Øieblikke! — hvor Lidet og hvor Meget! — thi er det ikke Meget, Alt hvad jeg i dette

Øieblik har beskrevet dig, ihvorvel du kjender det ligesaa godt som jeg? Jeg begynder at forsone mig med mit Ophold her. Havde jeg blot dig, Angelique og Splenham, da vilde jeg føre et sandt paradisisk Liv her i Sommer!

Fra Splenham har jeg havt et Par Breve, der have bidraget meget til at frigjøre min Sjæl fra altfor sygelige Følelser. Hvad du skriver om Angelique maa være sandt nok i det Hele taget; men mine Følelser for hende skal du ikke paatage dig at bedømme, kjære Ben! thi der taler du som den Blinde om Farverne. Var du ikke kommen med dine Bemærkninger i saa Henseende, vilde jeg have givet dig en Skildring af den Længsel efter hende, der undertiden luer i mit Bryst, den dybe Følelse af Kjærlighed, der besjæler mig ved Tanken om hende, den Uro, der plager mig, ved at være fjernet saa langt fra hende. Dog nu bliver jeg igjen melankolsk. Det glæder mig, at du dog til en vis Grad har faaet Øinene op; det er en Triumph for mig.

Onkel har nu begyndt den lidet interessante Forretning, at sætte mig ind i Godsbestyrelsen. Jeg kan ikke just sige, det morer mig meget at slaae i Hartkorn, beregne Skatter og Afgifter og gjennemgaae Jordebøger. Naar jeg har endt dette Brev, skal jeg ind og have en ny Lektion. Han synes ganske at have op-

givet min juridiske Examen, hvori vi da altsaa sympathisere. Deri kjender jeg iøvrigt min Onkel igjen. Den Termin, han havde sat mig, er nu just udløben; der er Intet skeet — altsaa er der ikke mere Tale om den Ting.

13.

Splenham til Axel.

Byron er død! Denne fatale Efterretning kom til mig igaar, just som jeg var i det bedste Lune. Den baade smerter og ærgrer mig. Det Første, fordi han er bortreven netop som han vilde udføre det Store, der skulde stille hans bagvaskende Samtid i Gabestokken. Det Sidste, fordi det var et Forsæt, hvormed jeg underholdt mig selv, naar jeg var kjed af Tilværelsen, at gaae til Grækenland og fægte under og for ham. Jeg havde neppe nogensinde udført det; men man trænger til at holde sig en Mulighed aaben, hvormed man kan slaae Skjæbnen paa Øret, naar den bliver altfor chicaneux. Adieu!

14.

Legationsraad Mølner til Oberst Egenskjold.

Det vil være Deres Høivelbaarenhed bekjendt, at jeg for en Maanedstid siden har tilkjøbt mig Herresædet Guldtofte, der er beliggende umiddelbart ved Deres Godser.

Mit tiltagende svagelige Helbred har gjort mig det fornødent at tilbringe for det første denne Sommer paa Landet, og maaskee tager jeg herefter stadig Bopæl der, hvis min Svagelighed skulde formindskes noget under mit Ophold. Saaledes ville vi altsaa igjen samles, efterat vor forskjellige Karriere i fyrretyve Aar har fjernet os fra hinanden. Tiden jævner Meget. Ja den gjør; den udsletter Meget, kun ikke Venskab.

Faa Træk ville give Dem et foreløbigt Begreb om mit Livs Gang. Ved vore landlige Sammenkomster ville vi have rig Leilighed til at see tilbage paa det Forbigangne, og meget glæder jeg mig til at erholde Meddelelser om Deres krigerske Løbebane og Omtumlen i fjerne Lande. Mit Liv er henrundet bag den diplomatiske Pult. Min første Hustru, som ogsaa De beærede med Deres Agtelse, døde tidligt, men dog sildigt nok til at begræde Tabet af vort forudgangne Barn. For nitten Aar siden giftede jeg mig paany under mit Ophold i Stokholm med en svensk Dame, der skjænkede

mig en Datter, hvis Fødsel hun kun kort overlevede. De seer saaledes, høistærede Ven! — tillad mig atter at kalde Dem saa —, at Skjæbnens Haand har hvilet tungt nok over mig. Den eneste Glæde, Livet har levnet mig, er min eneste Datter, et godt og kjærligt Barn, det udtrykte Billede af sin Moder. Hun er nu sytten Aar.

Da De uden Tvivl har nøie Kundskab til Beskaffenheden af mit Gods og de Forandringer og Arrangements, som der hensigtsmæssigen kunne tages, vilde det være mig saare kjært, af Dem at erholde nogen Underretning derom. Skulde Noget kunne udføres ved at benytte Tiden inden min Ankomst, der først kan indtræffe om en Maaned, vilde De gjøre mig Dem meget taknemmelig, om De vilde handle aldeles efter eget Skjøn.

Anbefalende mig i Deres Høivelbaarenheds Erindring og Venskab forbliver jeg med sand Høiagtelse &c.

15.

Axel til Splenham.

Ja, det var en fatal Efterretning, Deres Brev bragte mig. Mig har den meer end smertet og ærgret, den har oprørt mig. Det er oprørende, — jeg kan ikke fornægte min Følelse derved —, at et Menneske

midt i de skjønneste Planer, under de ædleste Hensigter kan omstyrtes hensigtsløst, henveires som et Fnug for en Hvirvelvind, Ingen kan ane. Det er en bitter Haan over Livet!

Altsaa — om jeg i dette Dieblik fattede det Forsæt, at slaae ind i Bods- og Bedrings-Faget, for igjennem en stadig Selvfornægtelse at ruste mig til at udføre det Overordentlige, at offre mit Liv, m● Alt i den uegennyttigste Stræben, da kan jeg Aftenen, som jeg om Morgenen skulde erholde min Virksomheds Fyldest og høieste Maal — jeg vil ikke udføre denne martrende Tanke.

Ogsaa min Onkel har denne Efterretning grebet. Han nærede en dyb Beundring for Byron.

Farvel Splenham! Næste Gang igjen noget Opmuntrende!

16.

Angelique til Axel.

Jeg veed ikke selv at forklare mig det, — jeg kan intet „derfor" finde —; men der betog mig en saa usigelig Vemod, da jeg havde læst dit sidste Brev, saa uendelig, saa taarerig, at det synes mig, som maatte mit Væsen opløses. Og dog var dit Brev saa kjær-

ligt, ja paa et Par Steder lidenskabeligt; men jeg kunde see det, Axel! — du havde været rolig, da du skrev det —, din Sjæl havde ikke sittret som min, da den rugede over Papiret. Der var en Mulighed deri, der fortærer mig; en Mulighed, som du endnu ikke vil, som du dog har villet, men nu ikke vil og dog — hvor snart kan du ville den!

Hvor megen Sandhed er der dog ikke i dine Ord, at vort Forhold er meningsløst, hvor sandt og dog hvor falskt tillige! Du taler om Jagttagelse, om Forening af aandelige Modsætninger; men om denne brændende Længsel, der fordrer sin Gjenstand næsten med Instinktets Magt og Kraft, der jager Sjælen omkring i Uro og klæber endog ved den sagteste Tanke —, om den taler du ikke. O, kjære Axel! hvornaar lærte du dog at anstille slige smukke Beregninger om Beskaffenheden af et Kjærlighedsforhold! Jeg veed det vel — du bliver ikke saaledes hidset indtil dødelig Træthed af Længselen som jeg. Du vaagner ikke i Tide og Utide med Tanken om mig, som jeg med Tanken om dig. Du lider ikke af denne Savnets Sygdom, mod hvilken der kun eet Lægemiddel gives. Tro mig, det havde jeg aldrig ventet. Jeg vilde ikke, at det skulde være saa, om jeg kunde bringe dig dertil; men jeg havde ventet, at dine Breve skulde flamme som dine Ord.

Skilles — o det er et hæsligt Ord — dets Alvor

og Sandhed frembringer de vaagne og ikke vaagne Drømme, af hvilke Sjælen farer op i Angest og Qval. Jeg drømmer dig hos mig, jeg lukker Øinene og troer at høre dine sagte, smigrende Ord, at føle dine Læber paa min Pande; men snart forsvinder Illusionen. Jeg vaagnede imorges, Klokken var fire; jeg stod op og gik til Vinduet. Morgendæmringen hvilede over Haven, som Nattens Dæmring over min Sjæl; Naturen og jeg vare lige vemodige. Jeg kaldte dig, jeg udtalte dit Navn sagte — og dog syntes det mig, som maatte du have hørt det. Men Ekko kunde ei høre det, og jeg fik intet Svar. Jeg spurgte dig, om du var vred paa mig; — men intet Svar; og dog blev jeg saa forunderlig rolig ved dette Spørgsmaal; thi jeg vidste, at Svaret maatte blive — Nei.

Du har før undret dig over, at jeg ikke har villet modtage noget Portræt af dig. Selv i disse Dage har jeg ikke savnet det. Dit Billede er saa levende indgravet i min Erindring, at ethvert Portræt kun vilde bidrage til at forstyrre det. Udtrykket mangler dog, Sjælen er borte; man vænner sig saalænge til at see Copien istedetfor Originalen, til man troer Originalen forandret, naar man igjen seer den. Dig skal ingen Forvanskning udslette af min Sjæl!

Jeg er igjen paa Scenen. Amors Luner har det nu været Balletmesterens Lune at give to Gange

i denne Uge. Jeg haber dette Stykke, ihvorvel jeg engang har følt mig taknemmelig mod det; men jeg har ogsaa indtil for kort Tid siden været Mester i Luner. Om det var min Skikkelse i denne Ballet, der Dagen efter at den sidst blev given tilførte mig et glødende Elskovsbrev, veed jeg ikke. Jeg sender dig det som et Offer. Jeg fortier ikke, at jeg vil smile bittert, naar jeg lægger det indeni mit. Du vil see, at du ikke behøver at rødme ved din Kjærlighed til mig. Ha! — hvo skulde dog have sagt mig, at nogensinde disse Ord skulde flyde fra min Pen!

Axel — du, hvem jeg har kaldt alle mine Følelsers Yndling, — skriv mig snart et Brev til og læg din hele Sjæl deri, at jeg kan see, om Flammen skal vende tilbage og fortære mig selv, eller om den finder den Luft, den søger, den Gjenstand, hvorefter den udstrækker Armene!

17.

Axel til Sylenham.

Det er egentlig et ganske forunderligt Liv, jeg fører her, og De vilde mange Gange lee ad mig, kunde De kaste et Blik herud. Det er Eensomhed, thi her ere faa Mennesker —; Skoveensomhed, thi

Egnen er meget skovrig. Hvad Under da, at jeg maa sætte Phantasien meget i Bevægelse, og hvor naturligt, at den for en stor Deel henter sine Billeder fra Erindringen, da man dog tilsidst bliver kjed af at bygge Luftkasteller. Naar De nu saae mig, snart streifende omkring, snart drivende i en Baad paa Søen for fulde Seil, snart henkastet paa Grønsværet under et skyggefuldt Træ — thi vi have allerede saadanne her — da vilde De neppe kjende den igjen, der tumlede sig under Deres Auspicier i Byen og stedse var lystigere, jo talrigere og vildere Selskabet var.

Men De maa ikke troe, at jeg hengiver mig til Erindringen med sygeligt Føleri. Jeg trækker Blomsten af den, fører den videre ud og idealiserer den. Jeg henter kun Motiver fra den til mine Phantasi-Malerier. Enkelte Punkter ere der vel, jeg altid bliver staaende ved som de ere, fordi de i sig selv ere fortræffelige nok; saaledes sidste Nytaarsdag paa Bellevue, da De med en bidende Vittighed bragte den hele oprørske og halvt berusede Skare til Rolighed og Raison og exalterede min Fætter Weinlich i den Grad, at han glemte hele sit Pedanteri og besluttede sig til det Utrolige — da De en Time efter ved en forvoven Pointering sprængte den hele Bank og, efterat vi igjen vare galopperede til Byen, ilede til Theatret, hvor De befolkede hele det tomme Parterre med de udenfor værende Crethi

og Plethi til stor Forbauselse for Besætningen i Logerne og Parquettet, der paa engang midt under Forestillingen seer den hele Masse strømme ind. Saaledes ogsaa den første Aften, jeg kom til Angelique som falden fra Maanen, da jeg maatte bruge al menneskelig Veltalenhed og opbyde al min Kunst, for at ei det lykkelige Tilfælde skulde smutte mig ud af Hænderne; da jeg tilsidst næsten i Fortvivlelse, medens hun haardnakket fastholdt sin Stilling og stod lænet til Piedestalen ved Døren med Vrede i det smukke Aasyn, ved en heldig, overraskende Vending i min Tale bragte hende til at smile, og vi derpaa vedbleve at smile til hinanden fast med Taarer i Øinene. De maa sige hvad De vil, Splenham! — ikke to Gange tolv Dusin Swifter tilintetgjøre mig dette Moments, denne Situations evige romantiske Gyldighed.

Men det Romantiske synes overhovedet ikke at have synderligt Tillokkende for Dem mere. Ja, havde Deres sidste Brev ikke indeholdt de faa Betragtninger efter Ballet, vilde jeg troe, at De reent havde tabt Øiet derfor. Og dog bragte disse Reflexioner mig adskillige Bemærkninger af Dem i Erindring, hvor De netop med en Fiinhed og et beundringsværdigt skarpt Blik havde uddraget det Romantiske af Situationer, hvor det ganske vilde gaaet mig forbi, havde De ikke staaet ved min Side.

Altsaa Fru B. er tabt for det romantiske Liv, eller rettere, har paany udspillet sin Roman —; thi Giftermaal eller Udsigt dertil er jo Romanens naturlige Ende. Det var dog Skade for Sagen selv; mig er det endelig temmelig ligegyldigt. En anden Sag har jeg derimod, jeg ønsker udførlig Oplysning om. Min Onkel har erholdt Brev fra Legationsraad Mølner, hvori han melder sin Ankomst til Guldtofte om en Maanedstid, jeg formoder med Suite. Da De nu kjender denne Familie, udbeder jeg mig en Beskrivelse over dens enkelte Medlemmer, om der maaskee er Noget at vente for et interessant Sommerliv her i Egnen. Ihvorvel jeg alt saa temmelig har forsonet mig med mit Ophold herude, er dette mig dog meget magtpaaliggende, da Beboerne af Egensø og Guldtofte ere som Duer i en Parringskasse; de kunne ikke undgaae hinanden. Begge Gaarde ligge hver paa sin Side af en stor Indsø: hiin lige ved Bredden, denne et lille Stykke derfra bag en lille Bakke, der dog er indbefattet i Haven. Her er en meget smuk Egn, og skulde Lysten engang paakomme Dem at see noget Mere af vort Land end Kjøbenhavn og Omegn, kan De ikke vælge nogen bedre Kant end denne. De seer let, at jeg tillige taler af Egoisme.

18.

Axel til Angelique.

Du længes, Angelique! Hvor sød er mig denne Vished, som dit Brev i saa stærke Udtryk gav mig. Du længes — ja, jeg har antaget og haabet det, naar jeg selv var nedsænket i Vemod over vor Adskillelse. Da har denne Tanke været mig velgjørende, endskjøndt jeg af min egen Tilstand maatte vide, at hvis det virkeligt var saa, da maatte du lide. Der er en underlig Modsigelse i disse Følelser; thi din Lidelse er mig en Trøst og en Henrykkelse, og dog ønsker jeg, at du altid maatte være glad. Kjære Angelique! hvor lykkelig end dit Brev gjorde mig, greb der mig dog en Smerte, da jeg læste det. Jeg kunde ikke slippe Brevet igjen, jeg sad længe og stirrede, og atter traadte din Skikkelse frem for mig med fornyet Liv. Jeg saae dig, Angelique! ja, jeg saae dig; men Glæden og Amorinerne legede ikke om din Mund, i dit uimodstaaelige Smiil. Du var bleg, vemodig — du sørgede. Hvorfor sørger du, Angelique? du veed jo dog, vi skulle sees igjen, ganske bestemt, naar Løvet igjen visner. Du skulde være her, Angelique! vandre ved min Arm omkring i den deilige Natur, med mig beundre dens Skjønhed. Vi vilde være Naturens Børn, hvile med hinanden i Skovenes tauseste, dunkleste Eensomhed og

glemme den hele Verden. O, et nyt Liv er opgaaet for mig her! Jeg føler det — Naturen er min Moder; men naar jeg sænker mig dybest i hendes Favn, naar hun har gjennemtonet mit Væsen med sin lydløse Tale, overskygget min Sjæl med sin meest drømmerige Nat, da savner jeg dig — just dig. Dit Blik, dine sagte Ord, dine længselsfulde Sukke vilde gjøre mig Fortryllelsen fuldkommen.

Og hvad er Længsel, Angelique? Du er nærved at kalde den en Sygdom. Det er sandt, den har Savnet i sit Følge; det er sandt, at man lider; men hvorledes lider man? Man lider af sin Sjæls overvættes Fylde, af svulmende Følelser, af en Phantasi, der er svanger med Erindringer og Forhaabninger; og disse formilde Smerten, naar man har Vished om at Længselen bliver gjengjældt. Det er kun ydre Skranker, der holde den fra dens Gjenstand, og disse maae engang briste.

Der ligger en Mulighed i mit Brev, klager du, en Mulighed, som jeg kunde ville. Ja, Angelique! denne Mulighed reiste sig ved en Bitterhed over din Adfærd. Hvad kunde du ville med den? Denne var Gjenstanden for min Grublen i de første Dage, jeg tilbragte her, hvorhen jeg var forviist af dig. Hvad kunde du ville? Du brød jo vor Forbindelse. Hvorledes skal da en Kjærlighed som vor ende? Du vilde

jo Enden! Kunde jeg troe Andet? Hvorledes vilde du ende den? Dit Forhold tydede paa, at du vilde bevare dig mit Venskab og opgive Kjærligheden, og dette krænkede mig. Og dog, Angelique! — lad mig tilstaae dig det — den ringeste Følelse, jeg nogensinde vil kunne nære for dig, er Venskab. Men hvad Grund havde vi da til at see hen til Enden? Hvad bevægede dig til at skjule denne Flamme, der brændte lyst, klart og livligt?

Du vil, at mine Breve skulle flamme som mine Ord. Gjøre de det ikke? Troer du ikke, at hele min Sjæl ligger i dette Brev, at den har misundt Papiret, der skulde hvile i dine Hænder, maaskee berøres af dine Læber? Er jeg ikke arrogant, Angelique? Men du har jo selv tilladt mig at være det. Du har smiilt bittert, da du sammenlagde dit Brev; i Bitterhed vilde du indhylle din Kjærlighed og dit Offer, og det uagtet jeg ikke er nærværende for at kunne tilintetgjøre Bitterheden. Troer du virkelig, jeg skulde rødme ved min Kjærlighed til dig, jeg, der har været saa stolt af din Gjenkjærlighed? O, Angelique! naar Livet har fuldendt sin Gang for mit Blik, og jeg Intet har tilbage uden et stille Liv mellem Forgangenhedens Billeder, da vil dit Billede bringe mig til at rødme, idet min Sjæl sittrer i en Gjenklang af de Følelser, hvormed

jeg engang fandt Hvile i din Favn. Saaledes vil jeg rødme ved min Kjærlighed til dig.

Jeg er bleven vemodig, Angelique! Tanken om dig, din Længsel og din Bebreidelse har stemt mig vemodigt; og dog leer nu Aftensolen saa yndigt ind til mig gjennem Viinranken, der slynger sig forbi mine Vinduer. Saaledes har din Sjæl leet til mig gjennem dine Øines lange Silkehaar, og saaledes skal den igjen smile til mig.

19.

Oberst Egenskjold til Legationsraad Mølner.

Deres Høivelbaarenheds Skrivelse har jeg til sin Tid rigtig modtaget, og naar jeg ikke har ilet meget med at besvare den, saa har det — ærligt talt — havt sin Grund i at den overraskede mig noget.

De vil let see, at af to Parter, der fjendtligt skilles fra hinanden, vil den ene altid have lettere ved at glemme end den anden; men uden at udføre den Sag videre, der let kunde affstedkomme nye Misforstaaelser, vil jeg blot sige, at ogsaa jeg mener, at Tiden jævner og udsletter Meget, og at det maatte være en slet Karl, der ikke modtog et velmeent Haand-

slag, naar det er skilt fra Forurettelsen og Uenigheden ved fyrretyve Aar. Saaledes er min Mening, og De vil heraf see, at De skal være særdeles velkommen under mit Tag, og at det vil være mig kjært, om min Nærværelse kan bidrage til at gjøre Dem Opholdet paa Landet livligere og interessantere. At det ikke altid har været saaledes for mig, vil De finde begribeligt efter det urolige og bevægede Liv, jeg en Tid har tumlet mig i; men man skal jo engang komme til Ro. Naar blot Roligheden kunde have været velsignet med hvad der ellers pleier at følge den, med Huslighed og en opvorende Familie. Men at dette ikke er Tilfældet hvad mig angaaer, veed De vel, og jeg trøster mig derfor heller ikke til at troe, at jeg skulde kunne bidrage synderligt til Deres Velbefindende herude.

De Træk af Deres Levnetsomstændigheder, De omtalte i Deres Brev, kjendte jeg saa nogenlunde; dog vidste jeg ikke, at De havde giftet Dem efter Deres første Kones Død, og endnu mindre, at Deres anden Kone ogsaa var død. Der ere enkelte Familier, som Døden just synes at have særdeles Forkjærlighed for, naar den er hungrig; saaledes ogsaa min, hvor den grumt har huseret, medens den har sparet mig gjennem Slag og Strabadser.

De har gjort en god Handel med Guldtofte. De vil blive tilfreds med denne Eiendom. Jeg har senere

ikke kunnet begribe, hvorfor jeg ikke selv kjøbte den, og ærgret mig derover. Den vilde have arronderet mit hele Gebeet. Alt er i prægtig Stand, og den derværende Forvalter er en paalidelig Mand, som De kan stole paa.

Nok engang! Det skal glæde mig engang igjen at see Deres Høivelbaarenhed, helst naar De er saa frisk og vel, at vi kunne ride omkring paa vore Godser sammen. Jeg forbliver med skyldig Respekt

Deres Høivelbaarenheds ꝛc.

20.

Splenham til Axel.

Jeg er en stor Elsker af at jage — ogsaa af at jage i Breve, nemlig mod Enden. Derfra undtages dog nogle Breve, nemlig blandt andre — de, jeg modtager fra Dem. Paa Deres lange Ærede vil jeg derfor dennegang kun svare, at jeg har modtaget det, taget det ad notam, og at jeg befinder mig vel og i Kjøbenhavn! Adieu!

21.

Axel til Vilhelm.

Du er en uforskammet forsømmelig Correspondent, kjære Ven! I tre Uger ingen Stavelse fra dig; ingen Efterretning om dig selv, om vore fælleds Venner, om Angelique. Om hende ønskede jeg navnlig at høre Noget fra dig. Jeg modtog for saa Dage siden et Brev fra hende, hvori der syntes mig at være Noget — ja Noget — som foruroligede mig, som maaskee ikke vilde forurolige nogen Anden, men som foruroliger mig. Du havde ikke modtaget Brev fra mig, hvis dette ikke havde været Tilfældet, og hvis jeg ikke led af en indre uimodstaaelig Trang til at skrive, da jeg næsten Ingen har, hvem jeg kan tale med og meddele mine Følelser, mine Ideer. Du kan frit betragte det som den reneste Egoisme, at jeg skriver dig til; thi jeg veed jo, at du slet ikke kan gaae ind paa hele mit — som du kalder det — excentriske Væsen, og at jeg i Grunden ligesaa godt kunde nedskrive mine Betragtninger, Bemærkninger &c. for en Statue eller en Veirhane. Dog — du er Intet mindre end en Veirhane. Langt snarere vilde jeg kalde mig selv en saadan, naar den ei i Stormen havde den gribende melankolske Lyd.

Varede det længe inden Foraaret vilde komme, saa er det ogsaa fast som ved et Mirakel paa engang

sprunget frem i sin hele Skjønhed. Jeg kan ikke beskrive dig, hvilket saligt Indtryk Naturen undertiden gjør paa mig. Det er mig, som Skoven hang fuld af Haabets Genier. Jeg haaber, jeg er saa usigelig rig paa Haab, og jeg veed ikke selv, hvad jeg egentlig haaber. Jeg føler mig Eet med Naturen, ja i den Grad Eet, at det undertiden forekommer mig, som var jeg Naturens Centrum, som havde den sin Følelse, sit Syn, sin Hørelse i mig, som om jeg virkelig laa ved dens Bryst og vuggedes i dens Favn som Barnet i Moderens Skjød. Men midt i denne Henrykkelse piner mig undertiden en usalig Længsel, der vel er sød, men uendelig vemodig og smertefuld, fordi den bærer Umuligheden i sig, fordi Civilisationens Uhyre har slaaet dens Mulighed ihjel. Jeg ligger i Skovens dunkle Skygge og længes usigeligt efter at see Dryaderne træde frem fra Træerne og Buskene, ved Kildens Bred og ønsker at see Najaden seile ned ad den eller høre Nøkken synge. Hvor var det dog en livsalig Tid, da man kunde vente at see Nympherne dandse over Skovsletten i Maanens Skin, der med sit hellige Halvlys kastede en ny Ynde over Skjønheden, forlenede Følelsen, Længselen og Kjærligheden en ny Tillokkelse! Hvorfor er Naturen ikke en Qvinde, i hvis Arme man kunde fortabe sig? eller er ikke Qvinden Naturens Repræsentant, og er det ikke netop

derfor, vi føle os saa magisk tiltrukne af hende, fordi vi ved hendes Bryst hvile ved Naturens eget bankende Hjerte? Hvor er ellers dette at søge? Jeg har lyttet i de stille Nætter, naar Alt synes neddysset i Ro, om jeg ei kunde høre det slaae; men jeg har kun hørt Frøerne qvække, Insekterne pibe og surre, og Nattergalen udøse sin mystiske Elskovs Klager. Jeg misunder Nattergalen, at den kan lade sine Følelser, sin Længsel strømme i lydelige Toner fra det fulde Bryst. Undertiden synes det mig, som maatte jeg selv kunne synge, synge i begeistrede Vers over min Sympathi med Naturen og dens Ynde; men Ordene, Tonerne døe paa mine Læber, og min Længsels Smerte forstørres; det stormer og larmer i mit Indre, som vilde det have Luft. Det gaaer min lyriske Følelse som det gik Lord Byron, der havde en Klumpfod, saa at han ei kunde dandse.

Jeg har endnu ikke paa mine Omtog været paa Guldtofte. Sælsomt nok! naar jeg kommer der i Nærheden, overfalder en vis tung Følelse, en beklemt Stemning mig. Er det Erindringen, der hjemsøger mig med sine spøgelseagtige Skikkelser; eller er det Anelsen, der giver mig denne Ærefrygt og hellige Ængstelse? Thi jeg har undertiden Anelser eller Forudfølelser, naar jeg vandrer ene omkring, og, besynderligt nok, er jeg midt under saadanne et Par Gange

standset fast uvilkaarligt, og naar jeg har kastet mit Blik omkring, har Guldtofte præsenteret sig i Baggrunden. Jeg har ikke været der, siden min Moder laa Lig der i den store Sal, hvor Vorlysene sidste Gang belyste os hendes Træk, medens vi stode tause og vemodige omkring Kisten. Endnu staaer det saa levende for mig, hvilken uhyggelig, inderlig Gysen der betog mig, da jeg i det næste Værelse hørte Laaget falde til, og Naglerne skrues i. Det var mig, som blev jeg i det Dieblik skilt fra Alt, hvad der var Glædeligt og Godt i Verden, som laa en evig Midnats Mørke over Livet. Hvor dybt rystende var ikke det hele Tog, da hun blevført over Søen ved Fakkelblus og i Nattens Stilhed nedsænket i Begravelsen! Hvor besynderligt er det dog, Vilhelm! at jeg aldrig kan gjenforestille mig min Moder anderledes end i Ligkisten! Forvirret løbe Trækkene i hinanden, naar jeg ellers vil fastholde Billedet. Det er overhovedet en Egenhed, der hænger ved mig, at jeg snart glemmer Ansigtstræk, endog mine Nærmestes. Af min Fader har min Phantasi kun et høist ufuldkomment Billede, og dog er det kun ti Aar siden han døde. Angelique skrev mig forleden Dag til, at min Skikkelse, mine Træk, enhver min Bevægelse var hende saa nærværende, at hun ei engang ønskede mit Portræt. Saa lykkelig bliver jeg aldrig, at jeg kan sige det; af hende selv

har jeg nu næsten ikke mere end et almindeligt Omrids. Skulde man ikke troe, at den, der er begavet saaledes, maatte være skabt til noget Slet, til en rastløs, ustadig Omflakken, til at bringe Uro, Nag, Forstyrrelse og Savn i Andres fredelige Liv?

Hvor egoistisk nu end dette Brev er, saa længes jeg dog meget efter et Par Ord fra dig. Du veed, hvor kjær du er mig, hvor stor min Tillid er til dig, hvorledes jeg stedse har betroet dig Alt, alle mine Glæder og Bekymringer, baade hvad du kunde billige og ikke billige, og hvor taalmodig jeg har modtaget hver din Dom; kort sagt, du veed, du er mig uundværlig — du veed, at jeg beundrer dig.

Onkel har faaet Brev fra Mølner. Det overraskede ham og satte ham et Par Dage i en slet Stemning, dette Brev. Det varede flere Dage, inden han vilde beqvemme sig til at besvare det. Hvad der tidligere har været mellem dem, veed jeg ikke bestemt; jeg troer Mølner paa en underfundig Maade har forstyrret hans Ungdoms første Kjærlighed og derved tildeels foraarsaget, at han drog til Amerika. De ventes til Guldtofte først i næste Maaned.

22.

Splenham til Axel.

Det er Skik og Brug at gjøre Undskyldninger, naar man har opsat længe at besvare et Brev; men De veed, jeg følger ikke altid Skik og Brug. De ønsker nogle Oplysninger om Familien Mølner. I denne Henseende har jeg længe tænkt paa, om jeg skulde følge Skik og Brug og give Dem en Beskrivelse over Personerne. De aner neppe, hvor piinligt De har berørt mig. Om jeg nu giver Dem min Opfattelse af disse Individer, er det da sagt, at det vil gavne Dem det allermindste? Hvorfor vil De ikke meget heller komme aldeles uforberedt til dem? Det er det sikkreste Middel til at bringe mig til at skye et Bekjendtskab, naar Nogen kommer og vil spænde mig derpaa ved at udbrede sig over det Interessante og Særegne ved den Personlighed, jeg skal eller bør lære at kjende. Det første Indtryk er da fordærvet, mit Blik hildet, min egen Opfattelse forhutlet. Og hvo tør sige, han kjender et Menneske? Naar En taler for mig om sin Menneskekundskab, saa veed jeg strax, at han er en Trompeter. Hvo kjender sig selv? Har De lagt Mærke til, at den græske Opfordring: γνωθι σεαυτον altid netop gjentages af dem, der mindst kjende sig selv, af de største Idioter. Selvkundskab er maa-

skee endnu vanskeligere at erhverve end Menneskekundskab. Af hundrede Mennesker er der ikke eet, der kjender sig selv, ikke eet, der har Mod til at demaskere sig for sig selv, at aftage Tilværelsens elendige Maske før det store Midnatsslag eller lade Andre tage den af for sig. I denne Henseende erindrer jeg et Værk af Tydskeren Klinger: „der Weltmann und der Dichter," hvor Verdensmanden taler om en Skole, han gjennemgik for at komme til Menneskekundskab. Han havde forbundet sig med Flere til gjensidigen i visse Sammenkomster at holde Ligprædikener over hverandre. Man kom sammen, En af Selskabet lagde sig i Kisten som Lig, en Anden stillede sig frem som Taler og anbefalede ikke, som Skik og Brug er, Synderen til et følgeværdigt Exempel, men anatomerede hans ydre og indre Beskaffenhed med Sandhedens ubarmhjertige Kniv. See, det var dog en Maade, der var en fri Aand værdig og kunde føre til Noget! Næste Vinter kunne vi forsøge at sætte det i Værk.

Imidlertid — De har nu forlangt det, jeg opgiver mit Princip og lægger Ansvaret og Følgerne paa Dem. Hvad først Legationsraaden angaaer, da skal jeg betale Dem det Øieblik høit, da De nogensinde faaer mere end det Halve af hans Øine at see, og jeg skal lee ad det første Øieblik, De hører

ham tale, eller ret expektorere sig; thi da seer han ud som den Fugl Struds, der stikker Hovedet i en Busk og bilder sig ind, at Ingen kan see den. Hvis De da ikke kan see ham første Gang, saa nærm Dem aldrig til ham anden Gang; hvis De derimod strax faaer Øie paa hans slet skjulte Rævesjæl, saa gaae ham kun trøstig paa Livet; thi da kan De dreie ham, som De vil. Hans Ørnenæse kunde i en Hast gjerne faae Folk til at troe, at han besad nogen Kraft, og maaskee søge hans Øine at bilde ham selv det ind, da de idelig hvile paa den; men Hagens i Halsbindet forsvindende Størrelse betager snart det øvede Blik denne Vildfarelse. Han er i Besiddelse af en Datter, et smækkert, blond Pigebarn, sammensat af Violduft og Maaneskin, der seer saa forundret paa Livet, at det er en Lyst. I et sværmerisk Øieblik Dagen efter et Bacchanal kunde man gjerne antage, at hun var falden ned fra Englefloken under Trængselen til Guds Fodskammel. Hun er — uagtet sytten Aar — dog endnu kun en Stjerne paa Barndomshimlen; men det er en af de Stjerner, hvis Tilnærmelse til den jordiske Sphære jeg med kjærligheds-fuldt Øie iagttager. Jeg begriber ikke, hvor Legationsraaden har faaet den Datter fra. Det paafaldt mig især for et Par Uger siden ved et Bal, hvor hun i sin lyserøde Dragt med Rosenkrandsen i de

blonde, flagrende Lokker lignede en svævende Sylphe. Her nedlod jeg mig for første Gang ret til at conversere hende, men kunde tydelig see paa hendes Ansigt, at hun aldeles ikke forstod mig. Jeg forsøgte nemlig at løfte hende iveiret, for at hun bedre kunde overskue det Hele. Med alt det er det dog et Held, om aldrig for Andet saa for Contrastens Skyld, at der undertiden kan bevæge sig Andet paa Ballerne end flau Behagesyge, Affektation, Misundelse og vandede Lidenskaber. Saaledes tænkte jeg og ilede hen til Cousinen, for at finde en fuldtonende Resonansbund for mine Bemærkninger. Nu er jeg kommen til det vanskeligste Punkt, men derfor ogsaa til det interessanteste. Cousinen, — nu falder det mig først ind, at De jo saae begge disse Damer i Theatret et Par Dage før de forlod Byen —; Cousinen altsaa burde jeg egentlig slet ikke sige Noget om, da hun er min ganske specielle Veninde, og jeg altsaa løber Fare for, enten at være partisk eller at sige Noget, der krænker Pietetsforholdet. Hun er en Trediedeel af Familien; men hun staaer i samme Forhold til den, som efter Rousseaus Taxation af Fruentimmernes Egenskaber Hjertets Godhed staaer til alle de øvrige; hun er 1, de Andre ere 0 og saaledes aldeles Intet uden hende. Men mærk det vel, Høistærede! jeg bruger kun Exemplets Form, ikke dets Indhold.

Da jeg første Gang saae hende, troede jeg igjen at indaande Italiens Orangeduft og see Myrten vifte sine Grene frit i den sydligvarme Luft uden at være tvungne sammen til nogen Brudekrands. Denne maa dog engang have smykket hendes Isse, thi hun er Enke; men som hun alligevel er temmelig ung, saaledes hører hun overhovedet til de saa faare sjeldne evigunge Skjønheder, der vide, at Skjønhed er Qvindens Nøgle til Glædens og Nydelsens Tempel, at sige, naar denne Nøgle haandteres af en dannet Aand. Temmelig høi med fyldige, exemplarisk rene Former har hun en stolt, og dog saa let Gang, at man paa engang troer at see Juno og en af Gratierne. Hun er meget mørk, og i hendes sorte Øie hviler hele Lidenskabens Tungsindighed og glimter dens gjøglende Leg. Dog nok! mit Brev er allerede langt, langt som en syttenaarig Ynglings Elskovsbrev, og De vil neppe have den Taalmodighed ved at læse det, som et Par uskyldige Øine et saadant. Jeg lader Dem kun endnu vide, at jeg rimeligviis vil tilbringe en Maaned af Sommeren hos de Beskrevne; da skal jeg erfare, hvor mange Ulykker mine Meddelelser have afstedkommet. Adieu!

23.

Angelique til Axel.

Det er, som om min Pen ikke vilde til Papiret — eller rettere — Tanken vægrer sig ved at følge mit Hjertes Bevægelser, ellers skulde jeg skrive dig en Klagesang, saa dyb, saa rystende, saa inderlig, at alle Bemodets Strænge skulde sittre i din Sjæl. Hvorfor kan dog Ordet ikke male som Tonerne, eller hvorfor har man ikke lært at fatte disse i et Sprog, hvormed man kunde tolke de Følelser, for hvilke Ordene falde matte og kraftesløse? Hvad ere Ordene for et Hjerte, der gjemmer Længselens Angest og Qval og Ild og dog ruger over den med en Lidenskab, som var den Livets Betingelse, ja høiere end Livet selv! Axel! naar jeg tænker paa dig, da opløser mit Indre sig i Musik, i bløde, smeltende Melodier, forfulgte af vilde Dissonanser, der idelig søge at naae dem og aldrig kunne gribe dem. Det er en mattende, fortærende Krig, de kunne ikke naae dem! thi havde de først naaet dem, da havde jeg favnet dig og var fortabt i grændseløs Henrykkelse. Den Braad skulde ikke trænge igjennem min Følelse, at du igjen vilde slippe mig; thi jeg slap dig ikke uden for at forgaae.

Og dog! — da min første Kjerlighed visnede,

da bad jeg de evige Magter, at jeg aldrig mere maatte blive greben af dens Lidelser. Jeg troede mig bestemt til at lege med dens overfladiske Spil, da jeg i fem Aar har solet mig i dens varme Straaler uden at brændes af dens Ild. Du kom for at gjøre mig ulykkelig, idet du borttog Illusionen. Alle mine Minder ere hentørrede for dem, du har efterladt mig. De ere falmede — de ere ikke mere; jeg har elsket dem, og jeg foragter dem. Hvorfor fulgte jeg dog ikke den Stemme, der sagde mig, at du aldrig anden Gang skulde træde over min Dørtærskel? Den talede saa tydelig til mig, og i dine Øine laae paa een Gang Himmel og Helvede. Jeg staaer hver Aften paa det Sted, jeg den Gang stod, og op fra Gulvet stiger Erindringens Blomst. Den voxer for mine Øine med brede, svulmende Blade, indtil Stengelen hæver sig med den dunkle purpurrøde Kalk, der dufter mig imøde med Kjærlighedens berusende Aroma. Jeg plukker denne Blomst; da visner den i min Haand, og Forraadnelsens Luft vækker mig for at fortvivle.

Du har kaldt dig min; og der var jo Sandhed i disse Ord, og min Sjæl vuggede sig i deres Lyd og saae ikke den Usandhed, der gjemte sig i deres Dyb, og som et andet Øieblik skulde aabenbare. Dette Øieblik er nu kommet med al sin Qval. Just da kom det, da hine Ord gjenløde i mit Indre med

hele den ueftergivelige Fordring, de indeslutte; da jeg kunde og maatte sætte hele Verden paa denne Fordring med den Vished, at det er sandt, hvad jeg har fornægtet, at Sjælen kun fordrer een Sjæl, men heel, udeelt, nu og altid.

Venskab! Hvor mat er denne Lyd! Hvor tom og kraftesløs imellem mig og dig! Hvorfra fik du dette Ord i dit Brev? Var det fra en Sjæl, der havde fundet en ny Verden og med haanlig Medlidenhed saae tilbage paa den forladte? Venskab mellem Mand og Qvinde! Hvo har bragt denne Bastard til Verden? Var jeg dens Moder, jeg vilde dræbe den, skulde jeg end selv lide Døden. Det er formasteligt, Axel! at tale om Venskab, hvor Følelserne have Ungdommens Friskhed og ere badede i Kjærlighedens Glød. Kan du ikke elske mig, da glem mig; kan du ikke glemme mig, da had mig! I dit Had kunde jeg leve, dit Venskab kunde jeg ikke bære. Har jeg engang tænkt anderledes, da bøder jeg nu haardt derfor.

Du taler om Vemod. O Axel! med Vemod kan man endnu have alle Livets Nydelser. Jeg er tungsindig; Livet klæder sig for mig i Sort, medens det for dig jo glimrer i sit hele Trylleri, i sit grønne, vinkende Gevandt. Derfor hviler mit Billede i din Tanke paa Haabets Grund, medens jeg i min feberhede Længsel skuer dit Billede som evigt flygtende

bort i en dunkel, haabløs Nat. Seer du, Axel! — der er ingen Bitterhed i mit Brev —, er der vel? Jeg vilde ikke, der skulde være en eneste Draabe, om det end var de sidste Ord, jeg talte til dig. Jeg har vovet for Meget —, jeg har tabt, det seer jeg. Dog vilde jeg ikke kalde det tilbage, hvad jeg har vovet. Du tager feil, naar du troer mig feig. Min kjære Axel! — Farvel! Jeg vilde ikke have det ugjort! Jeg er, hvad du ikke troer.

24.

Axel til Angelique.

„Du er, hvad jeg ikke troer." Disse gaadefulde Ord, hvormed dit lidenskabelige Brev ender —, hvis Lidenskab vilde gjøre mig usigelig lykkelig, foraarsagede den kun ikke dig saa megen Lidelse —, disse gaadefulde Ord har jeg gjentaget saa ofte for mig selv, at det ikke skulde undre mig, om Fuglene i mine Skove glemte deres naturlige Sang og lode disse Ord idelig klinge igjennem deres Toner, om det herefter blev Nattergalens eneste Elskovssang til Rosen: jeg er, hvad du ikke troer, eller om Smaablomsterne, Kjærminden og Skovmærken hviskede det til hinanden med Aftenvinden. Hvad er du da, Angelique? At

du er en Gaade, det veed jeg jo, det er i Grunden enhver Qvinde, en Gaade, fremsat i saa yndige poetiske Billeder, i saa lette, sødtklingende Vers, at vi idelig fristes til Stræben efter at løse den og dog aldrig komme til Ende dermed. At du er smuk, yndig, fortryllende, det veed jeg, og denne Viden har jeg jo saa ofte tilkjendegivet dig; min Sjæl er i dette Dieblik saa gjennemtrængt af denne Viden, at den føler sig som Løven i Buret ved Bevidstheden om Afstanden mellem os. At du er min — ja kjæreste Angelique! det veed jeg jo, det har dit sidste Brev sagt mig med mere indtrængende Ord end nogensinde. Men hvad er du da, Angelique? Du seer, jeg veed det virkelig ikke. Men løs mig snart denne Gaade. Jeg brænder af Længsel efter at see den løst. Thi du kan umuligt være noget Andet end noget Yndigt, Tryllende, Henrivende, endskjøndt du har været det i en Grad, at jeg ei veed, hvorledes du skulde blive det mere, med mindre min saa længe tilbageholdte Længsel og Kjærlighed skulde gyde noget endnu Yndigere, Tilbedelsesværdigere over dig, naar vi igjen sees.

Og jeg er din, Angelique! Ogsaa dette har du engang troet, men synes ikke mere at ville troe det. Din Kjærlighed har gjort dig til Sophist. Naar er da det Dieblik kommet, da Usandheden i denne For-

sikkring er bleven aabenbar? Tilhører ikke Blomsten af min Tanke dig? Eller har min Fraværelse allerede virket saa stærkt paa dig, at du ikke længer kan fastholde Visheden om, at mine Følelser tilhøre dig? Hvad forstaaer du da ved de Ord: jeg er din? Vil du have, at de skulle indeholde Forsikkringen om, at jeg vil være din og dig nærværende igjennem alle det daglige Livs usle Details, Morgen og Aften, Nat og Dag, i de beleilige og ubeleilige Timer, igjennem alle Sjælens Slappelser og Afstemninger, for at vi kunne leve os saa fortræffeligt ind i hinanden, at Alt imellem os blev dagligdags og flaut som hos et Par retskafne Ægtefolk? Eller vil du, at disse Ord skulle betyde, at jeg er din, naar Livet svulmer kraftigt hos mig, naar Kjærligheden gyder sin Fylde gjennem mit Væsen, naar Sjælen dufter med dens Balsam? Har du ikke betragtet Blomsten og dens Mysterier? Saa pænt spidsborgerligt sidde de grønne Blade parviis paa Stengelen; men i Blomstens farverige Kalk feirer Kjærligheden sin Fest under de skalkagtige Zephyrers Luftninger, uden at have Noget at gjøre med hine lavere, prosaiske Organer, der hver Dag byde deres fattige Herlighed til Skue. Min Angelique! — var jeg ikke din Valisnerie, der, naar den anerige Længsel rørte sig i mit Indre, dukkede op fra Hverdagslivets taagede Dyb og svømmede til

dig paa dets speilklare Overflade? Hvad skulde berøve os den Bevidsthed, at vi have fundet hinanden saaledes? Denne Vished er evig, dens Erindringsliv kan ikke slukkes, skulde vi end aldrig mere sees.

Ja, det er sandt, Livet er friskt og grønt omkring mig; men ikke derfor alene staaer dit Billede i min Tanke paa Haabets Grund. Jeg savner Intet uden dig alene. Naar Naturen meest fortryller mig, da taler stærkest min Længsel om dig; men den er igjen den eneste, der kan trøste mig i Savnet.

23.

Weinlich til Oberst Egenskjold.

Ikke er det første Gang, De seer Brev fra mig, høistærede, kjære Onkel! — jeg tillader mig stedse at kalde Dem saa, endskjøndt det egentlig, som De veed, var Deres Oldefader paa mødrene Side, der var min Bedstefaders Onkel —; men det er dog længe siden De saae et saadant. Mange Forretninger, — De veed, jeg forbereder mig stærkt til, at erholde en Ansættelse i det udenlandske Departement eller i al Fald i Cabinettet, hvorom jeg alt halvveis har Løfte —, have forhindret mig i at lade Dem høre fra mig, siden jeg sidst havde den Ære at tilbringe

min sædvanlige Sommermaaned hos Dem; deels har ogsaa den Omstændighed, at jeg igjennem Deres Brodersøn modtog Efterretning fra Dem og ved ham sendte Dem min Compliment, bidraget til, at jeg har undladt, hvad jeg ellers vilde have anseet for min Pligt. Det skulde derfor have været mig kjært, — skjøndt jeg vistnok maa ansee Alt, hvad der bringer mig i Berørelse og Forbindelse med Dem, for særdeles glædeligt og behageligt —, om Anledningen til min nærværende Skrivelse havde været en anden; men ihvorvel jeg gjerne vilde bidrage Alt til den gode Forstaaelse mellem Dem og Deres Brodersøn og yderst nødigt vilde fremsætte det Mindste, der kunde paa een eller anden Maade forstyrre den, — thi det er ganske vist ogsaa mit Princip, at Slægtninge stedse skulle være allierede Magter (tillad mig dette Billede fra en Sphære, hvori jeg gjerne færdes) —, saa kan jeg dog ikke Andet end sige, at Deres Brodersøns besynderlige Adfærd, — jeg skulde overordentlig gjerne kalde ham min Fætter; men De er vistnok enig med mig i, at man ikke bør opgive sig selv —, har gjort mig det særdeles vanskeligt at aflægge Dem mit sædvanlige Sommerbesøg, som jeg endog denne Gang, — foranlediget af min Læge —, med Deres Tilladelse, høistærede, kjære Onkel! — hvem jeg stedse med Stolthed vil benævne saaledes —, havde besluttet at

gjøre noget længere. Deres Brodersøn, — det er mig uforklarligt, at jeg endnu ikke har kunnet formaae ham til at erhverve sig en Titel, saa nødvendig for en Adelsmand især i vore Tider —, har nemlig forladt Byen uden at meddele mig det Mindste derom eller efterlade mig saa Meget som et Kort, — en Maade, den nyere Tid har indført, og som utroligt letter Afskeden. Nu troer jeg jo ganske vist ikke, at det er med Deres Vidende og Bifald, at han saaledes har ignoreret mig; men det vilde dog være mig særdeles kjært paany at modtage en Forsikkring om Deres Bevaagenhed, som det ogsaa, — da jeg jo nu altsaa paa Egensø vil træffe Deres Hr. Brodersøn, hvilket under sædvanlige Omstændigheder vilde have været mig særdeles behageligt —, vil være mig næsten nødvendigt at modtage et Par Ord fra ham, hvis jeg ikke skal compromittere mig eller sætte ham i en ubehagelig Forlegenhed ved min Ankomst.

Jeg beder Deres Høivelbaarenhed, min kjære Onkel, at modtage Forsikkringen om, at næst en heldig Fremgang i de Bestræbelser, for hvilke jeg som Mand af Fødsel og Ære har opoffret mig, vil Intet være mig dyrebarere end Deres Velvillie og venskabelig Forbindelse med Deres Familie, som jeg, — da min øvrige Slægt, — hvad der jo er Dem bekjendt —, befinder sig i Udlandet, — stedse vil ansee som mine

Nærmeste; og haaber jeg ved vort Gjensyn at finde Dem ved sædvanligt kraftigt Velbefindende.

26.

Vilhelm til Axel.

Du vil denne Gang modtage en Efterretning fra mig, som jeg helst undlod at bringe dig, frygtede jeg ikke for, at den Maade, hvorpaa den ellers vilde komme til dig, vilde forurolige dig mere. Men om mit Brev saavel af denne som af andre Grunde bliver mørkt og nedslaaende for dig, ængster det mig ikke for din Skyld; thi du er jo allerede igjen let som Fuglen i Luften, hviler blødt i Naturens Favn og drømmer og sværmer i Vaarluft og Solskin.

Og hvorledes skulde mit Brev andet end være mørkt? For et Øieblik siden kom jeg fra et Dødsleie, hvor et Offer for Forfængelighed og Andres dæmoniske Lidenskaber drog det sidste Suk. Det var Amalie, Edvards første Forlovede, som din afdøde Fætter Robert forførte for tre Aar siden. Jeg veed, at Edvard elskede hende med en inderlig Kjærlighed, der dog ikke kan undskylde den Raahed, hvormed han behandlede hende, da hendes Forræderi blev aabenbart; og jeg skulde tage meget feil, om ikke denne Begiven=

hed i Forbindelse med hans strax paafølgende, letfærdige anden Forlovelse har ligget saa tungt paa hans Bryst, at kun den taabelige Forrykthed, hvormed han reiste bort, kunde befrie ham fra Byrden. Det var Roberts sidste Bedrift her, før han med samme Vildhed, hvormed han handlede i Alt, det Mindste som det Største, foer paa Reiser, hvor han omkom, Gud veed egentlig paa hvilken Maade. Men et Held var det, at denne dæmoniske Characteer, der syntes skabt til Qval for sine Omgivelser, ved en tidlig Bortgang gjorde Plads for dig.

Det er en fjorten Dages Tid siden, jeg blev kaldet til Amalie. Hun led af en galopperende Tæring, og der var aldeles Intet at foretage. Hvorfor man kaldte mig mod Slutningen, veed jeg egentlig ikke. Jeg skulde næsten troe, at hun ved at ane sit Endeligt nær ønskede endnu engang at tale med en Mand, der havde staaet i Forbindelse med de Mennesker, som havde spillet Hovedrollerne i hendes Livs korte Roman. Thi til en Roman søgte hun at danne sit Liv, og jeg troer ikke at bedømme hende for haardt, naar jeg siger, at selv den svage Uro og Frygt, der hjemsøgte hende i hendes Dødstime, skulde være forsvunden, hvis hun havde faaet Vished om, at den skulde faae Plads i Poesiens Rige. Jeg hørte i det mindste mange affekteerte Udbrud af hende, som kunde tydes

derhen og vidnede om, at Dødens Nærhed havde givet hende en forhøiet Vigtighed i hendes egne Øine. Dog rystede hendes sidste Øieblik mig. Hun bad os gjentagne Gange om at formaae Edvard til at komme; men det var naturligviis en Umulighed, da han er langt borte, hvilket hun dog ikke vilde troe. Et Minut før hun døde spurgte hun mig, hvor langt der var til Aften. Jeg svarede: omtrent to Timer. „Der kom den!" udbrød hun, da Døden berørte Synsorganet. „Hvor denne Nat er gyselig, hvilken Morgen skal den bringe! O tal til mig! hvad vil — ?" hun fik ikke udtalt.

Jeg kan ikke gjøre ved det, kjære Axel! jeg har maattet begynde med denne tragiske Beretning. Du har ogsaa talt til mig om Kjærlighedens momentane Evighed, hvorom Robert vist tit nok havde forsikkret hende; og dog syntes denne paatværse Evighed at være hende mindst præsent af Alt i Dødens Time. Det er tydeligt nok, at I ikke begribe, at Kjærligheden er mere end en Følelse, at den er et Liv, og Livet tages ikke saaledes paatværs og paalangs; men Livet er omfattende, og man omfatter ikke en Sjæls uendelige Verden i Minuttet, saalænge man er et endeligt Væsen. Det er en saare liden Deel af Sjælelivets uendeligt Store, I omfatte i Momentet, I Evighedens Momentanister, og Tiden staaer bag Eder og leer ad Eders

Praleriet. Men om I nu end selv kunde nøies med denne indbildte Evighed, saa er det vist, at I ruinere Qvinden ved den; og dog er der Noget i den qvindelige Natur, der skulde føre hende til en inderligere Opfattelse deraf end Manden.

Jeg skriver dette saameget snarere, som jeg ogsaa i dit sidste Brev hørte disse falske Toner klinge. Nu til det, jeg egentlig har at bringe dig. Kort og Godt: Angelique er forsvunden. Hvor hun er, veed neppe Nogen; thi endog hendes Syerske eller Pyntedame, der dog fulgte hende tidlig og sildig, benægter paa det bestemteste at have nogen Kundskab derom. Jeg veed jo, at denne Efterretning vil gribe dig stærkt: men jeg vil dog haabe, at du vil vide at fatte dig og ikke gjøre frugtesløse Foranstaltninger, der vilde bringe dig i mange Forlegenheder og ikke føre til noget Væsenligt. Ogsaa mig har hendes Forsvinden nedslaaet. Jeg besøgte hende i den senere Tid oftere og havde unægtelig faaet hende kjær; thi hun var ganske vist et dybere Gemyt, end de Fleste af hendes Art, og i den senere Tid stærkt greben af Livets Alvor. Til din Beroligelse kan jeg dog forsikkre dig, at ikke din Fraværelse alene har foranlediget hendes Adfærd, men at der tillige har været en anden Grund, som vel hverken er dig eller mig ganske tydelig. Naar Alt kommer til Alt, troer jeg heller

ikke det Hele er videre, end at hun har trukket sig tilbage i landlig Eensomhed et eller andet Sted. Hun lod i det mindste de sidste Gange, jeg talte med hende, falde nogle Yttringer, som temmelig tydeligt sigtede derhen.

Iøvrigt har jeg hos hende lært din saakaldte Ven Splenham noget nærmere at kjende. Jeg traf ham der nogle Gange. Hvis jeg kunde hade noget Menneske, da vilde jeg hade ham. Jeg har ikke hørt nogen Yttring af ham, uden at en haanlig Kulde har luret paa Bunden. Det er et Menneske aldeles uden Følelse. Han har piint Angelique med sine hjerteløse, overmodige Reflexioner, som han idelig opvartede hende med uden at forstaae hendes Lidelse eller hele Væsen. Hun har selv tilstaaet mig, at han var hende utaalelig, men at hun ikke kunde blive ham qvit; hun nærede endog en vis Frygt for ham. Maaskee har han ikke bidraget Lidet til hendes Flugt.

Maaskee er da altsaa saaledes din Roman med Angelique udspilt, maaskee ikke. I al Fald har du igjen to Exempler paa, hvorledes Livets Phænomener svinde hen. Det er, om du vil, en Bølgegang, hvor den efterfølgende Bølge er den foregaaendes Grav; men Sagen er, om man kun har Øie for den isolerede Bølge, eller om man under Betragtningen af denne har det hele Hav in mente, hvor hver Draabe

har Betydning. Der er vel ingen Stilling, der lettere fører til denne stykkevise Betragtningsmaade, end netop min, hvor man saa ofte seer det enkelte Væsens Forsvinden uden at øine dets Forbindelse med det Øvrige; men det er dog lykkedes mig at vogte mig for den.

Endnu engang — jeg haaber, at du vil vide at modtage paa den rette Maade den Efterretning, jeg har givet dig. Som sagt, jeg troer ikke, at der egentlig skjuler sig noget synderligt Foruroligende i den. Imidlertid er det jo godt at være beredt paa, hvad der kan møde; thi det var jo muligt, at Angelique var endnu ualmindeligere end baade du og jeg har troet.

Desværre faaer jeg vist neppe Tid til at besøge dig i Sommer. Det vil i ethvert Tilfælde da kun blive for en Ugestid og ikke før August. Hils din Onkel!

27.

Splenham til Axel.

Nær var jeg bleven kaldet herfra — at sige ikke fra Livet, men fra den danske Verden; men jeg foretrak at blive her i Sommer. Jeg maa tilstaae, at Fru Natalie, som De snart skal see, havde en ikke ringe Deel deri.

Deres Ven, Doktoren, er et utaaleligt Menneske. Jeg kan ikke troe, jeg skulde behøve at sige Dem hvorfor. Var det nødvendigt, da var det, fordi De er bleven saa vant til ham, at De ikke kan see ham; og da vilde det alligevel ikke hjelpe at jeg sagde det; thi af Vanen kommer man aldrig ud.

Er det dog ikke mærkeligt, at Nogen i denne Verden af Virvar og Illusion kan træde op med den impertinente Overbeviisning, at have fundet det Sande og Rette? Uudstaaeligt er det — eller latterligt; thi hvorfor skulde jeg ellers lee ad Deres Fætter, høiherlig Ihukommelse? Adieu!

28.

Axel til Weinlich.

Din høist retfærdige Indignation, kjære Fætter! — det skulde gjøre mig særdeles ondt, om jeg nogensinde maatte ophøre at kalde dig saaledes —, over min ukavaleermæssige Afreise fra Byen, — idet jeg aldeles ikke gav dig noget Tegn paa, at jeg ved den tænkte paa dig —, søger jeg ved dette Brev at bortrydde og tvivler ikke paa, at det jo vil lykkes mig, naar jeg underretter dig om, at min Afreise fandt Sted fire Timer efter at den var bestemt, hvoraf føl-

ger, at der ikke kunde tænkes paa Afsked med Nogen, — og du vil vist føle dig mindre smerteligt berørt derved, naar du erfarer, at jeg ikke engang tog nogen ordentlig Afsked med Angelique —, Kort havde jeg ikke ved Haanden. Det skulde gjøre mig overordentligt ondt, om denne Sag, — som du dog vist vil finde, at du har tillagt for stor Betydenhed —, skulde kuldkaste din Plan, at besøge os i Sommer, hvortil baade Onkel, — der selv vilde have skrevet, hvis ikke Forretninger havde hindret ham —, og jeg meget glæde os. Her ere Flere, der længes efter dig, blandt hvem jeg kun vil nævne den gamle Præsteenke nede i Landsbyen, der forleden Dag spurgte efter sin kjære, venlige Kammerjunker med en Ængstelse i sine Miner, der tydelig nok sagde, hvormeget en Efterretning om din Udeblivelse vilde have bedrøvet hende. Hun udbredte sig derefter med megen Veltalenhed om dine underholdende Besøg hos hende paa din sædvanlige Morgenpromenade. Hun fortalte mig med megen Deeltagelse en Begivenhed, som jeg undrer mig over, du ikke har berørt for mig, hvorledes du efter et uheldigt Fald fra Hesten ned i Søen havde taget din Tilflugt til hende og var bleven forsynet med tørt Linned af hendes salig Mands, som hun aldrig havde nænt at skille sig ved eller ombanne til eget Brug. Ogsaa mig rørte denne Historie; at tænke

mig dig staaende med slige sønlig ærbødige Følelser i en Dames Boudoir, blottende dig som Noah i sit Paulun, dog ikke i Drukkenskab, men i de uskyldigste Hensigter. Var man blot altid saa omhyggelig for sit Helbred, at man ikke engang vilde gaae en halv Fjerdingvei med vaadt Linned, da kunde man blive hundrede Aar. Men det er rigtigt, meget rigtigt!

Du seer altsaa, kjære Fætter! at du af Flere her ventes med Længsel. Min Onkels og mine venligste Hilsener.

29.

Axel til Vilhelm.

Endnu intet Brev! I hele fem Uger intet Brev, og det uagtet der er en bestemt Gjenstand, jeg har bedet dig give mig Efterretning om, en Gjenstand, som, — ja lad mig tilstaae dig det Vilhelm —, ikke mere er for mig, hvad den har været, men dog ligger mig mere paa Hjertet end Noget, jeg har efterladt i Kjøbenhavn, dig alene undtagen. Er det broderligt? er det venskabeligt? Jeg beder dig, Vilhelm! send mig en Skrivelse med første Post. For faa Dage siden fik jeg et Brev fra Angelique, der foruroligede mig, ængstede mig ved en dunkel Liden-

skabelighed, en sælsom Slutning. Min stakkels Angelique! Trøst hende dog, Vilhelm! Det er din Pligt! Jeg veed dog, du kan ikke være saa nedsænket i dine heel- og halvdøde Cadavere, at du jo kan offre hende en halv Time om Dagen og mig en heel hveranden Uge. — Du bryder dig altsaa ikke engang om at vide, hvorledes jeg lever; dog det er sandt, det faaer du jo at vide alligevel; thi jeg skriver jo til dig. Jeg lever og lider; men jeg lider baade af Glæde og Smerte; jeg lider af Glæde og glæder mig ved Lidelse. Jeg har en uhyre Lidelse, — hvor vild og sjæleglad jeg end ofte er, en Lidelse, — jeg veed ikke at forklare dig den —, den er saa dyb, saa endeløs dyb, som skulde den aldrig stilles; men Navn veed jeg ikke at give den, Navnene fordunste paa den som Draaben paa den solaabne Mark. Det er Længsel, for dog at gjøre dig den fattelig, skjøndt Ordet lyder flaut i mit indre Øre. Troer du det er efter Angelique? Hun kunde lindre den et Dieblik, men ei løfte den med en Finger. Troer du det er efter mit vilde, lystige Liv i Byen? Jeg vilde ikke reise tilbage for nogen Priis. Jeg gider neppe tænkt paa det, det forekommer mig vammelt, uden at jeg dog føler en Skygge af hvad man kalder Anger over det; jeg troer overhovedet aldrig jeg vil angre Noget. Troer du det er Nogetsomhelst? Der er Intetsom-

helst, der vilde kunne slukke min Længsels Tørst. Troer du det er Alt? Ja Vilhelm, det er Alt!

„Gid jeg som de hvinende Vinde
Kunde styrte høit fra Skyerne ned
Og favne Alt!"

Gid jeg kunde flyve gjennem det hele Univer-sum og trykke de evigt rullende Kloder til mit Bryst!

Ere vel alle vore Ideer andet end fixe. Ethvert Menneske har en eller anden Idee, paa Grund af hvilken Verden vilde erklære ham for gal, om han vilde gjøre sig til dens Forkynder. Saaledes har jeg nu den Idee, at jeg er Naturens Øre, Øie, dens Sjæl, dens pulserende Hjerte. Du begriber ikke, Vilhelm! hvilken Salighed der kan gjennemstrømme mig, naar jeg med denne Tanke og Følelse ligger hen-strakt i Aftendæmringen i Græsset ved de nysud-sprungne Rosenbuske. Jeg er opløst i Vemod og stille Fryd, jeg er intet Menneske, jeg er en Naturaand, hver lønlig Bevægelse, hver en blomstersvanger Vind, hver Skjælven af Bladene gjennemsittrer mine Ner-ver, gjenklinger i mit Bryst; thi det er mit, min Sjæls lønlige Bevægelse, mine Følelsers Duft, mit Hjertes bange Skjælven. Jeg kan ikke udtrykke dig min Tilstand; thi jeg fornemmer intet Enkelt, det er en heel, total Følelse af det uendelige Liv i Natu-ren, der har sit Brændpunkt i mig. Selv Duggens

Draaber ere mine Taarer, fordi der er eet Punkt, hvortil min Følelse, min Bevidsthed ei kan trænge, hiin Hymens stille Fest, der feires i Blomsterkalkene, hvor Zephyrerne ere postillons d'amour og Insekterne florbeklædte Brudepiger.

Men til andre Tider er min Lidelse større; thi jeg føler mig adskilt fra Naturen; jeg trænger til et Svar fra den og finder Ingen, der giver det, ikke en flygtig Nymphe, der smutter bag Buskene for et dødeligt Øie. Forleden Aften blev en Karl bragt fra Marken ind paa Gaarden fuldkommen ude af sig selv. Alle Folkene vare enige i, at han havde seet Ellefruen. At han var maalløs, var et Faktum. Jeg trak ufortøvet Vandstøvler paa og ilede ned i Ellemosen, skreg og raabte; men der var Ingen, som hørte mig saalidt som Baals Præster.

Iforgaars Aftes fik jeg dog et Slags Svar, saadan som det var. Jeg var midt paa Eftermiddagen reden ud, havde været adskillige Steder omkring i Egnen af Guldtofte og var endeligen bleven træt og kjed af at ride. Jeg var i Udkanten af Skoven og besluttede at stige af, for at lægge mig lidt i Græsset under en stor Eeg, der var i sin første Skjønhed —; for otte Dage siden havde den endnu nøgne Grene. Solen var just gaaet ned, en svag Skumrings Slør hang over Naturen. Der var saa roligt, saa idyllisk,

saa usigeligt. Et Par hundrede Alen nedenfor mig udbredte Søen sin speilblanke Flade; i Krattet, der halvt omgav mig, fløitede Droslerne enkelte, smeltende Toner; Insekterne pebe i Bunden af Græsset; nu og da surrede en Humlebi over mig, eller viftede en letbevinget Fugl mig forbi gjennem den tause aromatiske Luft og søgte sin Mage i Hvidtjørnens eller Hasselbuskens Gjemme. Jeg følte det Alt, Vilhelm! saa inderligt, som man hører den Elskedes sagte Hvisken i de Øieblikke, da to Sjæle blive een. Og i det Øieblik vare to Sjæle een' ved Siden af mig; jeg hørte Stemmer bagved Buskene, der skjulte mig — et Kys — og strax efter kom en Bondepige frem med en Melkespand paa Hovedet. I den Stemning, jeg var, vilde jeg have troet, det virkeligt var en Nymphe, havde jeg ei hørt Kysset og seet Køerne et hundrede Skridt fra mig, hvorhen hun ilede, men standsede forbauset, da hun saae min opsadlede Hest, der var vandret hen og græssede imellem dem. Da hun var færdig med at malke, kaldte jeg paa hende, som om jeg vilde drikke; men det var i Virkelighed for at see, om den Mund var værd at kysse. Hun kom hen til mig, og jeg fik hende efter nogen Overtalelse til at sætte sig ved Siden af mig, idet jeg bestandigt søgte at overtale mig selv til at troe, at hun var en forklædt Dryade. Hendes Ansigt og hele

Skikkelse var virkelig ikke meget derimod; men da hun lukkede Munden op, var det umuligt at tale med hende om Andet end Køer og Faar og endelig om hendes Kjæreste Jens. Vi sad længe og passiarede om hendes tilkommende huslige Indretning, jeg talte om at dandse ved hendes Bryllup, da jeg pludselig blev udreven af min idylliske Stemning, idet Jens sprang frem fra Buskene og overvældede hende med de tølperagtigste Grovheder, hvorpaa han foer rasende bort efter at have opsagt hende Huldskab og Troskab. Vor Samtale havde været aldeles uskyldig, og i Følelsen af sin Uskyldighed brast hun i Graad og sagde, at jeg havde gjort hende ulykkelig. Jeg følte virkelig i det Øieblik netop Lyst til at gjøre det, hvorfor jeg var bleven sigtet. En Qvinde, der græder smukt, er noget af det Skjønneste, man kan see. Men jeg troer, naar man er uretfærdigt beskyldt, faaer man en ny Spore til at være hornet. Jeg beroligede hende, aftørrede hendes Taarer med mit Lommetørklæde, for at hun ei selv skulde gjøre det med sit Forklæde, hvilket er uskjønt, fik det Kys, som Jens egentlig skulde have havt, kaldte paa min Hest, der følger mig som en Hund, svang mig op og red hjem.

Undertiden hører jeg ogsaa Forelæsninger over Naturen af en ung Gartner, der er kommen her i Foraaret. Han er ganske drukken af Naturens Viisdom,

som han ikke lader nogen Leilighed gaae forbi til at overbevise mig om. Forleden Dag besaae vi Espalier-træerne og kom til et Figentræ, hvor der endnu hang en halvvissen Figen fra forrige Aar. Ufortøvet greb han sin Kniv, skar den over og viste mig, hvor viseligt den kjære Gud havde sat Støvdragerne øverst og Pistillerne nederst, saa at Støvet kunde falde ned til disse. Jeg gøs med ham ved Muligheden af, at det kunde have været omvendt; men hemmeligt misundte jeg Figenen, hvor den mindste Rystelse i den henfarende Vind kan fremkalde en Elskovsfest; vi Mennesker have ganske andre Anstalter fornødne. Vi talte længe om, hvor gyseligt det vilde have været, om Vorherre havde glemt at skabe Dronningen blandt Bierne, saa at den hele Slægt jammerligen maatte uddøe og de stakkels Vandbier aldeles Intet havde havt at gjøre, eller om han af Vanvare var kommen til at gjøre Koernes Masttarme uden Udgang, saa at vi ingen Gjødning havde kunnet erholde, og Jorden tilsidst var bleven en Sandørken.

Du aner neppe, Vilhelm! paa hvad Tid af Døgnet det er, jeg skriver dig dette. Klokken er tre; snart skal den opgaaende Sol titte ind til mig gjennem mine viinløvkrandsede Vinduer. Saaledes har jeg alt gjennemvaaget mangen Nat. Jeg elsker Natten, dens hellige Taushed, Naturens gaadefulde Drøm-

men i dens Favn. Min Aands universelle Kraft hæver mægtigt sine Vinger, naar jeg sidder ene i dens Stilhed. O Nat! hvor Faa have forstaaet, at du er den Favn, hvorfra Alt fremgik til Liv og Lys! Du tæller kun een begeistret Sanger, der har forkyndt for dem, der ikke vide det, at det er din Kraft, der leger i Druernes gyldne Strøm, i Valmuens brune Saft, at det er dig, der omsvæver den fine Piges Barm „und zum Himmel den Schooß macht." — Men Naturen har ikke længer Charakteer af Nat, der er en sagte Morgendrøm om Lys, Skjæret i Østen forhøier sig, og Venus straaler i dette Skjær med verlende Farver. Der er en ydmyg Forventning i Naturen, den sittrer lønligt som Bruden bag Sløret i Anelser om Kjærlighedens Fylde ved Brudgommens Ankomst. God Morgen, Vilhelm!

En halv Time har jeg siddet med Pennen i Haanden og stirret paa dette „Godmorgen," indtil mine Øine bleve blændede af frembrydende Taarer. Da jeg skrev det, var jeg saa sjælefro; jeg gik tilsengs for at drømme om Solens Kjærlighed til Naturen og om min Sympathi med denne; men Anelserne maae allerede have virket hos mig, og Forudfølelsen fremlokket den uhyggelige Drøm, der ængstede

mig. Jeg drev i en lille Baad omkring paa Søen, en tyk Taage hvilede over Egnen, jeg kunde intetsteds see eller finde Land og roede dog af al Magt; men det var som Noget holdt i Baadens Kjøl. Paa een Gang slap det, og jeg blev nu ligesaa villieløs dreven hen —, jeg vidste ikke selv hvorhen, før jeg befandt mig i den fjerneste Ende af Søen, hvor nogle Ellebuske hvælve sig fra en lav Brink ud over Vandet. Taagen hævede sig, og jeg saae spottende Satyransigter kige frem mellem Buskene, indtil en Qvinde steg frem af Dybet med en Krands af Nymphæer om de mørke, spredte Haar. Hun sang for mig om Dybets Herligheder; men medens hendes Toner fortryllede mig, rørte sig en høiere Viden i mit Indre, der lod mig see Løgnen og Falskheden i hendes deilige Aasyn og sagde mig, at Grunden, hvorover Bølgerne hævede min Baad, var opfyldt med Slanger og Kryb. Ikke destomindre kunde jeg ikke modstaae min Længsel efter at synke i Armene paa Sirenen, der mere og mere antog Angeliques Træk. I det Øieblik, det blev mig til Visheb, at det var hende, i det Øieblik, Baaden hældede sig, for at kaste mig ud, sank hun med fortvivlede Miner; jeg vaagnede, skjælvende af Angest, og Tjeneren stod for mig med dit Brev.

Forsvunden! Hvorhen? Hvorledes? Derom har jeg nu gaaet i to Dage og spurgt mig selv; gjort

mig Bebreidelser —, fordi jeg ikke fuldelig har gjengjeldt hendes Kjærlighed —, og forsvaret mig for mig selv, — man kan jo dog ikke gjøre sine Følelser stærkere end de ere —, indtil jeg fattede den Beslutning at reise efter hende til Verdens Ende —, en Plan, som Onkel forstyrrede, idet han gav mig Frihed til at gjøre, hvad jeg vilde, paa en saadan Maade, at jeg aldeles ikke kunde gjøre, hvad jeg vilde. Jeg vil ikke trænge mig ind i dine Hemmeligheder, — sagde han blandt Andet —, jeg begriber alligevel nok, hvilke Forbindelser du kan have havt i Byen, og hvilke der nu saare dig; men jeg begriber ogsaa, at har man indladt sig i slige, maa man opgive dem, naar de løse sig, hvis man ikke vil kaldes en Daare. Han forelagde mig derpaa ganske andre Planer, udviklede mig, hvad jeg herefter burde henvende min Opmærksomhed paa, hvad han ventede af mig, hvilket Alt ikke var meget smigrende, og som jeg kun halvt hørte. Det synes ikke, at han har isinde at gjøre mig til Mere end en slet og ret Landjunker. Jeg begynder at fortryde, at jeg ikke har benyttet min Tid bedre og gjort mig selv til Mere.

Hvorhen dog, Vilhelm? Det er smukke Trøstegrunde, du giver mig! Havde du endda anført en eneste Yttring af hende, der kunde bestyrke din Formodning; men nu staaer den saa blot og bar, at den

er aldeles kraftløs. Jeg har ganske andre Formodninger. Der var noget Vildt i hendes sidste Brev, der allerede bød mig at frygte og tydede paa et Mørke i hendes Sjæl, hvoraf hun følte sig overvældet. Ak, min Angelique —! Hvorfor kunde jeg dog ikke være hos dig og vælte Byrden fra dit Bryst! Du sagde det tydeligt nok, jeg var den Eneste, der formaaede det. Det er som al den Kjærlighed, hvormed jeg har elsket dig, samler sig nu i mit Bryst for at sprænge det; og dog — skal jeg aldrig mere see dig.

Farvel, Vilhelm! Der er en Troløshed i Livet. Lumske Magter drive et rænkefuldt, formasteligt Spil med os.

30.

Axel til Sylenham.

Naar man føler sig let, glad og lykkelig, da skal man skrive til sine Venner og for Alting ikke opsætte det; thi ellers kan man være vis paa, at der kommer en Stormvind og feier al Glæde bort, naar man endelig beqvemmer sig til at tage fat paa Pennen. Ofte har jeg nu i de sidste fjorten Dage tænkt paa at skrive Dem til og udkastet Breve fulde af Liv og Munterhed; og alle disse Breve ere nu brændte i

en psychisk Lue, inden de bleve saa korporlige, at De kunde antænde et Baal af dem i Kakkelovnen. De erholder nu et melankolsk Brev; men maaskee et saadant endog er Dem kjærere. Jeg veed ikke ganske, hvilken Sort De meest ynder, da der ere mange Modsætninger i Deres Væsen, og der virkelig kan siges en heel Deel, hvorfor det maa være behageligere at modtage et Brev, hvori Tungsindigheden og Sorgen taler, end et, der bærer Glædens og Tilfredshedens Farver. Egoistisk er et Brev i Reglen; og om man end under Læsningen deraf mere glemmer sit eget Jeg, saa springer dette desto kraftigere frem, naar man er færdig med det, og saameget desto lykkeligere, jo mere man i Brevet har faaet en Modsætning, der stiller den egne Tilstand i et heldigere Lys.

At fortælle Dem Aarsagen til min Tungsindighed, har jeg ikke nødig; thi De har naturligviis kjendt den, før den slog ned i min Sjæl. Men siig mig dog, kjære Splenham! har De ikke den ringeste Formodning om, hvor Angelique er bleven af? Naar talte De sidst med hende? Hvad talte hun om? og lod hun ikke nogle Hentydninger falde, der kunde lede Dem paa et eller andet Spor. Vilhelm skrev mig til om saadanne; men til ham har jeg i denne Henseende ikke saa stor Tillid; thi det er muligt, at han blot har opdigtet dem for at berolige mig.

Jeg vil ikke være saa qvindagtig at trætte Dem med Klager. Jeg vil blot sige Dem, at jeg for otte Dage siden var fredeligt tilmode og idyllisk stemt, men nu tungsindig og oprørt; at jeg før helst nedsænkede mig i Tusmørkets Ro og Nattens Taushed, men at nu det lyseste Solskin kun kan bringe mig Fred; at jeg før helst red langsomt omkring i Skoven og beskuede Naturens Skjønhed, men nu farer afsted i det vildeste Gallop; kort, denne fatale Begivenhed har gjort mig til en Modsætning af, hvad jeg før var. Det er ikke sandt, hvad De paastaaer, Sir! der gives Omstændigheder, en trykkende Følelse, en angestfuld Bevidsthed, hvoraf Sjælen ikke kan vikle sig ud, om den end flagrer med Vingerne til Fortvivlelse. Viis De mig nu den Løftestang, der kan hæve mig eller Byrden paa mit Bryst. Jeg kan ikke engang glæde mig til Deres Komme eller til det interessante Bekjendtskab, De i Deres Brev spaaede mig.

Jeg vilde have givet Dem en Characteristik af adskillige Personer her, fornemmelig af min Onkel, til Gjengjeld for den, De gav mig af mine tilkommende, som det synes, interessante Gjenboer, da De jo altsaa om en Maanedstid agter Dem herud; men jeg har nu tabt Lysten dertil, da Beskrivelsen vilde falde temmelig tør under min nuværende Stemning. Det Eneste, jeg har Lyst til, er at sidde i Haven,

eller rettere ligge paa Græsplainen under et eller andet susende Træ uden at tænke Noget. Jeg bliver da Eet med Naturen og er ikke længer Menneske; mit Liv er mig som en Drøm eller som et Stadium, min Sjæl befandt sig paa, da den var paa Vandring, medens den nu er smeltet sammen med Naturen og bleven dens Bevidsthedspunkt. Naturen erindrer sig da i min Sjæl et gammelt Sagn om, at den engang laa ved Alfaders Bryst og fødte Børn, der legede med Nympher og Fauner, medens den nu er forstødt og sørger i sin Enkestand og Eensomhed.

Hvordan De vil finde mig, naar De seer mig, veed jeg ikke; men i min Onkel vil De finde en Mand — i Sandhed — en Mand som Faa. De vil see et Ansigt, hvis Miner Tapperhed og Høimodighed have tegnet, og Krigens vilde Liv og Strabadser have kappedes med Sorgerne om at fure. Men han er indesluttet og noget mørk. Han beskjæftiger sig kun med sit Gods og historiske Studier, medens hans Tanker ruge over svundne Glæder og svunden Herlighed, svundne Bedrifter og dybt gjemt Kummer. Han deeltog i sin Ungdom i den nordamerikanske Frihedskrig, hvorfor han just ikke er Deres Nation meget hengiven, men hans Aand er for høi til, at dette i hans Øine skulde kaste nogen Skygge paa Individerne.

Altsaa om en Maanedstid sees vi; men jeg venter Brev fra Dem før. Lev vel!

31.

Sylenham til Axel.

De venter ikke forgjæves Brev fra mig, som De seer. Blandt de Modsætninger i mit Væsen, De taler om, er nemlig ogsaa den, at jeg behandler Andre bedre, end De behandle mig — det er maaskee for Modsætningens Skyld; thi — oprigtigt talt — jeg elsker Modsætninger. Derfor er jeg ogsaa ganske enig med Byron, naar han siger:

Let us have wine and women, mirth and laughter —
Sermons and soda-water the day after!

Og besynderligt nok! ved at læse Deres Brev, faldt en Situation mig ind, en Situation, hentet fra en af vore lystige Aftener, hvor jeg saae Dem sidde med Champagneglasset i Haanden, deklamerende disse Ord gjentagne Gange med stedse stigende Pathos, indtil de antog en Melodi i Deres Mund, en vild, begeistrende Melodi, — hvorfra De hentede den, veed jeg ikke, men — som De dengang selv sagde — Dæmonerne ere tjenstvillige Aander og lade det opstige i det menneskelige Bryst, man mindst tænker paa;

de sidde i Champagnens sydende Perler og hviske hemmeligt Begeistringens Grundtoner i det lyttende Øre.

Var det Modsætningen, der fremtryllede dette Billede, eller var det, fordi der i Deres Brev var Noget af a sermon. Unægteligt! der vare Følelser deri, som de ere, der opstige i Sjælen, naar man efter en lystig Nat vaagner af Rusen.

Det glædede mig at modtage Deres Brev just Dagen før jeg vilde skrive Dem til. Jeg vidste nemlig ikke, hvorledes jeg skulde nærme mig Dem i Anledning af den romantiske Streg, Angeliques Forsvinden har slaaet over Deres Kjærligheds System. Nu veed jeg det jo rigtignok; men det har ikke gjort mig Sagen lettere. De beskylder mig nu endog i den Anledning for at have prædiket falske Lærdomme. De vil have mig brændt i Haandgribelighedens Ild til Ære for Tilfældet og Forviklingernes Afgud. De forlanger endog i Deres romantiske Hærværk mod Deres eget bedre Jeg en Løftestang, der kan redde dette for Deres egne Anfald. I Sandhed! det kan man kalde at blive uretfærdigt behandlet. Man rækker en Skibbrudden eller En, der snart skal blive det, et frelsende Toug, og nu forlanger han endog, at man skal binde det om Livet paa ham.

Der ere to Sætninger, jeg meget tidlig har adopteret, forsvaret og fundet mangfoldigen bekræftet i

min Praxis. Jeg siger endnu som før: den Qvinde er ikke fød, der er uovervindelig for Smigreri og Juveler; og der gives ikke nogen Forvikling eller Sorg, der kan betvinge den Aand, der vil staae ved sig selv. Fra den sidste gives rigtignok to Undtagelser; men da De er rigeligt forsynet med Plutonis Gaver og legemlig Sundhed, falder De ikke ind under nogen af disse.

Jeg forsikkrer Dem, jeg har den dybeste Medlidenhed med Dem. Men ikke fordi Angelique er flygtet fra Verden, — hun er paa min Ære ikke flygtet ud af Livet —, men fordi De endnu ikke har lært at omgaaes Lidenskaberne eller møde deres Træskhed. Jeg sammenligner Lidenskaberne med en Musefælde. Man maa derind for at hente Kjødet, derom er ingen Tvivl. Men da man nu ikke er nogen Muus, saa sætter man en Stiver under Falddøren for at kunne retirere, naar man har fortæret Lokkemaden, og troer ikke, at Døren skydes til af en velvillig Haand, der bestandig vil række En friske Nydelser derinde.

The poor Angel! Jeg var hos hende Dagen før hun reiste! Der var ingen af hendes Yttringer, der lod mig formode, at hun tænkte paa at flygte bort enten fra Byen eller Verden; men vel var der et dybt tungsindigt Blik, en Stilhed i hendes Væsen, der sagde mig, at hun tænkte paa noget Særegent.

Jeg antog imidlertid, at det var et Brev fra Dem, hun sværmede over. Men tillad mig, kjære Ven! jeg vil sige Dem, hvad jeg ogsaa har sagt hende: De have baaret Dem ganske galt ad. God damn — for at tale med John Bull — 80 Grader Reaumur, hvor vil De hen! Med det Halve kan man have alle Kjærlighedens Nydelser.

Jeg har taget Afsked for et Dieblik siden. Jeg har kun fundet to Qvinder, med hvilke min Sjæl fuldkommen har stemt; og fra den ene og sidste af disse har jeg i dette Dieblik taget Afsked. Vemod har sænket sit Slør over mig; men i dette finder jeg en ny Nydelse, en ny Interesse; det er længe siden jeg saae Livet igjennem det. Jeg vil derfor søge at holde det for længere Tid; og kun af Venskab for Dem har jeg et Dieblik ladet det falde. Jeg har anbefalet Dem paa det Varmeste til Fru Lefeld. Anbefal mig til Dem selv og Deres Onkel! Adieu!

Tredie Afsnit.

Uveir og Skibbrud.

„Aus Wehmuth, Lieb' und Ahndungen entsprungen
War der Besinnung Wachsthum nur ein Flug,
Und wie die Wollust Flammen in mir schlug,
Ward ich zugleich vom höchsten Weh durchdrungen."
Novalis.

En stille, varm Junimaaneds Luft hvilede over Landskaberne ved Egensø og Guldtofte, en Luft, gjennem hvis Taushed enhver sagte Naturlyd hørligt forplanter sig, enhver Blomsterduft svæver roligt uden at jages af den mindste Vind, ethvert Blad speiler sig i Vandfladen uden at Billedet skjælver ved nogen Bølgekruusning, en Luft, der lokker Sommerfuglen paa Kjærligheds eventyr, Fisken til det forgjæves Spring mod det fjerne Blaa og meddeler det i den eensomme Natur aandende Menneskebryst en dyb og uendelig Længsel, der forgjæves stræber at fatte sig selv. Der slyngede sig en Vei gjennem Skoven ved Guldtofte, ranke Bøge kneisede paa begge Sider, medens en tæt Underskov af Hassel, Hvidtjørn og andre Buske, der

løb langs Grøften, standsede enhver Udsigt undtagen til den dybe Himmel, der hvælvede sig over Naturen og dens Blomster. Paa denne Vei red seent paa Eftermiddagen et ungt Menneske i en luftig Jægerdragt Skridt for Skridt og syntes ligesom nedsænket i en inderlig taus Nydelse af den stille, smukke Natur, som han betragtede til alle Sider med sværmeriske Blikke. En let, kort Fugleflint hvilede tværs over Saddelknappen; men skjøndt hans høire Haand vedvarende greb om den nedenfor Laasen, forraadte dog det hele Udtryk, der hvilede over ham, langtfra nogen Tanke om at bruge dette Vaaben. Han var paa denne Maade reden næsten en halv Miil, da en broget Fugl fløi foran ham over Veien, satte sig paa en nærved den staaende Busk og efterat have kiget efter Solen med et Par Pib, gav sig til at pudse sine Vingefjær. Han havde fulgt den med Øinene, standsede Hesten og løftede Bøssen, idet han sagte mumlede: „er du der igjen? nu skal du ikke oftere narre mig." Han havde allerede lagt Bøssen an, som han behandlede ganske som Pistol, men Fuglen oppebiede ikke Enden paa denne Bevægelse, løftede Vingerne med et Skrig og foer ind ad Skoven til. „Hvorfor skulde jeg ogsaa overhovedet skyde dig," mumlede han atter, „det var jo eenfoldigt ved en saa sjelden Fugl; heller vil jeg følge dig til dit dunkle, løvrige Hjem i Elle-

krattet og belure dig hos Unger og Mage." Og som om Hesten lynsnart havde fattet sin Herres Tanke, foer den pludseligt i eet Spring over Grøften ind igjennem Buskene, der skjulte et for Underskov mere frit Terrain, hvor han nu forfulgte Fuglen. Men denne syntes at ville drille Jægeren, idet den snart satte sig, snart fløi fra Busk til Busk, fra Green til Green, indtil den havde lokket ham over Plaine og gjennem Krat henved en Fjerdingvei fra Skovveien, hvor den endelig standsede paa en fuldtudsprungen Hvidtjørn og kigede ind i Busken, som om den søgte sin Rede. „Nu skal du dog døe," sagde Jægeren ved sig selv og hævede atter Flinten, „saa langt du har jaget mig og for mine revne Klæder." Han trykkede af, og Fuglen sprællede skrigende i sit Blod, men Jægeren ændsede det ikke; thi længere borte lød et andet Skrig, vel svagt og qvindeligt, men dog stærkt nok til, at det kunde jage ham Blodet til Hjertet. I et Nu foer han paany gjennem Buskadset og saae en Snees Skridt bag dette to Damer i let Reisedragt, af hvilke den ene, tilsyneladende halvt besvimet, heldede sig op mod den anden, med den høire Arm om hendes Skulder, den venstre hang mat ned paa Siden. Den Første var en ung, blond Pige, hvis slanke, smækkre Gestalt den særegne Stilling endnu mere fremhævede; den Anden, i hvis Arme hun halvt var henfalden, var

en temmelig høi, men fyldig og symmetrisk qvindelig Figur, hvis Ansigts blege, regelmæssige Træk omgaves af en rig Fylde af kulsorte Lokker. At springe af Hesten, overlade den til sig selv og ile hen til de to Damer, var for Jægeren et Sekunds Sag; og idet han forbauset betragtede de deilige, ham ubekjendte Skikkelser, spurgte han næsten aandeløs, om han havde været saa ulykkelig at saare dem.

„Der er Syn for Sagen," svarede den Mørke, idet hun nu først hævede Hovedet og pegede paa Blondinens nedhængende Arm; „seer De Blodet løber?"

„Jeg Elendige!" udbrød Jægeren. „Men hvor kunde jeg dog tænke at træffe Nogen her?" Han greb den saarede Arm, fremtog hurtigt en Kniv, opsprættede Ærmet og undersøgte Saaret. „Det har ikke Stort at betyde," sagde han derpaa med et roligere Blik til den Anden; „det er, Gud være lovet, kun et Par Streifhagel, der have borttaget Huden, naar blot ikke Skrækken har gjort Mere. Lad os lægge hende ned i Græsset; jeg vil søge efter Vand for at hæve Besvimelsen."

Men Vand var ikke her saa let at erholde, og inden Jægeren endelig efter megen Søgen havde fundet en endnu ikke udtørret Skovsump og kom tilbage med Vand i sin Hue, havde Damen alt igjen fattet sig og stod lænet til den ældre Ledsagerinde, der havde forbundet hendes Arm med sit Lommetørklæde. „Jeg

behøver ikke Vand," sagde hun, idet hun hævede sig op og betragtede den Tililende, jeg befinder mig vel igjen; jeg takker Dem!"

„Det er virkelig for stor en Ædelmodighed," svarede denne; „og dog da jeg seer Dem saa aldeles ude over al Fare, kan jeg ikke Andet end prise min Lykke. Jeg har aldrig gjort Mage til Skud i mine Dage. Det var egentlig i barnagtig Hidsighed jeg skød og havde derfor mindst ventet et saadant Bytte."

„Men hvad skød De da egentlig efter?" spurgte Blondinen, idet hun slog Øinene ned. Hendes Ledsagerinde lo og vedblev, idet hun kastede et spottende, overlegent Blik paa Jægeren: „Unægteligt maae vi være glade ved at være blevne Deres Bytte, som De udtrykker Dem; thi vi ere derved vel i det mindste befriede fra at tilbringe Natten i Skoven, som vi havde alle Udsigter til. Vi skulle til Guldtofte; ved Indgangen til Skoven stege vi af Vognen og vilde ende Reisen tilfods, da en Bonde sagde os, at en Gangsti førte os langt nærmere til Gaarden. Men denne Sti have vi for længe siden tabt og have ikke mindste Forestilling om, til hvilken Side vi skulle vende os."

„De havde ingen kyndigere Fører kunnet træffe end mig; men" — henvendte han sig til Blondinen — „er De istand til at gaae? det er ikke saa kort. Kunde De ikke benytte min Hest?"

„Jo upaatvivleligt,“ tog den Mørke igjen Ordet, „naar De tilfældigviis havde en Damesaddel hos Dem. Men — naar De seer Dem ret for — saa staaer Deres Hest ikke engang til Deres Disposition. Den har udentvivl benyttet Friheden. Jeg seer den ikke.“

„Troer De det,“ sagde Jægeren smilende, klappede i Hænderne og raabte et stærkt Hollaho, der strax blev besvaret af en kort Vrinsken; man hørte en let Trav, og kort efter stak Skimmelen Hovedet frem mellem Buskene.

„Det maa jeg lide,“ sagde Damen igjen; „det er at dressere sin Hest. Man skulde jo næsten troe, man var kommen til Eventyrenes Land.“

„Det er utroligt,“ svarede Jægeren, „hvad man kan virke paa et Dyr og gjøre sig det hengivent, naar man selv er den Eneste, der beskjæftiger sig med det. Seer De, jeg fodrer, vander, strigler og sadler min Hest selv; men derfor lyder den og mit mindste Vink.“

Damen gik hen og betragtede og klappede det smukke Dyr. „Det er virkeligt,“ sagde hun med et Blik til Jægeren, „to interessante Bekjendtskaber at begynde sit Ophold med paa et nyt Sted. Men det var vel paa Tide, at vi gave Bekjendtskabet sin sædvanlige Grundvold og nævnede os for hinanden.“

„Var det ikke interessantere,“ svarede Jægeren, idet han begjærligt drak Blikket fra disse store, sorte

Dine, „at vi opsatte dette for det Første. Nu vil jeg følge Dem til Deres Bestemmelsessted, og naar jeg tager Afsked, kunne vi gjætte hinandens Navne. Vi kunne jo paa den Maade indlede Bekjendtskabet med et Væddemaal. Den, der ikke siger den Andens Navn rigtigt, skal være hans Skyldner."

„Den Idee var god," sagde Damen med et Smiil. „Om man endogsaa har en Formodning, kan man jo bilde sig ind, man ingen har. Paa Veien ville vi samle Indicier. — Men hvor blev min Cousine, min Ledsagerinde vilde jeg sige? Saae De hende ikke? Hvor gik hun hen?"

„Det var det første Mærke," sagde Jægeren tilsyneladende koldt. „De er altsaa i Familie. Af Deres Ydre vilde jeg ikke have formodet det."

Det samme spodske Blik, hvormed hun før havde betragtet ham, mødte igjen Jægeren. „Et hurtigt Begreb synes De at have; men Beherskelsen, Herredømmet i det beleilige Dieblik mangler De vist. Og uden det kommer man dog ingen Vei." Hun smilede atter; der laa i dette Smiil Noget fra en falden og forborgen Verden, der just ved sin Forborgenhed tryller Gemyttet.

Men denne Verden laa ikke Jægeren saa fjern, og Smilet traf ham derfor med sin fulde Virkning. „Ofte," udbrød han, „overvælder dog ogsaa Lykken

os! Hvorfor skulde jeg paa een Gang fange to saa fagre Skikkelser? Hvorfor er ikke Alt udenom os borte?"

„Jeg seer," gjentog Damen koldt, „at jeg kun har tilbage at følge Deres Exempel, hvis jeg ikke vil røbe mig endnu mere." Hun klappede i Hænderne og: Hollaho! klingede med en sølvklar Lyd over hendes fyldige Læber.

„Her er jeg, Natalie!" lød det lidt bag ved Buskene. „Jeg leder efter min Ulykkeskammerat. Nu har jeg endelig fundet den. See dog, hvor smuk den er," vedblev Blondinen, idet hun sprang frem fra Buskene; „hvor var det muligt at skyde den?"

„Om jeg skal fortryde at have gjort det, veed jeg endnu ikke," svarede Jægeren, paa hvem Contrasten mellem de Dine, der nu saae paa ham, og dem i hvilke han nylig havde skuet ind, gjorde et levende Indtryk. „Jeg veed jo ikke, hvor megen Indflydelse mit Sku kunde have paa hvad det Efterfølgende synes at love. Fuglen kan jo have været en Lygtemand, der har ført mig ind i Labyrinther."

„Vi maae gaae," udbrød Natalie. „Det seer ud, som om Solen var gaaet ned. De skaffer os dog til Guldtofte inden det bliver mørkt? Jeg vil paa ingen Maade betroe mig til Dem paa en natlig Skovvandring."

„De kommer dog til at overgive Dem til mig paa Naade og Unaade," svarede Jægeren.

„Min Gud!" udbrød Blondinen. „Hvor urolig og ængstelig maa ikke —"

„Siig endelig Intet!" afbrød Natalie hende. „Jeg har indgaaet et Væddemaal med din Jæger. Først ved Hjemkomsten skulle vi vise, om vi kjende hinanden eller ikke."

Blondinen saae spørgende paa sin Ledsagerinde. „Venter du igjen Inspirationer?" sagde hun. „Vi møde jo denne Herre i den vilde Skov. Maa jeg være udenfor Væddemaalet. Det er vel høist ubetydeligt?"

„Høist betydeligt er det," gjentog Jægeren. „Men hvad tænker De da om min Seergave?"

„At den har høist frygtelige Følger," svarede Blondinen med et svagt Smiil. „Den brænder endnu min Arm."

„Den trænger gjennem Busk og Krat," vedblev Natalie. „Min Herre! Det er billigt, at jeg overlader min Ledsagerinde Deres Arm. Jeg selv følger efter med min nye Ven: Deres Hest. Hvilken Vei?"

„Men jeg forsikkrer Dem, at enhver Mand har to Arme; og hvad mine angaaer, da ere de begge til Tjeneste."

„Ja, paa den slette, aabne, jevne Vei; men paa

den smalle Skovsti og gjennem Tjørnekrat er det sjeldent, at han endog vel kan undvære den ene. Fremad, min Herre, eller jeg troer det er Deres træds̈ke Hensigt, at Natten skal overraske os."

„Det glæder mig," svarede Jægeren, idet han saae sig om for at vælge Veien; „thi da har jeg et nyt Kjendetegn paa, at De ikke veed, hvem jeg er."

„Den høire Arm maa jeg række Dem," sagde Blondinen, idet hun svøbte den venstre ind i sit Shavl; „denne har De selv gjort ubrugelig for det Første."

„Hvo vilde ikke vingeskyde Fugle fra Paradiset, om han kunde naae dem?" sagde Jægeren, idet han med Damen under Armen skred frem gjennem Buskene, fulgt af Natalie, der førte Skimmelen.

Man havde tilbagelagt et godt Stykke i Begyndelsen under livlig Samtale; men denne var snart standset, da den besværlige Gang paa den ujævne og bevoxede Skovbund mere og mere udmattede Damerne, især den yngre, der støttende sig til Jægeren fortsatte Gangen med synlig Anstrængelse. Veiret havde forandret sig, en stærk Susen løb over Deres Hoveder gjennem Trætoppene og frembragte i Forening med den tiltagende Dunkelhed hos Damerne den uhyggelige Følelse af at være vildfarende i en fremmed Egn ved Nattens Frembrud, overladte til en Ledsager, som de dog i det mindste maatte tvivle om at kjende. Natalie

skuede om sig med urolige Blikke, og dog var der noget Dristigt i de Øiekast, hun sendte rundt gjennem Træer og Buske for at opdage en Ende paa Skoven eller dog den omtalte Sti, der endnu ikke vilde vise sig. Endelig syntes hun at tabe Taalmodigheden; hun fordoblede sine Skridt, saa at Skimmelen næsten kom i en let Trav, for at naae Jægeren, der rask skred frem uagtet sin Ledsagerindes trætte Gang, som om han fandt en Lyst i at føle den Tyngde, hvormed hun mere og mere hængte i hans Arm. „Holdt!" raabte hun, „hvor fører De os dog hen? Vidste De selv Veien, da maatte vi jo for længe siden have fundet enten Vei eller Sti! De vil vel ikke vide den?"

Jægeren standsede og pegede til Høire, idet han stolt mødte hendes luende Øiekast. „Nu hører De tydelig en Lyd, der kan give Dem Forklaring."

Damerne lyttede et Øieblik med spændt Opmærksomhed; men deres Øre opfangede kun et huult Tordenskrald, der lød fra den Side, mod hvilken Jægeren havde peget. Dog da dette havde dundret tilende, og et stærkere Vindstød var fulgt efter, hørte de tydeligt en stærk Skvulpen, som af Bølger, der brøde sig mod en Bred.

„Det var flere forskjellige Lyd paa een Gang," sagde Natalie. „Af hvilken vil De, jeg skal tage Forklaringen?"

„Af den sidste," svarede Jægeren; „thi den siger Dem, at vi snart ere ude af Skoven. Jeg har ført Dem den nærmeste Vei. Følg mig kun endnu ti Skridt!"

Damerne fulgte atter tause, og kort efter hørte Skoven op. Et deiligt Landskab udbredte sig for deres Øine, saameget mere overraskende, som Træer og Buske havde skjult det lige til det sidste Skridt. De stode paa en høi Bakke, der gik brat ned mod Søen, hvis Flade og tildeels skovbevoxede Bredder her næsten i deres Heelhed kunde overskues. Ligeoverfor dem, i en Afstand af henved en Fjerdingvei, hævede sig paa den anden Side ganske nær ved Bredden den gamle Borg Egensø, hvis ærværdige Mure, halvt skjulte af den omgivende Egelund, stode i en malerisk Modsætning til den friske, grønne Natur. Men dette Landskab, der før en Time siden hvilede i den milde Juniaftens Taushed og Fred, havde nu noget Vildt og Truende i sit Physiognomi. Søen sendte med hule Suk de skummende Bølger ind mod Foden af Bakken. Den mørke, med Uveirsskyer tæt besatte Himmel hang over Naturen med en ligesom knusende Vægt, medens den gamle Borg trodsigt hævede sine kobbertakte Spire, som vilde den udfordre de Luftkæmper, der i stedse tættere Colonner brøde frem fra Horizonten. Den dannede i det hele Prospekt et næsten uhyggeligt Cen-

trum, fra hvilket Øiet forgjæves søgte Hvile paa noget andet Punkt.

De standsede alle Tre næsten uvilkaarligt, og skjøndt Jægeren selv følte sig paavirket af den egne Belysning, hvori Landskabet denne Gang fremstillede sig for ham, nød han dog med Velbehag sine Ledsagerinders Overraskelse, indtil hans Blik udelukkende fængsledes af Natalie, der for ham blev Omgivelsens Centrum. Hun stod paa det høieste Punkt af Bakken, med Øinene stift fæstede paa den ligeoverfor liggende Borg. Der var i hendes Blik og Aasyn en Kjækhed og Begeistring, der vidnede om, hvor stærkt hun følte sig greben af den hele Situation, og hvor inderligt Naturens øieblikkelige Beskaffenhed correspondérede med hendes Væsen.

„Hvorfor saae vi dog ikke dette Landskab for en Time siden?" sagde Blondinen. „Da vilde det have taget sig smukt og fredeligt ud. Det seer jo nu ud, som vilde det skræmme os bort igjen med sine vilde Miner."

„Nei," udbrød Natalie og gjorde en Bevægelse med Armen, hvorved hendes Shavl flagrede som et Gevandt vildt omkring hende. „Just saaledes vilde jeg første Gang see det. Characteer og Belysning passe her til hinanden; Landskabet har Kraft nok til at bære denne Belysning, det viser sig i sin fulde Glorie.

See hvor den gamle Borg histovre staaer som hensunken i en Drøm om sin henfarne Ungdom, om de Riddere med Brynier blaa, der vendte hjem fra Kampen, medens de kjække Ridderfruer sad i Vinduet paa Høienloft og vinkede: Velkommen! Den skuer med et fortvivlet og foragteligt Blik paa den nuværende Kraftløshed."

„Og dog," svarede Jægeren, og hævede sin Haand mod Borgen, „sidder der nu en Mand med Laurbær om sin Tinding, en Helt, der ikke er bleven det ved meningsløse Kampe og lovløs Fremskriden over den Undertryktes Nakke, men ved at svinge sit Sværd paa den vaagnende Friheds Raab. Men det er sandt, der er ingen Ridderfrue, der vinker ham. Og seer De, der tumler sig den sidste Spire af en gammel Stamme i Anelser om mangen en Livets Strid og uden Frygt for at møde den."

Blondinen skuede med et Udtryk af Beundring og Ærbødighed op til sin Ledsagers begeistrede Aasyn. Men denne bemærkede ikke hende; hans Blik hang ved Natalies Øie, der hvilede paa ham med et tryllende Bifaldssmiil, som om hun vilde nære den Ild, der i dette Øieblik brændte i hans Barm. Da hvislede et slangeagtigt Lyn gjennem Skyen, og et drønende Tordenskrald, der bragte Blondinen til at fare sam-

men og trykke sig tæt til Jægeren, vakte dem af de anelsesfulde Tanker.

„Lad os gaae", sagde Natalie omsider, „Regnen truer mere og mere. — Men", vedblev hun og rakte ham sin Haand, „først vil jeg takke Dem for den Overraskelse, de har beredt os."

„Veed De og, til hvem De giver Haanden?" spurgte Jægeren, idet han hurtigt greb den.

„Om jeg veed det, vil De jo vel nu snart faae at vide."

„Ja tilvisse; thi seer De der den hvide Gavl, der titter frem fra Skoven til Venstre? Det er Deres Bestemmelsessted."

„O, Gud være lovet!" udraabte Blondinen, „jeg kan næsten heller ikke mere."

„Vi have kun endnu et Par hundrede Skridt tilbage," svarede Jægeren og gik videre.

Stien slyngede sig ned ad Bakken ind igjennem et lille Buskads, der stødte op til Haven; men da de vare komne lidt ind i Buskene, saae Damerne til deres Forfærdelse sig standsede ved en Aa, der her nær ved sit Udløb var af en ikke ringe Brede og Dybde. Selv Jægeren syntes at være i Forlegenhed; thi Alt, hvad der laa til Overgang, var en Bjælke af et Quarteers Tykkelse.

„De vil dog vel aldrig føre os over paa denne Balanceerstang?" udbrød Natalie.

„Jeg seer rigtignok knap, hvorledes det vil lade sig gjøre," svarede Jægeren, „og dog — komme vi ikke over her, ville vi vel have en Omvei paa en Fjerdingvei. Jeg forsikkrer dem, da jeg sidst var her, — det er rigtignok tre Aar siden —, da var her en meget magelig Bro, som saaledes formodentlig Tiden maa have fortæret."

„Jeg skal imidlertid nok hjælpe mig selv over," sagde Natalie, „men hvorledes min Cousine skal komme over, er mig ubegribeligt, i den Tilstand hun er og — deres Hest, hvad bliver der af den? Kan den maaskee ogsaa balancere?"

„Balancere ikke," svarede Jægeren, „men svømme kan den. Men Dem, min Frøken, veed jeg intet Andet at tilbyde, end at De betroer Dem til min Arm."

„Er det ikke, som om Skjæbnen paa alle Maader vilde forhindre mig i at komme til Guldtofte," udbrød Blondinen utaalmodig. „Er der intet Andet tilbage, maa jeg jo finde mig deri. Men tiltroer De Dem, at kunne gjøre det?"

Natalie gik til Broen, men betænkte sig et Dieblik og syntes dog at blive noget ængstelig ved denne Gang; thi Vinden blæste stærkt ind fra Søen. „Det

er mig næsten," sagde hun, „som skulde jeg bestige Charons Baad."

„Men om saa var," svarede Jægeren, „saa fører den jo til Elysium."

„Eller til Tartarus," gjentog Natalie, idet hun, benyttende en Standsning af Blæsten, dristigt satte Foden paa Planken og efter faa hurtige Trin stod paa den anden Side. „Jeg skulde ikke vægre mig ved at dandse paa denne Linie to Gange endnu, naar blot De var ovre," raabte hun.

Jægeren knælede for Blondinen, der sagte lod sig synke ned i hans udstrakte Arme. Deres Blikke mødtes i denne Stilling, deres Aandedrag smeltede sammen, i hendes dybe, blaae Øine laa en Blanding af Frygt og barnlig Tillid, der gjorde et Indtryk paa ham, som bar han en hellig Byrde i sine Arme. Med denne Følelse satte han Foden paa Bjelken. Men han havde neppe gjort tre Skridt, før Vinden, der et Øieblik var standset, atter brusede frem, og skjøndt han havde forudseet, at dette kunde skee, havde han dog ikke beregnet, at den i saa Tilfælde sædvanlig har en fordoblet Styrke, hvorfor han nu stod midt over Bækken, fortvivlet kæmpende for at gjenvinde Balancen, der blev gjort ham endnu vanskeligere, idet Damen med et ængsteligt Raab knugede sig til ham. Dog da han var nær ved at maatte hengive sig i

det Uundgaaelige, kom hans Hest, der var gaaet ud lidt efter sin Herre, ham paa Siden, hvorved han fik Leilighed til paa dens Hoved at gjøre et hjelpende Trin. Dette reddede ham fra at styrte, og han bragte lykkeligt sin Byrde over.

„Det er en ubetalelig Hest, De har,“ sagde Blondinen, efter at man var kommen sig af Forskrækkelsen og vandrede gjennem Guldtoftes Have til Gaarden.

„En væsentligere Tjeneste end i Aften har den aldrig gjort mig,“ svarede Jægeren; „thi jeg tvivler paa, at jeg vilde have frelst os Begge, hvis jeg var styrtet. Nu skal De ogsaa vide dens Navn, den hedder Rinaldo Rinaldini.“

„Virkelig!“ udbrød Natalie; „det Navn vilde jeg snarere have antaget, at dens Herre bar, efter det eventyrlige Tog, hvorpaa han har ført os, og efterat jeg har seet den skumle Borg, hvor han lever, og hvorfra han drager ud til sine natlige Gjerninger.“

„Hvad mener du?“ spurgte Blondinen.

„Aha!“ udbrød Jægeren. „Jeg seer, jeg er forraadt.“

„Ja, og af en Mand, der sagde mig, at naar jeg saae En, der havde forstaaet at bringe noget seeværdigt Tredie ud af de to Modsætninger, en Philosoph og en Fusentast, da skulde jeg hilse ham.“

„Ha! Ha!“ lo Jægeren, „jeg modtager denne

Hilsen fra en Mand, hvem jeg fremfor Alt skylder, at det ikke er blevet ved den ene af Delene; og jeg veed, tilføiede han sagtere, at just det skal hjælpe mig til at lægge en anden Sjæl i dette spottende Blik, der nu er vendt mod mig." Natalie vendte sig bort og skuede over mod Egensø, der fra dette Punkt igjen præsenterede sig. „Hvoraf kommer det dog," sagde hun, „at ved Synet af denne gamle Borg det Vers af Guy Mannering idelig falder mig ind:

„when Bertrams right and Bertrams might
shall meet on Ellangowan height!"

„Det er saameget mere underligt," svarede Jægeren, „som ingen Usurpator der hersker, og Arvingen ikke er i fjerne Lande."

„Jeg veed det, Hr. v. Egenskjold!" sagde Natalie, idet hun hurtigt vendte sig mod ham. „Han er mig i dette Øieblik nærmere end Nogen."

„Og glæder sig ved Tanken om, ofte at skulle være det," svarede Jægeren med et Smiil.

„Virkeligt!" udbrød Blondinen, idet hun livligt fæstede sine Øine paa Axels ildfulde Træk, men hurtigt slog dem ned igjen, som om hun skrækkedes ved sin Bevægelse. „Det var dog sælsomt!"

„Sælsomt!" gjentog Axel. „Hvad Betydning lægger De da her i dette Ord? Det kan skjule adskillige."

„Finder De ikke," vedblev Blondinen og rødmede let, „at der er noget Forunderligt i saaledes første Gang at mødes? Har De ikke to Gange ladet mig svæve mellem Liv og Død? Der er jo noget Forfærdeligt i —"

„De seer altsaa," afbrød Natalie hende, da de stode ved Indgangen af Bygningen, „at vi Intet tabe ved vort Væddemaal. Lad os nu see, om De slipper ligesaa godt derfra."

„At det var Frøken Mølner, der støttede sig ved min Arm, har jeg længe vidst; men uagtet min Hukommelse ikke er slet, har jeg dog fra første Øieblik afplaget den for at finde Deres Navn. Dog nu —"

„Lefeld," sagde Natalie hurtigt, idet hun sprang op ad Trapperne. „De bliver altsaa min Skyldner for det Første."

„Jeg ønsker ingen bedre Skjæbne," svarede Axel med et Smiil og fulgte efter med Astrid, hvis Trætthed ikke tillod ham at gaae saa hurtigt, at jo Natalie var forsvunden i Værelserne, inden han stod i Gangen.

Paa Gaarden var Alt i stor Forvirring. Legationsraaden havde sendt det halve Personale ud i Skoven til alle Sider for at lede efter Damerne, og selv fløi han i rivende Fart op og ned ad Trapperne fra det ene Værelse ind i det andet, idet han spurgte

hvert Menneske, han paa denne Flugt mødte, om de vare aldeles visse paa, at der ikke var Kjeltringer i denne Egn; og hver Gang han paany havde erholdt den Forsikkring, at der ingen, saavidt man vidste, fandtes, slog han den høire knyttede Haand ind i den hule venstre, bed Tænderne sammen, stønnede et langt Hm! og udbrød: „Skulde ikke troe det, skulde ikke troe det; skal træde som en Rædsel imellem dem." I et af Værelserne sad i en massiv Lænestol et usædvanligt stort og svært Fruentimmer i en simpel Dragt med Hue og Korsklæde. Foran hende standsede Legationsraaden endelig: „Hun kunde ogsaa gjerne hjælpe mig at søge," sagde han og satte forbittret Hænderne i Siden. „Er det nu Tid at hvile sig?"

„Ja, det tænker jeg, Hr. Raad," svarede Fruentimmeret; „naar man har kjørt den udslagne Dag og har en Førlighed som jeg. Hvad nytter det desuden at søge her i Huset? Det var ikke saa vel, at hun var her, saa skulde jeg snart finde hende, hvor træt og altereret jeg er. Det Bedste er at være taalmodig."

„Hæ!" svarede Legationsraaden. „Af hvem har hun lært at være taalmodig, naar Barnet er borte, som hun nu har baaret paa sine Arme hver Dag i sytten Aar. Hun kunde ogsaa gjerne have fulgt med,

da de stode af Vognen. Har jeg ikke sagt hende tit nok, at mit Liv hænger ved det Barn?"

„Men er hun da ikke nu sytten Aar og Fruen, som fulgte hende, fire og tyve; saa veed jeg dog, man maa kunne overlade dem til sig selv. Vorherre hytter nok Sine; det er jeg nu saa rolig for. Desuden sagde jo Bonden, at Stien førte lige til Gaarden."

„Aa Bonden, den Galgenfugl!" raabte Legationsraaden ivrigt, da just Natalie traadte ind og i Hast gav ham en fuldstændig Forklaring, som han med den største Forskrækkelse og Forundring hørte paa og derpaa foer ud af Værelset.

Astrid og Axel vare imidlertid standsede i Gangen, da den første vilde fatte sig lidt, inden hun traadte ind til sin Fader. Men her ved Maalet for den brogede Vandring, følte hun paany i forhøiet Grad de forskjellige Indtryk, hun havde modtaget. En feberagtig Kulde betog hende, Rødme og Blegbed verlede i hendes Ansigt, og hun vilde være segnet om, hvis ikke Axel itide havde understøttet hende. Faderen kom i det samme farende ud af Værelset med det Udraab: „Men det er dog forskrækkeligt, Alt hvad jeg hører!" ilede hen til Datteren, som han med barokke Manerer omfavnede og kyssede, idet han for-

sikkrede, at han tydeligt havde kunnet mærke paa sig selv, i hvilken Fare hun havde svævet.

Han blev afbrudt i sine Kjærtegn ved det omtalte store Fruentimmer, der kom til og med det Udraab: „Sa'e jeg ikke nok, Hr. Raad! at Vorherre hytter Sine," tog Astrid paa Armen, medens denne slyngede sin om hendes Hals. „Kom nu, min Guds Engel!" vedblev hun, „nu skal vi hvile ovenpaa den Forskrækkelse. Jeg har saamæn redt en Seng til hende saa blød og saa deilig, som nogen Brud kan ønske sig 'en."

„Den samme Historie, min Ven!" sagde Legationsraaden til Axel, medens han fulgte Datteren med Dinene, „den samme Historie som med Manden der bar Koen, fordi han havde baaret den hver Dag fra Kalv af. Fra det Mindre gradeviis til det Større; man kan af Godsbestyrelse, Borgermesterregjering, Provindsbestyrelse lære Regjering af et Kongerige. Man kan —"

Legationsraaden blev afbrudt af en Karl, der kom ind i Gangen og meldte, at han havde rendt hele Skoven rundt, men ikke kunnet finde Qvindfolkene. De maatte, formeente han, være gaaede ind et eller andet Sted, da det nu regnede stærkt.

„Esel!" udbrød Legationsraaden, idet hans høire Haand kom i en heftig Berørelse med Siden af den

Talendes Hoved. „Hvor ind, andet end her," vedblev han, idet han vendte Karlen om og gav ham et Spark ud af Gangdøren. „Saadan skal de have det, de Karle med deres Formodninger!"

„Jeg maa tilstaae," sagde Axel, „at det er en for mig ukjendt og fuldkommen ny Maade at behandle Folk paa. Men jeg har seet adskillige ualmindelige Ting idag."

„Ah, min kjære, gode Ven!" udbrød Legationsraaden, som om han nu først erindrede, hvem der egentlig stod for ham. „Gode Ven! siger jeg; omendskjøndt jeg ikke ret veed, om jeg skal dadle Dem. Kom dog ind, De trænger til Hvile, til Forfriskning. Ja jeg kan tænke det, det er nyt, Deres gode Onkel har altid været altfor god fra Barnsbeen af. Et sandt Venskab har eksisteret imellem os. Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab. Det var Ret, tag kun Plads," vedblev Legationsraaden og ringede paa Tjeneren, „gjør Dem det aldeles beqvemt! De er formodentlig vel bekjendt her. Men De har ellers været meget uforsigtig, Høistærede! Hvad, om De havde skudt min Datter!"

„Jeg skulde heller ønske at have skudt mig selv," svarede Axel og foer op.

„Hvad siger De," raabte Legationsraaden og fløi hen imod ham, „skyde sig selv?"

„Ja, jeg mener naturligviis, naar Valget blev mig paatvunget. Iøvrigt maa jeg dog erklære, at der aldeles ikke kan være Tale om nogen Uforsigtighed fra min Side. Jeg kunde ikke formode noget Menneske i Nærheden af mit Skud, saasom der hverken var Vei eller Sti."

„Men man burde overhovedet slet ikke skyde i en Skov," bemærkede Legationsraaden med et fiffigt Smiil. „Har man ikke slette, aabne Marker nok?"

„Ja, naar det er deres Princip, er man vistnok sikker. Kun maa jeg beklage den Jæger, der skal forsyne Deres Bord."

„Oho, skal ingen Nød have! Men den Bonde, den Galgenfugl, der saaledes lokkede mine Fruentimmer paa Vildspor! Jeg vil da haabe at han hører til mit Gods."

„At slutte fra det Sted, hvor Damerne traf ham, hører han til min Onkels."

„Saa —?" sagde Legationsraaden med langtrukken Stemme. „Da havde jeg ret Lyst til at faae fat paa den Karl. Kunde der ikke træffes et Arrangement?"

„Hvorledes mener De?"

„Seer De —, den Mand trængte til at lære Maneer; og da jeg nu tiltroer mig selv Evne til at behandle Folk i den Retning, saa tænker jeg, at

Deres Onkel og jeg kunde gjøre et Mageskifte, saaledes at denne Esel kom ind under mig."

„Det vil have mange Vanskeligheder," svarede Axel og reiste sig som for at tage Afsked. „Desuden har min Onkel i saa Henseende sine egne Principer. Han sælger neppe Folk for at bringe dem under Behandling."

„Vil nok troe det. Han havde stedse sine egne Anskuelser. Vare de bedste Venner for fyrretyve Aar siden; haaber at blive det igjen. Men jeg har den Tillid til Dem, Hoistærede! at De skaffer mig den Karl exemplarisk afstraffet."

Legationsraaden havde under denne Replik stillet sig ligeoverfor Axel i en noget forover bøiet Stilling og betragtede ham skarpt med de halv lukkede, plirende Øine, medens Hagen var dybt begravet i det store, hvide Halsbind. Alt dette gjorde ham ikke ulig en Vædder, der vil til at stange.

„Vær De kun aldeles rolig," svarede omsider Axel, paa hvis Ansigt Latteren kæmpede. „Jeg giver Dem den Forsikkring, at alle hans Haar skulle være krumme, før Sol gaaer ned imorgen."

„Det var bravt," vedblev Legationsraaden. „De er en Mand af de rette Anskuelser. Vi ville nok blive enige."

Axel tog derpaa Afsked, og Legationsraaden

fulgte ham til Døren med mange Buk og Venskabsforsikkringer.

„Men det regner jo stærkt, Høistærede!“ sagde denne, da han stod i Døren, og Axel alt sad tilhest. „Vil De dog ikke heller staae af igjen og blive her i Nat. Deres gode Onkel —“

„Siger Intet!“ raabte Axel, idet han vendte sin Hest og galopperede bort; „jeg skal snart være hjemme.“

Regnen hørte imidlertid snart op, Maanen skilte Skyerne ad og smilede ned gjennem deres luftige Ruiner, der i colossale Masser hang omkring paa Himlen. Axel standsede sin Hest, og Midsommernattens tryllende Slør, der, halvt hævet af Maanelyset, lader ane en endnu større Skjønhed i hvad den i Skyggerne dølger, end det, som den i Straalespillet aabenbarer, fyldte hans Sjæl med en sød Forventnings Drøm, hvis Skikkelser hentede et forøget Trylleri ved det Forbigangnes Gjenskin. „Hvorfor hænger jeg endnu i de gamle Erindringer,“ sagde han ved sig selv. „Er der nogen større Taabelighed end at begræde, hvad Efteraarsstormene borttage, naar man staaer i den nye Vaars friske Skjønhed? Evigt fremruller dog Livet nye, lokkende Gestalter. Det fordrer blot Glemsomhed for det Forbigangne, for at erstatte os det rigeligt. Hvilken yndig Rose har det ikke paany

udviklet for mig, duftende og glødende, som havde den suget Ild af Orientens Sol! Endnu mindes jeg ikke at have seet Nogen, der saa pludseligt kunde tiltale mit hele Væsen og friste de lønligste Tanker i mit Indre. Hvor sjelden en Contrast dannede hun ikke med hiint barnligt naive Væsen, der lignede en Fredens Genius; paa denne Contrast skal min Følelse vugge sig. Der var noget Engleligt i hendes Blik, i hendes næsten lidende Ydre, der i Øieblikke rørte mig stærkt. Hvor forunderligt var dog mit Sammentræf med hende! Hun seer ud, som om hun maatte døe, hvis hun ikke vuggedes paa Roser gjennem Livet."

Han blev afbrudt i sin Monolog ved et jamrende Skrig, der pludseligt hvinende gjennemtrængte Luften. Han vidste ikke, hvorfra det kom; men det var saa fortvivlet i Maaden, hvorpaa det blev udstødt, at han uvilkaarligt standsede sin Hest og bleg og skjælvende skuede om til alle Sider. Men Intet var at opdage, og Alt var taust som i Graven. Kun ene Regndraaberne, der ved et og andet let Vindpust faldt fra de vaade Grene, afbrøde den melankolske og i denne Situation næsten uhyggelige Stilhed. Han var ved et eensomt og skummelt Sted, hvor en sivbegroet Ende af Søen trak sig ind imellem krat-

bevorede Skrænter. Adskillige gamle Sagn om mørke Gjerninger knyttede sig til Stedet, der i Almindelighed blev skyet ved Nattetide. Dog — det eventyrlige Mod steg sig op i Axel. Han meente Skriget maatte være udgaaet inde fra Krattet paa hiin Side, sporede sin Hest og red derind. Men den ellers saa lydige Hest var sky og balstyrig. Vildt og fnysende foer den om med ham inde mellem Buskene, hvis Grene og Tjørne sønderreve hans Klæder og pidskede ham om Ansigtet, medens Intet var at see, og Intet vilde svare hans Raab. Han fløi tilbage paa Veien og lyttede igjen med den meest spændte Opmærksomhed; men Alt var stille. Kun da han igjen satte sin Hest i Bevægelse, kom nogle Lyd til hans Øre som af en lønligt arbeidende Spade; men da han atter forgjæves havde lyttet, sporede han sin Hest og ilede bort.

„Det er ikke umuligt, at det har været en Naturlyd," sagde Obersten til Axel, da denne atter var kommen tilbage, efterat han med Folk havde været ude at undersøge Stedet. „Man paastaaer vel, at det kun er i de sydlige Lande og især under den tropiske Himmel, at disse Lyd lade sig høre; og dog er det ingenlunde urimeligt, at ligesom vi til andre storartede Naturphænomener her have noget Tilsvarende og undertiden blive mindede om, at de

dunkle Kræfter i Jorden og Universet ogsaa strække deres Arme til os, at saaledes ogsaa dette Phænomen undertiden i en ringere Grad her kan give sig tilkjende. Luften idag har været usædvanlig elektrisk," vedblev Obersten, idet han gik hen og betragtede nogle Instrumenter. „Da jeg engang i min Ungdom red over en Hedestrækning inde i Landet, hørte jeg en saadan Lyd, der gjennemisnede mig og var mig uforklarlig; men efterat jeg selv siden har været Ørevidne til dette Naturphænomen i dets fulde Fremtrædelse, tvivler jeg ikke paa, at hiint mig dengang uforklarlige Skrig ogsaa var den samme gaadefulde Stemme."

„Ja gaadefuld," udbrød Axel og foer op; „meer end gaadefuld. Jeg hører eller seer aldrig denne Naturstemme omtalt, uden at en Mængde dunkle Røster vaagne dybt i min Sjæl, som befindede den sig paa noget Svundet, Rædselfuldt, der ligger hos den som en Drøms chaotiske Efterklang."

„Ja, saaledes er det hos Enhver," sagde Obersten.

„Jeg maa da," vedblev Axel, „tænke paa den Hypothese, at den hele Jord skulde være et levende Væsen, og hiin Stemme synes mig nu at være et Smerteraab fra Jorden selv, der vaander sig i en Nød, som Mennesket ikke fatter, men hvis Qval hans

Sammenhæng med den moderlige Klode dunkelt lader ham ane; — ja den forekommer mig undertiden at maatte være Jammerhyl i de Veer, der gaae forud for Fødselen af noget Skrækkeligt."

„Hvad Formodninger," gjentog Obersten, „kan man ikke opstille om Noget, der i sig selv ingen sikker Forklaring tilsteder? Men du har ikke Uret i denne Sammenstilling. Thi der er virkelig i den Følelse, som bemestrer sig En ved at høre hiin Naturstemme, Noget, der bedst kunde paralleliseres med Barnets Tilstand, naar det hører sin Moder græde. Jeg har hørt den en Morgen tidlig ved Solens Opgang Dagen før et Slag paa selve Valpladsen, medens endnu intet Lig dækkede den. Jeg havde ført nogle Jægercorps, der skulde støde til Hovedarmeen. Vi vare leirede om Natten i Hjørnet af en stor Slette med Ryggen mod en Skov. Til Høire for os løb en smal, men rivende Strøm. Vi havde just beredt os til igjen at marschere afsted, da et Iilbud kom til os fra Generalen med Befaling om at blive, da han selv var paa Marschen for at indtage denne Stilling og her oppebie Fjenden. Neppe havde jeg kundgjort denne Ordre, før der løb et Hyl over Sletten som et tusindstemmigt Jammerraab, der tonede ud i en forunderligt klagende, i Sjælens inderste Strænge gribende Melodi. Jeg saae de kjækkeste Karle blegne

ved denne storartede Naturrøst; Alle betragtede vi hinanden ubevægelige som Støtter; mig selv gjennemfoer der en aldrig før kjendt Fortvivlelse."

„Hvad antog Menigmand det da i Almindelighed for?" spurgte Axel, efterat han et Par Minutter havde siddet nedsænket i Tanker.

„O, der blev opstillet adskillige Formodninger," svarede Obersten, „hvoraf jeg kun erindrer een, fordi den siden kostede et Menneske Livet og Æren. Jeg hørte hen paa Formiddagen udenfor mit Telt en ung Karl spørge en gammel, graaskjægget Jæger, hvad han meente denne Stemme havde at betyde, som vi havde hørt om Morgenen. „Det skal jeg sige dig," svarede han: „det er Helvede, der imorgen venter ny Rekrutering og nu aabnede sine Porte, for at see, om Hængslerne ikke ere rustede siden sidst. Derfor hørte vi Hylet derindefra." Denne Forklaring gjorde Karlen saa feig, at han deserterede, blev bragt op og skudt.

Axel blev længe siddende og stirrede taus hen for sig, medens Obersten gik op og ned ad Gulvet. Hans Øine fulgte af og til halvt mekanisk den ranke, kraftige Skikkelse, hvis Træk Livet stærkt havde mørknet under de graanende Haar, men hvis Bliks Dristighed det ei havde kunnet dæmpe. Axel nærede for sin Onkel en Hengivenhed fuld af Beundring, der ofte i hans Bryst fremkaldte en stærk Længsel

efter at tegne sin Bane lig hans, en Længsel, som det almindelige Livs forandrede Skikkelse og hans egne Forhold stemplede som forgjæves. Dog var det just ikke dette, der nu paatrykte hans Ydre den tause Grublens Præg. Hans Indre var beklemt, og dunkle Anelser rugede i hans Sjæl. Han kunde ikke undertrykke en Følelse af at have fornummet det første Tegn fra en fjendtlig Magt, der nu skulde gribe ind i hans Liv. Han var mere, end han vilde tilstaae sig selv, bleven greben af hiint gaadefulde Skrig, og Oberstens Forklaring tilfredsstillede ham stedse mindre, især da han vel kjendte sin Onkels eiendommelige Tilboielighed til at overføre aldeles fremmede Forhold og Phænomener blandt de hjemlige, i hvilke han kun levede halvt, idet hans Sind stedse var opfyldt af Tanker og Erindringer fra den anden Hemisphære, der havde afgivet Tumlepladsen for hans Mandboms Kræfter, og hvor hans Liv havde havt sin egentlige Betydning.

„Du har været paa Guldtofte?“ sagde Obersten endelig. „Er Mølners kommet?“

Axel bejaede det og fortalte nu sit Sammentræf med de nye Gjenboer; idet han endte med en fuldstændig Beretning om Legationsraadens Person, som den for ham havde fremstillet sig.

„Han maa dog have forandret sig betydeligt,“

bemærkede Obersten. „Besynderligt nok hvorledes ofte Characterer, der ret trænge til at omtumles, til Luft og til vidt Rum, af Skjæbnen sættes paa et saa snævert Territorium, at deres Aand ligesom sammenskrumpes. Deres Sjæls Evner og Kræfter blive ligesom indkogte i smaalige Forhold, saa at de ædlere Egenskaber, der skulde mildne og dæmpe hine, fordampe og fordunste. Hvad Mølner angaaer, da var der i hans Væsen noget Falskt og Slet, det er vist. Desuagtet var det ikke nogen ringe Characteer, som større Forhold muligt kunde have udviklet til det Bedre. Det er mig pinligt, at jeg igjen skal omgaaes ham. Bitterheden af de Erindringer, hans Nærværelse vil opvække hos mig, var jeg for længe siden bleven færdig med; nu skal jeg bekæmpe dem paany. Thi sandt er det dog, man kan blive gammel og graa; men det Saar, man først modtog, taber aldrig Evnen til igjen at springe op, naar Bedrageri og Falskhed gød sin Gift deri. Imidlertid, naar jeg vilde fortælle denne Begivenhed, vilde den synes de Fleste ubetydelig i Forhold til et Liv som mit, endskjøndt den i andre Henseender var af stor Betydenhed; thi havde Mølner ikke været, vilde Robert aldrig være bleven til. Han var Frugten af det Ægteskab, som blev bygget paa min Kjærligheds Ruin. Dog — han er jo nu ikke mere til —, saa

Skjæbnen har paa en vis Maade udslettet Følgerne.

„Er det da uimodsigeligt vist," spurgte Axel med et særegent Eftertryk, „at han ikke meer er til? Der er enkelte Gange paakommet mig en frygtelig Tvivl."

„Vor Gesandt, der flere Gange havde seet ham, var jo tilstede, da hans Lig blev fundet. Jeg har ikke den ringeste Grund til at tvivle derpaa." Ved disse Ord tog Obersten et Lys og gik ind i sit Cabinet.

Axel forlod ligeledes Stuen og gik igjennem Bygningens lange Gang til dens anden Ende, hvor Døren aabnede sig ind til en stor, gammeldags dekoreret Sal, sædvanlig kaldet Riddersalen, som han skulde igjennem, for at komme op i sit Taarnværelse. Denne Sal var endnu i samme Skikkelse som i Gaardens ældste Tider. De fire store Fløidøre havde gothiske Forsiringer. Høiryggede Stole og Sophaer med svære, udskaarne Fødder, Borde og Skabe af en Form og Soliditet, som Tiden ikke mere vedkjendte sig, stode rundt omkring ved Væggene, der vare beklædte med halvafblegede Gobelinstapeter, hvis triste Gestalter hist og her skjultes af legemstore Portrætter af Riddere i Harnisk med Haanden paa Sværdet eller den ved Siden liggende Hjelm. Axel standsede midt i Værelset og skuede omkring sig mod disse Skikkelser, som Lysets usikkre og svage Skin gave Ud-

seende af at sidde halvt levende i Rammerne og see ned paa ham med alvorlige og strænge Miner. „Der er en mørk Haan i Eders Blikke," sagde han ved sig selv, idet han hævede Haanden mod dem; „men hvorfor ikke snarere en dyb Medlidenhed? Eller see I da ikke, at Livet staaer paa Eders Grave og griner ad Eders smuldne Been, der førte Eders forfængelige Sjæle i den smaalige Kamp for Rettigheder og Goder, I drømte om skulde hæve Eders Slægt til Storhed, saalænge der var en Spire af den tilbage? Og dog kunde I ikke bidrage et Sandskorn til at bevare de Forhold, som kunde gjøre mig det muligt at bære den Vægt, I have lagt paa mine Skuldre. See! Tiden har splittet dem og gjort Arven af Hæder, I have efterladt mig, hensigtsløs, og gjort den til en Narrepæl, den Basis af Anseelse, hvorpaa I have stillet mig. Er jeg ikke den Sidste af Eders gamle Stamme, og mit Hoved, Haand og Hjerte viger ikke for Eders i Kraft og Mod? Viis mig da den Vei, den Plads, hvor jeg kan gjøre det gjældende og hævde som en Ret den Arv, I have givet mig. Er det paa Bureaukratiets usle Trapper, i dets støvede Gemakker at jeg skal søge en Hæder, der kaster Glands tilbage paa Eder? er det i Kakkelovnskrogen paa mit Herresæde, hvor jeg skifter Jord mellem Bønder og indtager Skatter i Skillemynt; eller er det ved at

gaae i brogede Farver med Sværdet ved Siden og prale med Muligheden af Kamp og Krig, naar den er tusind Mile borte i Rum og Sandsynlighed?"

Han forlod Salen og steg op ad Trappen til sit Værelse, hvor han aabnede Vinduet og saae ud over Haven og Søen mod Guldtofte, der endnu var svagt beskinnet af den dybt i Horizonten siddende Maane, medens den øvrige Egn hvilede i Mørke under den skydækte Nathimmel. „Du vinker mig, du stolte Stjerne!" vedblev han i sine Tanker, „om end kun til en sød, flygtig, forbiilende Drøm. Hvorfor var det ikke dig, mit Skud saarede, med hvem jeg paa den smalle Sti kæmpede for Ligevægten i Livsfare? Dog du vinker mig, medens Alt falder tungt og dødt paa mine Sandser og kun frembyder matte Skygger. Med min fulde Magt vil jeg gribe dig. Ja i Eet ere vi begunstigede; vi have Forrangen i Glædens, i Nydelsens Regioner! En Taabe den, der ikke bruger den, naar han har den! Vi have Midlerne til at bortrydde Hindringerne, vi have Blomsten af Alt, de deiligste Qvinder; og selv om de, paa hvis Skuldre vi staae, havde smukkere at fremvise, da ere de dog kun for os, naar vi kun ville det. Seer I, I gamle Riddere og henfarne Helte, der pryde Bullen og Grenene af vort Stamtræ! I have dog efterladt os, der sidde paa Qvistene, een Herlighed, ja og en

Herlighed, hvorved de Uretfærdigheder, I i Eders saare undskyldelige Børneerthed begik, kunne slynge deres Forbandelse tilbage paa Eders egen Slægt! Og er der ikke en sød og salig Smerte i Saarene, som det Vaaben slaaer, Livet bruger imod os?"

Axel havde alt tidligt den næste Formiddag givet Ordre til at sadle Hesten og gik med klingende Sporer ned ad Trapperne, da en Tjener kom og kaldte ham til Onkelen. Han strøg sig over Panden med en Mine, der forraadte, at han blev krydset i en behagelig Plan paa en Maade, han halvt havde ventet eller forudseet, og gik tilbage igjen ind til Obersten.

„Du er tidlig paafærde," sagde denne, da han traadte ind; „men hvad du end har for, jeg kan idag ikke slippe dig for det Første. Du vil formodentlig til Guldtofte; men det vil altid være tidsnok i Eftermiddag. Jeg skal arbeide den hele Formiddag med Forvalteren og ønsker, at du skal være tilstede. Vi skulle gjennemgaae nogle Lægdsruller, eftersee Jordebøgerne for et Par Byer med Hensyn til Skatter og Landgilde, opgjøre Restancer for Terminen o. s. v. Du seer, der er en heel Deel for dig at lære. Ende=

lig ere et Par Bøndergaarde ved Fæsternes Død blevne ledige; jeg tager derud og vil nok have dig med. Vi skulle nu overveie, hvad der kan tages i Fæste. Den ene af dem er temmelig betydelig; men den afdøde Fæsters ældste Søn vil jeg i det mindste haabe kan beholde den; den anden vil komme i fremmede Hænder, da der ingen af Familien er, som vil kunne tage imod den."

Axel satte sig som resigneret ned ligeoverfor Obersten, men kunde kun slet skjule den Utaalmodighed, der bemægtigede sig ham.

„Du er ikke tilfreds med dette Arrangement, kan jeg see," vedblev Onkelen. „Nu, du maa dog engang igjen lære, at Lysten og Lunet undertiden maa vige for alvorligt Arbeide. Jeg skulde imidlertid ikke opholde dig, hvis der ikke just i Dag kunde være megen Leilighed for dig til at sætte dig bedre ind i denne Art af Forretninger. Din Nærværelse er endog i en vis Henseende nødvendig. Desuden —"

„Tro ikke, kjære Onkel!" afbrød Axel ham, „at den Misfornøielse, der muligt er synlig i mit Ydre, har sin Grund i dette Enkelte. Nei, den gaaer langt dybere! Ikke det ærgrer mig, at jeg en Formiddag skal deeltage med dig i Forretninger, der rigtignok ikke interessere mig i nogen betydelig Grad, men —"

og Axel standsede som En, der pludselig skal til at aabenbare en lønlig Tanke.

„Nu,“ sagde Onkelen efter et Øieblikś Pause, „bliv ved! thi Fortsættelsen kan jeg dog denne Gang ikke just saa lige gjætte; og gjætte er paa den anden Side Noget, der temmelig kjeder mig.“

„Der er,“ sagde Axel og sprang op, „der er mig noget Trykkende i dette Liv. Ikke at dets Enkeltheder i og for sig pine mig; men naar jeg tænker mig, at det er Yttringer af hvad der ligger for mig, af den Opgave, det i det Hele bliver min Lod at løse, da maa jeg trække Veiret dybt, som om en svær Byrde tyngede mig. Og dog er det ingenlunde den Opgave, der tynger mig; thi den er jo egentlig saare let at blive færdig med; men det er maaskee Følelsen af, at der ligger ganske andre Fordringer til mig.“

„Og hvilke skulde disse Fordringer være?“ spurgte Obersten, idet han med et ironisk Spil i Øiet betragtede Axels indre Kamp for at finde det rette Udtryk for det, der gjærede i hans Indre.

„Ja siig mig det, kjære Onkel!“ svarede denne, der ganske misforstod Oberstens Minespil. „Nævn mig det Ord, jeg forgjæves søger som Løsenet paa en Trolddom, der holder mig fangen. Jeg føler en Kraft hos mig til at udrette det Utrolige, men jeg kan intet Navn finde, der som et Lys kunde vise mig

Veien til Maalet. Jeg føler et Mod hos mig, der viser mig de Forhold, hvori jeg er sat, i et latterligt Lys, der lader mig see, hvad Livet byder mig, som et Legetøi, der vilde briste, naar jeg derpaa anvendte de Kræfter, Naturen har stillet til min Raadighed. Maaskee forekommer jeg dig pralende, idet jeg taler saaledes; og dog kan du jo umuligt troe, at jeg her taler anderledes end efter min inderste Følelse. Du vilde maaskee svare mig eller foreholde mig, at jeg selv har spærret mig Veien til noget Større, idet jeg forlod Kjøbenhavn uden der at have udrettet, hvad du anviste mig; men selv om jeg havde fuldført det, — vilde det have været anderledes? En sikker Stemme dybt i mit Indre svarer mig nei. Naar jeg maaler den Bane, Livet synes at foretegne mig, med den, du har tilbagelagt, da føler jeg mig nedslaaet; jeg forekommer mig saa ringe og foragtelig. Er jeg ikke den Sidste af en Slægt, der har vedligeholdt et berømmeligt Navn lige ned til mig? og staaer jeg ikke som den sidste halvvisne Green paa en af Døden gjennemtrængt Stamme, et svagt Minde om den Kraftens Herlighed, der engang strømmede igjennem den? Er ikke Forholdet mellem det, der er levnet mig at virke for, og den Grundvold, hvorpaa jeg staaer, som en Ironi af Livet? Er der ikke noget Piinligt i at see, hvorledes Verden er sunken saa

døsigt ned i Phlegma, at der ingen Plads mere er for den, hos hvem et friere Mod bruser, der til Arv fik en Latter over Livets smaalige Forhold, medens han dog har faaet sin Plads anviist iblandt dem? Er der da for den, der med Bevidsthed sidder i en saadan Situation, noget Andet tilbage, end at slaae sig paa Livets Parti og lee og ironisere over Forfædrenes vidtudseende Planer og Anelser angaaende Slægtens evige Storhed?"

„Det skulde du dog ikke gjøre," svarede Obersten. „De have havt deres Berettigelse, og du maa være overbeviist om, at det kun er Nutidens ungdommelige Overmod, der overseer det."

„Lad det saa være!" vedblev Axel. „Denne Erkjendelse hæver dog ikke den Vægt, hine Bestræbelser have lagt paa Efterkommernes Skuldre, og som istedetfor at den var meent dem til Velsignelse, er dem, der kunne bedømme Forholdene, til Forbandelse. — Men hvad er det endelig Andet end den gamle Sandhed, der kommer igjen, at Fædrenes Synd skal nedarves paa Børnene i tredie og fjerde Led."

„Ja, og om du vil igjennem hundrede Led," udbrød Obersten og sprang op; „thi engang skal det dog komme og meest for dem, der vaande sig under Svøbens Slag i Trods eller Apathi, istedetfor at tage den Byrde paa deres Skuldre, som Fædrene lode

falde, og ile til at udjevne Kløften, som deres Synder sloge. Du troer maaskee, jeg forstaaer dig ikke? men jeg forstaaer dig fuldt vel. Der er nogen Sandhed i din Tale, — jeg vil ikke nægte det, — og dog er Overfladen af den kun et Ekko fra den Verden, der maaler Storhed og Kraft efter Glands og Larm og Spektakel. Men der ligger tillige noget Tredie i dine Yttringer, hvis Værd jeg veed at skatte og dog vel skal vogte mig for at udhæve for dig, fordi jeg troer det urigtigt og taabeligt at give Ynglingen altfor tidligt et Blik i hans eget Indre. Jeg vil blot sige dig, at man ofte tager feil ved at troe Gjenstanden udenfor sig, medens den intet andet Sted ligger end i En selv."

Der opstod en Pause. Axel grundede med sænket Blik, Obersten spadserede op og ned ad Gulvet som i en indre Bevægelse.

„Og hvad vil du da endelig?" udbrød han. „Seer man paa dine Yttringer med et upartisk Blik, saa er du egentlig misfornøiet over at Livet har givet dig den vanskeligere Opgave, gjort dig Veien til Maalet sværere. Den almindelige Forfængelighed, der forvirrer Hobens Hjerne, klinger ogsaa gjennem dine Ord. Thi vistnok, det er meget lettere at naae Spidsen af Manddom, naar man kan svinge sig derop ved at sætte Alt paa Spil, naar Terningen

kastes om Liv og Død i Kampen, medens den gabende Mængde staaer fuld af Beundring. Tro du mig, min Dreng! den Hæder, der vindes mellem Kanonernes Torden, er langt lettere kjøbt, end Verden troer, og hvad mere er, den er oftest huul og tom og ufortjent. Der er kun Faa, der vide, hvor lidt der dog i Grunden hører til i Slagets Hvirvel at fatte sig som et forsvindende Led i den hele store Masse, der styrter frem som en brølende Stormvind, hvori den Enkelte bliver reven med, enten han vil eller ei; og deri bestaaer dog egentlig kun det almindelige Krigermod, naar man seer det nøiere efter. Og er man paa denne Maade kun et Par Gange ført uimodstaaelig med, da kommer Krigerrusen som af sig selv, der gjør Kampen til en extatisk Dands. Men det seer glimrende ud, det har noget Tiltrækkende for det ungdommelige Blik, og dertil holder Mængden sig og lader sig som sædvanligt bedaare. Derfor er det og langt sværere, men har tillige en reellere Storhed, at naae til Toppen af Manddom og Hæder, hvor man skal klavre derop Trin for Trin og gjennem Dage og Timer, som man har god Leilighed til at tælle, hvert Øieblik indordne sig selv i det Hele og bekæmpe Egoismen i alle Slags prosaiske Skikkelser. Hazardspil er et Spil, der er let lært og meget

mageligt at spille; man har Frihed nok derunder til at drikke sig en Ruus i Lykkens Tumlebæger."

„Men naar nu desuagtet," indvendte Axel, „Verden har et Krav paa mig, som jeg efter dens Mening kun kan fyldestgjøre paa anførte Maade, og Følelsen heraf forener sig med Længselen i Ens eget Bryst, da er man med den Erkjendelse lige ilde faren. Det er nu engang saa, at Verden bedømmer et Livs Betydning efter den Larm, det afstedkommer."

„Men det er en løgnagtig Dom, som Verden heller ingenlunde gjør sig skyldig i. Mængden gjør det, Massen dømmer saaledes. Det er kun en latterlig Soldaterforfængelighed i Forbindelse med en qvindelig Beundring for det udvortes Glimrende, der gjør, at det seer ud, som om Krigen alene forlenede den virkelige Storhed. Det er saaledes en eensidig Partiskhed, der kalder Napoleon den største Mand, der nogensinde har levet. Det var han meget langt fra at være; jeg vilde langt snarere kalde Washington saa. Napoleon var maaskee, og kun maaskee, den største Feltherre; men det er meget forskjelligt og meget ringere end den største Mand. Men, min gode Ven! det er desuden en løs Tale, at Livet har saadanne Krav til dig. Var det saa, saa vilde det ogsaa have frembudt dig en Leilighed til at fyldestgjøre det. Du kan jo imidlertid," tilføiede

Obersten med en Tone af Ironi, „bestræbe dig for at faae Verden til at indrette en Krig, for at du kan faae Leilighed til gjennem Slagenes Torden at lade det gamle Egenskjoldske Navn klinge, for hvilket du synes at nære en Pietet, jeg ikke havde tiltroet dig."

„Det gjør jeg i sig selv ikke," svarede Axel noget nedstemt. „Jeg skulde ikke have Noget imod at have baaret et Navn, der aldrig før havde givet Klang. Da stod jeg frit ved mig selv og ikke paa et Drømmetempel, hvis møre Søiler Tiden undergraver, medens den haanligt seer derop med det spottende Spørgsmaal, om det endnu kan udsende Lyn. Krig er det iøvrigt ikke fornødent først at indrette; thi der er Krig nok for mere end eet Navn, og en Krig, det vel var værdt at sætte Livet paa Spil i."

„Aha, slap det derud!" sagde Obersten, idet en Sky af Mishag gled over hans Ansigt. Forvalteren traadte i det samme ind og endte Samtalen. Man satte sig omkring Oberstens Arbeidsbord, og Axel kastede sig over Sagerne med en Iver, som om han ønskede at vise sig selv og Onkelen, at, hvor vidt og høit hans Tanker end fløi, var dog selv det Trivielleste ham ikke umuligt. Obersten blev oplivet derved og søgte endnu om Eftermiddagen, da de endelig kjørte hjem fra de to Fæstegaarde, at bekræfte, hvad han

om Formiddagen havde udviklet ved mere individuelle Grunde. „Det er nu sex og tyve Aar siden," sagde han, „at jeg fra Amerika igjen vendte tilbage hertil. Jeg var den Gang fyrretyve Aar og følgelig — som du vel kan tænke — ved min fulde Legems- og Sjæls-Kraft. Men denne Overgang fra det vilde, brogede Liv til disse stille, fredelige Beskjæftigelser vilde ingenlunde tiltale mig. Jeg forekom mig i mine stolte Tanker som en Ørn, der var bleven hensat i et Dueslag. Jeg havde ført en Kone med fra Amerika, der imod Sædvane ikke led af Hjemvee, havde to livlige Drenge; men det kunde Alt ikke fængsle mig. Ja jeg havde virkelig fattet den Beslutning at opgive mit hele nye Liv, tage fat paa det gamle igjen, og bestemt at følge de franske Hære. Allerede havde jeg lagt Alt tilrette til Planens Udførelse og bortrydbet enhver Hindring, jeg havde kun faa Dage tilbage til min Afreise, da jeg blev standset paa min Flugt af en Følelse, der var den sundeste, jeg har havt i mit Liv."

„Og hvilken var den?" spurgte Axel noget adspredt, da Obersten et Øieblik holdt inde.

„At jeg stod i Begreb med at begaae en feig Handling," vedblev denne; „at min Beslutning var født af Feighed. Jeg saae, at jeg allerede halvt var slaaet af Marken af Livets smaalige Forhold, af

Omstændighederne; og for disse viger en Mand aldrig uden en bitter og smertelig Anger. Jeg blev enig med mig selv om, at jeg havde en større Fiende for mig end dem, jeg hidtil havde staaet ligeoverfor; og jeg tog den faste Beslutning at bekæmpe den, en Beslutning, jeg aldrig har angret."

Obersten holdt inde et Par Minutter og begyndte atter, idet et let Smiil fløi over hans Ansigt: „Jeg var den Gang fuld af Begeistring for Napoleon; men denne Begeistring er siden tilstrækkelig følnet. Jeg har fulgt hans hele Bane, og jeg kan sige, at det først er mit Studium af ham, der har ført mig til den rette Vurdering af Livets Betydning og det, Verden sædvanlig kalder Storhed. Jeg kan ikke opgive at betragte ham som en Personifikation af en over Naturen ophøiet Aand. Ligesom de vilde Indianerhorder, enkelte og i Masse, ere Eet med Naturmagten og drives af denne, saaledes førtes han af og ved hiin Kraft, indtil denne havde udrettet, hvad den vilde, og heri laa hans Storhed; han var Mere end et Individ. Som Individ var Napoleon ikke stor, ellers var han bleven paa Elba."

Axel hørte kun halvt Oberstens sidste Ord. Han havde fra Toppen af en Bakke, ad hvilken Vognen nu rullede ned, seet Svanen paa Guldtofte glimte i det Fjerne, og hans Tanker vare alt ilede forud derhen. Da

de endelig kom hjem, gik han gjennem Haven ned til Søen, sprang i en Baad, satte Seil til, og den friske Luftning førte ham hurtigt mod den anden Side. Han saae en qvindelig Figur staae paa den høie Bakke, hvorfra han Aftenen i Forveien havde viist sine to Ledsagerinder Egnen og tvivlede ikke paa, at dette jo var den ene af dem. Uagtet det der var umuligt at lande, styrede han dog Baaden derhen; men da han kom nær nok til at kunne skjælne, at det var Natalie, saae han hende ile bort og igjen komme frem ved Spangen, hilsende med et hvidt Tørklæde. Han vendte atter Baaden og løb ind i Mundingen af Bækken.

„Ah, **bon jour, Monsieur d'Egenskjold**!" raabte hun spøgende imod ham med sin sølvklare Stemme. „De kommer dog for at see til os; jeg har virkelig ventet Dem. Hvor er De lykkelig, der har et gammelt Arrangement herude! Her findes ikke en Baad. Jeg har den halve Dag seet længselfuld ud over de blaa Bølger og ønsket at høre dem skvulpe rundt omkring mig og vugge mig over til de hiinsidige Bredder, der naturligviis forekomme mig dobbelt skjønne, fordi jeg ikke kan naae dem."

„Min Tanke har for længe siden ført mig til Dem," svarede Axel og sprang i Land; men Omstændighederne have forhindret mig i at følge den. Ha! Ha! jeg maa lee, naar jeg nævner Omstændighederne."

„Ja, da har De Ret," sagde Natalie, idet hun lagde sin Haand paa Axels fremrakte Arm og gik med ham op igjennem Haven. „Naar man først begynder at tage Omstændighederne i Betragtning, er man jo allerede paa Veien til Affindighed. Man giver aldrig efter for Omstændighederne uden at angre det."

„Ja, det Samme sagde just min Onkel mig i Formiddags," sagde Axel og lo.

„Fortræffeligt!" udbrød Natalie. „Enten har da Deres Tankes Flugt herover ikke været meget enthusiastisk, eller Omstændighederne have været af en ganske frygtelig Natur, siden end ikke en Onkels Opmuntring kunde bringe Dem til at overvinde dem."

„Ja, min Onkels Bemærkninger i saa Henseende gik egentlig ud paa noget ganske Andet. Han vilde blandt Andet bevise mig, at han ikke havde givet efter for Omstændighederne; og nu bliver det mig dog først ganske klart, at han virkelig blev aldeles overvunden af dem."

„Jeg har lagt Mærke til", svarede Natalie, „at det altid er Tilfældet med Enhver. Men derfor sagde jeg ogsaa, at Betragtningen af Omstændighederne var Døren til Affindigheden."

„Jeg troer vist, De har Ret," gjentog Axel; „thi allerede ved denne vor korte Betragtning af dem synes det mig, som hørte jeg Døren knirke i Hængslerne.

Kunde det ikke være lysteligt at gjøre en Tour sammen i dette Gaadernes Rige? Hvilke Omstændigheder skulle vi betragte? Man kan jo allevegne finde forskjellige Arter af dem, og deres sælsomme, forvirrende Spil gjentager sig overalt. Intetsteds kan man undgaae dem; thi naar man troer at have bekæmpet Omstændighederne, viser det sig just ved den nærmere Betragtning, at man ligger i Armene paa dem og bliver udsuget som af en Vampyr."

„Skulle vi ikke heller betragte Omstændighederne i Almindelighed?" spurgte Natalie. „Jeg troer det vilde føre os længst."

„Ja, og da, naar der fremtraadte ganske specielle Omstændigheder for os, aldeles opgive at betragte dem," vedblev Axel.

„Det vilde maaskee føre os for langt," svarede Natalie. „Men jeg seer egentlig ikke," vedblev hun, da de stode ved Trappen til Havestuen, „hvad vi skulle her. De vil finde Huset næsten tomt. Astrid ligger, og min Onkel er ude."

„Deres Cousine ligger!" afbrød Axel hende. „Hvoraf? hvorledes? Dog ikke —"

„Naturligviis af Saarfeber," svarede Natalie med et spydigt Smiil. „Det maa De jo bedst vide. Dog vær rolig, det er aldeles ikke farligt; jeg aflagde hende et Besøg for en Time siden, hun er alt bedre."

„Et Besøg!" gjentog Axel; „men jeg afholder Dem dog nu ikke fra at være hos hende?"

„Aldeles ikke; thi jeg vilde ikke engang erholde Tilladelse dertil. Naar min Cousine skal i Seng, skal staae op eller er syg, da er hendes Sovekammer hendes Ammes souveræne Rige, hvortil hun uddeler Pas og Adgang."

„Ja saa!" udbrød Axel. „Man kan maaskee faae adskillige underlige Ting at høre i dette Huus."

„Upaatvivleligt! men, som sagt, nu er det tomt og stille, og derfor bleve vi maaskee bedre i den fyldige, travle Natur."

„Jeg er aldeles enig med Dem. Før mig, hvorhen De vil. Her er ethvert Sted for mig fuldt af Minder; her har jeg tilbragt de første femten Aar af mit Liv; jeg befinder mig som i Elysium ved at skulle vandre her med Dem. Man svømmer dog aldrig behageligere i Lykkens Element, end naar skyldfrie Minder danne Tankens og Følelsernes Baggrund."

„Jeg hører Mange tale om en lykkelig Barndom," sagde Natalie, medens de atter gik tilbage gjennem Haven; „jeg har aldrig sympathiseret med dem; thi jeg sætter ikke Priis paa en Tilværelse, hvor man nyder Glæde og Smerte med en lige dump Bevidsthed. Der bydes mig det Ene eller det Andet, saa vil jeg med min hele Sjæl gjennemtrænge det fra

Skallen til Kjærnen. Men at høre Dem, en ung Mand med Livets Roser rundt omkring sig, sværme i Barndommens Minder, det oprører mig."

„Det staaer jo til Dem, at gjøre mig Lykken saa riig, at jeg glemmer dem," sagde Axel hurtigt.

Men Natalie lod, som om hun overhørte disse Ord. Hun saae paa ham med et dybt, uudgrundeligt Blik, idet hun vedblev: „For mig ligger Barndommen kun som en taaget Verden af pinende Phantomer; jeg har slet ingen Barndom havt."

„Nu, saa har man jo Tilladelse til at trøste sig med, at De taler som den Blinde om Farverne."

„Det har De, naar De ikke vil indrømme, at man kan bedømme og forstaae Følelser og Sjælstilstande, uden selv at gjennemleve dem."

„Med Indskrænkning vil jeg indrømme det; det vil sige, jeg vil indrømme det for Faa. Der er en dansk Digter, der lader sin Helt sige: hvad du fatte vil, det maa du leve. Men det vilde see galt ud for Digterne selv, hvis det var en almindelig Sandhed. Disse maae altsaa først undtages."

„Og de, der leve Livet som et Digt," tilføiede Natalie.

„Disse ere jo altsaa i dobbelt Henseende de Lykkelige," vedblev Axel.

„Troer De det? Jeg har selv troet det. Jeg

vilde gjerne troe det; men en aldrende Veninde har engang i en alvorlig Samtale sagt mig, at disse vare de Ulykkelige."

„Ja for at kunne veie et saadant Vidnesbyrd, maa man allerede kunne fatte, hvad man ikke har levet, med mindre man vil gaae i aandelig Trældom."

„Og det vil De ikke og jeg ikke," vedblev Natalie. „Og det vil jo Ingen, der med vor Stammemoder har bidt af det berømte Æble. Det have vi jo Alle, hvad enten det skete vaagen eller i Drømme."

„Ja siden den Tid er der faret en forunderlig Higen i os efter selv at prøve, hvad Verden giver. Denne Higen er saa ubetvingelig, at jeg ikke begriber, hvor det kan falde Nogen ind at træde op imod den."

„Jo," indvendte Natalie ironisk, „naar man tager Omstændighederne i Betragtning, synes mig dog endda nok det kan falde En ind."

„Eller naar man gaaer et Skridt videre og bliver affindig."

„Er det ikke som jeg siger," vedblev Natalie, idet hun slap Axels Arm og ilede i Forveien over Spangen; „man kommer altid til Omstændighederne."

„Det kan være aldeles det Samme," raabte Axel og fulgte efter, „naar man kan løbe over dem med saa megen Lethed og Gratie som De."

„Det er den eneste fornuftige Maade at behandle dem paa," svarede Natalie, „at løbe over dem. Har man først opnaaet Virtuositet heri, da er man igjen kommen ind i den oprindelige Uskyldigheds-tilstand."

„Da kan man jo intet Bedre gjøre," udbrød Axel, „end at give sig i Skole hos Dem, for at blive underviist heri. Siig, vil De modtage mig som Lærling?"

„Det vil jeg dog betænke mig paa," sagde Natalie, idet hun standsede lidt og vendte sig imod ham med et eiendommeligt Smiil, der aldrig undlod at gjøre en særegen Virkning paa den, det mødte. Dets første flygtige Blink var et Udtryk af Skjelmeri, som hendes ellers deilige Lineamenter ikke syntes at kunne bære uden i Øieblikket at stivne det til Spot. „De vil vist have meget at lære!" vedblev hun, idet hun betragtede Axel.

„Troer De? svarede denne noget pikeret. „Vistnok skal det Blik, hvormed De prøver den, der melder sig, ikke indgyde meget Mod. De seer jo ud, som kunde De veie Aanderne. Men De har Ret; thi det hedder sig jo, at man paatager sig et stort Ansvar ved Modtagelsen af en Lærling."

„Ansvar!" udbrød Natalie og lo, idet hun gik

videre op ad Banken. „Der begik De allerede en stor Feil. Ansvaret er jo en af de allerhorribleste Omstændigheder."

Axel blev overrasket ved paa Toppen at finde en Mængde Materialier og to Arbeidere beskjæftigede med at afstikke Grunden til en Bygning. „Det seer jo ud," sagde han, „som om De havde isinde at flytte Guldtofte herop."

„Ja en miniature," svarede Natalie. „Det er forunderligt, at man ikke har lagt Gaarden her, især da den seer ud til at være bygget i nyere Tider, som dog have mere Smag i Valget af Beliggenheden. Jeg har allerede valgt denne Plads til mit Yndlingssted; og da man nu uheldigviis ikke paa et Par Ugers Tid kan faae Træer til at voxe til en Løvhytte, har jeg valgt at lade bygge en Pavillon heroppe."

„Og alt begyndt at sætte det i Værk! Det maa jeg lide! Udførelsen skal umiddelbart følge Beslutningen."

„Ja, vi ere raske Folk. Vi skabe Bevægelse, hvor vi komme. Astrid, seer De, er allerede bleven syg. Onkel har alt idag jaget en Tjener bort, revet en halv Længde ned og et heelt Skillerum og er nu med Forvalteren ude at hærge Godset. Jeg har i Middags sendt Bud til nærmeste Søhavn efter to

Baade og er fremdeles beskjæftiget her. Men her er ogsaa stor Anledning til Virksomhed; Alt har længe ligget brak. Vi blive ikke færdige i Sommer, og den næste bliver dog formodentlig den sidste for os paa dette Sted."

„Hvorledes det?"

„Jo, Legationsraaden har i de sidste Aar været som ramt i høi Potens af Cains Forbandelse: rastløs og ustadig skal du vandre paa Jorden. I en Tid af sex Aar er dette akkurat det fjerde Gods, han er i Besiddelse af, og det Sovekammer, han her for Tiden benytter, det halvtredsindstyvende i Ordenen."

„Han maa da have en uhyre Formue, siden dette Lune ikke ruinerer ham?"

„Ikke saa overordentlig stor. Men han er deels heldig, deels en god Oeconom, deels veed han mesterligt at suge Bønder ud."

„O mit venlige Barndoms Hjem!" udbrød Axel, „i hvilke Hænder er du faldet!"

„Trøst Dem! det er, som sagt, kun en Overgang, en Stormvind, der letter Luften for den tilkommende Eier. Der maa jo være Ondt, for at det Gode kan blive paaskjønnet. Naar min Onkel nu har brandskattet Godset og jeg forskjønnet Egnen, da er den tilkommende Herre en Engel, hvordan han end er, og faaer et Paradiis at leve i; thi i Sand-

hed, her ere Elementer som faa Steder i vort Land. Seer De, hvor smukt Solen dukker ned bag Deres Egeskov, hvor Straalerne spille i Toppenes Blade og paa Taarnenes Tinder? Minder denne Guldglands over Deres Besiddelse Dem ikke om, at De er Herre? Føler De, at De er blandt de lykkelige Faa, der ere bestemte til at gaae nydende og herskende gjennem Livet og over Mængden?"

Og Axel følte det i dette Øieblik. Hans Bryst svulmede ved denne Sirenesang og hævede sig ved Tanken om, at han stod ung og fri foran Livets lokkende Gestalter. Han følte en ny Kraft til at deeltage i deres gjøglende Leg, fra hvilken han nylig var vendt mat tilbage. Ja, skjøndt den Følesløshed, der laa i de Ord, som nys vare henvendte til ham, gav en skjærende Klang mod hans Sjæls ædlere Baggrund, bidrog den dog til at kaste et nyt interessant Skjær over den tryllende Skikkelse, der stod ved hans Side, hensunken i Beskuelsen af den rige Natur, der omgav dem. Hun havde lagt sin Arm om Grenene af en ung Bøg, mod hvilken hun skjødesløst hældede sin ranke Figur. Naturen syntes at finde en ny Forklaring i hendes Aasyn, hver Gang hun betragtede den, thi havde dette igaar været vildt og dristigt, var der nu et blødt Sværmeri udbredt derover i det

forte Dies drømmende Blik og i Følelsens fine Spil om de fyldige Læber.

„Hvor rolig er Naturen!" vedblev hun. „Vinden har ganske lagt sig. Hvor speilblank hviler Søens Flade! Man siger det er Himlen, der forener den sin Skjønhed ved at speile sig deri; og er det dog ikke ligesaa meget Dybet, der bruger den som Midlet til at give en Anelse om sin Herlighed, ligesom Strengenes Skjælven fordrer en Resonansbund for at klinge og Sjælen i sin Sittren Sympathiens magiske Vexel. Der hører et Dobbeltslag til for at skabe Harmoniens Tryllen og Melodiens Sødhed."

Axel følte sig henreven. Han gjorde en Bevægelse mod hende, som vilde han udtale de Følelser, der i Dieblikket overvældede ham; men hun havde lynsnart bemærket det og frygtede for Indholdet af de Ord, der stormede mod hans Læber. „Synes De Stedet for Pavillonen er vel valgt," sagde hun koldt, idet hun gik hen imod Arbeiderne, der lagde Grundens Bjelkeværk tilrette; eller mener De, den skulde have staaet nærmere Brinken? Jeg har selv været i Uvished derom; thi i sidste Tilfælde vilde Diet næsten have kunnet løbe langs ned ad Skrænten mod Vandfladen, og et Par interessante Punkter vilde have sprunget frem til Høire og Venstre. Alligevel har jeg bestemt mig for at lægge den længere tilbage,

da nogle Trægrupperinger til Venstre for Egensø saaledes stille sig i et bedre Forhold, og Søen alligevel er stor nok til at frembyde en anseelig Flade for Blikket. Og dette beholder en Elasticitet, naar Begyndelsen af Landskabet trækker sig ind under Standpunktet, hvorfra det udsendes. Der bliver tillige en Uendelighed i Udsigten, idet Aabningen i Skoven mod Syd herved faaer Vidde nok til at give Tanken en Vei mod de Bakker, der derigjennem vise sig og fortone sig i Horizonten."

„De har ført en altfor god Apologi for Deres Valg af Stedet til at jeg skulde kunne give et andet Fortrinet. Jeg vil endnu til Deres Grunde føie den, at Pavillonen saaledes kommer til at springe lige frem fra Krattet og dækkes i Ryggen af det."

„Her maa dog have været et Anlæg tidligere," bemærkede Natalie. „Hvorfra skulde ellers denne Plantning af Rosenbuske og Jasminer hidrøre? Jeg venter hver Dag nogle Orangetræer; ogsaa de skulle herop."

„Skulde vi ikke," spurgte Axel, der igjen havde vendt sig og saae ud over Søen, „foretage en Søtour inden det bliver mørkt? De tilkjendegav jo før en Lyst dertil. Vel vil De ikke just kunne vugge Dem paa Bølgerne, da det er blevet stille, og vi maae indskrænke os til at roe; men Baaden er let, og Farten kan gaae hurtigt nok."

Natalie gav sit Bifald. Axel bød hende sin Arm og løb med hende ned til Landingsstedet, hvor han aftog Seilene og Masten af Baaden. Han stød den ud paa det stille Dyb med en Følelse, som om han for et Øieblik havde bragt hende i sin Magt, hans Sjæl stedse mere higede efter at erobre.

Men Natalie havde vel mærket den Ild, der alt blussede i hans Indre, og havde hun før vidst at nære den, forstod hun nu at betvinge den ved at møde hans ofte fyrige Ord med Korthed og Kulde. Samtalen, der i Begyndelsen havde været levende, blev derfor stedse mattere og hendøde omsider ganske. Kun da de efter en temmelig lang Omseilen igjen vendte hjemad, og Axel i en piinlig Stemning med kraftige Aareslag stød Baaden frem mod Landet, syntes hun at hengive sig til de Følelser, Omgivelserne vare skikkede til at vække. Hun lænede sig taus tilbage i Baaden og skuede op mod Aftenhimlen, hvor den tiltagende Dunkelhed alt lod Stjernerne skinne. Det er en Situation, der kan sænke Gemyttet dybt i Romantikens Sphære, i en stille Sommeraften at glide hen over den rolige Vandflade, naar en enkelt forsinket Fugls Vingeslag er den eneste Lyd, der er tilbage af Dagens mangfoldige Liv; naar de skovbevorede Bredder speile sig i Vandet, medens hvert Blad er ubevægeligt, og den hele Natur hviler taus

sluttet i sig selv, som i en hemmelighedsfuld Samtale med den almindelige Kraft, der gyder sin rige Fylde i dens Aarer og under Lyset aabenbarer sig i det overalt sprudlende Liv.

„Hvoraf kommer det," sagde Natalie uden egentlig at henvende sine Ord til Axel, „at den Afstand mellem Jord og Himmel, som Sjælen om Dagen idelig er sig bevidst; at den Dobbelthed, hvori Tilværelsen om Dagen gjør sig gjeldende, i Skumringen og Natten ligesom forsvinder, naar man befinder sig i det Frie?"

„Skulde det være," svarede Axel, „fordi Mørket ligesom udfylder Rummet og giver Tanken og Følelsen en Bro, ad hvilken de kunne stige op til hine Sphærer, hvor de idelig stunde hen, uagtet de, naar de ret fatte sig selv, ikke ville derhen?"

„Eller er det," vedblev Natalie, „fordi Himlen, der om Dagen er som et ubeskrevet Blad, om Natten i Stjernerne faaer Tegn og Hieroglypher, der ved første Øiekast synes saa forstaaelige, men som jo længere man betragter dem, desto mere vise sig ligesaa indholdsløse og eensformige som Pendulens monotone Slag? Har man da endelig længe betragtet dem, ønsker man at kunne benævne dem og troer i Begyndelsen heri at være kommen dem nærmere, indtil det omsider viser sig, at man har faaet et Navn og intet Videre og er ligesaa tom som forhen. Hist sidder

Cassiopeia og nedenunder holder Perseus sit skjærmende Skjold; men ingen af dem giver mig Svar paa det Spørgsmaal, jeg har til dem."

„Og det er Characteren af al Viden," bemærkede Axel. „Ved enhver ny Kundskab, enhver hidtil ukjendt Oplysning troe vi at være komne videre, indtil vi see, at vi kun have faaet et nyt og andet Navn og ere, hvor vi vare før."

„Det forekom mig engang under en unaturlig Søvn," begyndte Natalie igjen efter en kort Pause, „at jeg vandrede paa disse glimrende Kloder, at jeg havde Magt til blot ved Begjeringen at svinge mig fra den ene til den anden, og at jeg der saae mere Herlighed, end man nogensinde kan drømme om paa Jorden. Men for mig var det Alt betydningsløst og ligegyldigt; thi jeg bar paa en trykkende Byrde, en uhyre Qval, der intetsteds lod mig standse og kun lod een Tanke, eet pinende Spørgsmaal Rum i Brystet: hvor skal jeg finde Hvile?"

„Den finder man dog kun ved det menneskelige Bryst," svarede Axel, „kun ved en beslægtet Sjæl."

„Ja, det er sandt," sagde Natalie; „men ogsaa denne Hvile er flygtig."

Axel havde et Svar paa Læberne, der blev standset ved en Sang, som alt en Tid havde lydt

fra Landet, ubemærket af dem begge, men i Pausen fremtraadte tydelig med de Ord:

„Han stopped' hendes Øre, han stopped' hendes Mund,
Saa foer han med hende til Havsens Bund."

og i det Samme fløi Baaden langt op i Dyndet ind til Bredden.

„Det var jo en Overraskelse," udbrød Natalie, idet hun reiste sig og sprang ud af Baaden. „Jeg havde ligesaa lidt som De mærket, at vi vare Landet saa nær." Et Selskab af Tjenestetyendet paa Gaarden, fra hvilket Sangen var udgaaet, havde siddet leiret i Græsset paa Kanten og stode ærbødig op, da de saae hende. „Er Onkel kommen hjem?" spurgte hun en Pige, der stod nær. „Ja, Deres Naade!" svarede denne og neiede, „for en lille halv Time siden kom han."

„Saa maae vi skynde os," sagde Natalie, idet hun ved Axels Arm ilede op igjennem Haven, „ellers troer han, at De har stoppet mine Øre og stoppet min Mund og er faret med mig til Havsens Bund."

„Jeg skulde ikke betænke mig paa at spille Havmand," svarede Axel, „naar jeg kunde trække Dem med til mit Slot i Dybet."

„Den stakkels Agnete!" udbrød Natalie, „hun fandt ingen Hvile; thi alle de smaa Billeder, de

vare lige ubarmhjertige mod hendes angrende Sjæl. Er man først kommen i Dybet hos Havmanden, skal man blive der. Man skal derfor betænke sig, før man gaaer derned."

Legationsraaden kom dem imøde i fuld Reise-habit, med store Støvler paa de korte Been og Skjøderne af Frakken slaaede om fra begge Sider. I den ene Haand førte han et Glas Rhinskviin, i den anden en Serviet, hvormed han viskede sig om Munden. Ridepidsken stak endnu som et Sværd i et Belte om Livet.

„De seer jo ud som Bacchus paa hans Tog til Indien," bemærkede Natalie.

„Er du endelig der, mit Barn. Hvor bliver du saalænge af? Du er en altfor ivrig Bygmester. Kom og sæt dig! Ih, see god Aften Hr. Egenskjold! — gode Ven, vilde jeg sige. Havde ikke ventet at have den Ære; ellers skulde jeg have tøvet med mit Aftensmaaltid, som jeg i Sandhed ellers trængte til og har begyndt med en sand Graadighed. Har været ude paa Godset og seet Sagerne efter. Til-bragte Formiddagen med at gjennemgaae Skatter o. s. v. For en Skam! hvilken en Hoben Restancer; der bliver Noget at hale. Forvalteren lader ellers til at være en flink Mand; har Hjertet paa det rette

Sted. See mig til de Lømler, hvilket Ansigt de satte op, da jeg talte om Restancer. Ha! Ha!"

Legationsraaden havde imidlertid igjen sat sig tilbords tilligemed Axel og Natalie og retfærdiggjorde sin egen Bemærkning, at han var gaaet til Aftensbordet med en sand Graadighed. „Var ogsaa saa heldig," vedblev han, medens han spiste, „at træffe min gode Ven, Simon Jensen. Jo, han hører ganske rigtigt til mit Gods. De veed, den Karl, der førte mine Damer paa Vildspor. Han skal snart komme herud, saameget mere som hans Gaard vil give betydeligt i Fæste. Har allerede Fingre i ham. Hvad der morede mig meest, var det Puds, Skjæbnen har spillet ham, at medens han gjør Sit for at min Datter kan forulykkes, løber hans egen fra ham. Traf ham grædende og hylende foran Huusdøren, og fortalte mig, medens Taarerne trillede ham over Kinderne, at hans Anne Marie var gaaet bort igaar Aftes — tænk Dem, Høistærede! paa samme Tid, paa samme Tid, — og var ikke siden kommen igjen og kunde intetsteds findes." Legationsraaden endte sin Fortælling med en unaadelig Latter.

„Anne Marie!" udbrød Axel forbauset og blegnede.

„Ja, saaledes kaldte han hende," svarede Lega=

tionsraaden. „Har De maaskee kjendt Pigebarnet, Hoistærede? Hi! Hi!"

„Jo, vel har jeg kjendt hende," sagde Axel og tiltvang sig Fatning, da han saae et spodsk Smiil svæve paa Natalies Ansigt. „Paa mine idelige Streiftog her i Egnen kom jeg oftere til Simon Jensens Huus, naar jeg trængte til en Forfriskning. Han har tre særdeles vakkre Døttre, af Bønderpiger at være; men Anne Marie var af dem alle dog den smukkeste og tækkeligste."

„Ja, da gi'er jeg ikke et Skud Krudt for hende nu," bemærkede Legationsraaden. „Men har han Tre, den Esel! saa kan han jo sagtens miste den Ene, saa er der endda intet Forhold."

„Der var et smukt Forhold mellem Faderen og Døttrene," vedblev Axel. „Men skulde denne Mand virkelig have paadraget sig saa store Restancer? Jeg har ikke truffet det ordentligere i nogen Bondes Huus. Jeg maa dog bede Dem, Hr. Legationsraad! at vise Skaansel mod ham; thi jeg har virkelig fattet Godhed for ham og er overbeviist om, at han er den værd."

„Det skulde være for Deres Skyld, kjære Ven! For Deres Skyld, saa meget som det kan skee uden at forurette de Andre; thi upartisk maa man være."

„Hvorledes befinder Astrid sig!" spurgte Natalie.

„Vel nok efter Ammens Sigende. Hun bliver mig snart altfor sær og anmassende, Hildeborg, en reen Havgasse. Vilde paa ingen Maade tillade mig at komme ind til Barnet, før jeg havde klædt mig om. Astrid kunde faae en ny Skræk, meente hun, ved at see mig i denne Dragt. Veed dog, at et Barn maa kjende sin Fader! Vil ogsaa snart gjøre hende mere selvstændig; hun er gammel nok."

„Det har jeg sagt for længe siden," bemærkede Natalie, „og hun har selv viist det."

„Du har Ret," svarede Mølner. „Naar hun bliver rask, vil jeg gjøre det."

„Det er ogsaa det Rigtigste," vedblev Natalie. „Opsættelse har ødelagt mangt et klogt Forsæt."

„Jeg vil gjøre det imorgen."

„Det vilde vistnok i sig selv være det Klogeste," bemærkede Natalie igjen.

„Jeg vil gjøre det strax," raabte Legationsraaden og foer op og ud af Værelset.

„Deres Onkel forekommer mig noget sælsom," sagde Axel, da han var borte. „Jeg maa forundre mig saa meget mere derover, som jeg ingen Grund havde til at vente det af et Brev, han kort før sin Ankomst skrev til min Onkel."

„I sine Forretninger," svarede Natalie, „og overhovedet naar han sætter Pen til Papiret, finder De

intet Spor til det barokke Væsen, han ellers viser. Der var derfor i sig selv ingen Grund til at give ham sin Afsked, hvad man dog imidlertid tænkte paa, da han just forekom det ved selv at forlange den for et Aarstid siden."

Axel tog kort efter ogsaa Afsked, uden at Mølner igjen havde ladet sig see. Efter Natalies Ønske lod han Baaden blive imod at erholde hendes Hest for at ride hjem, den hun da selv lovede at hente et Par Dage efter.

Men Axel red ikke lige til Egensø. Han gjorde en lang Omvei for at komme til Simon Jensens Gaard, der laa i Kanten af Skoven ved Guldtofte, et godt Stykke paa den modsatte Side af den, hvorhen hans Vei egentlig førte ham. Han bandt Hesten ved den lille Stakitlaage, der aflukkede en Gang til Bagsiden af Vaaningshuset, ad hvilken han ubemærket kunde komme ind i Stuen. Her traf han Simon Jensen siddende med Haanden under Kind, taus stirrende mod Gulvet. Intet Lys oplyste det simple Værelse uden Maanens, der sparsomt flød ind igjennem de lave Vinduer og netop gav Klarhed nok til at man kunde kjende hinanden ved nærmere Eftersyn.

Simon Jensen løftede Hovedet, da han mærkede den Indtrædende, og stod op, men kjendte Axel først

ved hans Hilsen. „Saa silde, Hr. Junker!“ sagde han. „Hvor kan De komme fra?“

„Jeg kommer fra Guldtofte,“ svarede Axel.

„Ah, fra vort nye Herskab. Ja Gud bedre det for Herskab, vi have faaet. Vi have havt det altfor godt; det faae vi først nu at mærke. Det var da forskrækkeligt saa han regnede op for mig; og Forvalteren, der altid har havt et Horn i Siden paa mig, hjalp ham da troligt med at opregne mine Synder. At jeg skulde leve og see denne Dag og al den Ulykke, der kommer over mig paa een Gang! Der er min Ældste, Anne Marie, hende, som De kunde saa godt lide, gaaet bort igaar Eftermiddags og har ikke siden været at see eller finde. Vorherre maa vide, hvor hun dog' kan være bleven af.“

„Det fortalte Legationsraaden mig,“ svarede Axel. „Vidste I da ikke, hvor hun gik hen? Har I ladet spørge i Springerup? Der har I jo Familie.“

„Ja mæn har vi saa!“ sagde Simon Jensen med grædende Stemme. „Men det forstaaer sig, vi har jo ikke ladet forhøre hos Alle, for at Sagen ikke skulde blive for kundbar, og Pigen og vi selv komme i Vanrygte, naar hun igjen findes. Jens Andersen, som hun engang var bestemt for, men som hun paa det Sidste ikke vilde vide mere af, var her

iforgaars, efter at han ikke havde været her længe, og var her igjen hen paa Eftermiddagen og gik bort som et galt Menneske, da vi fortalte ham det."

„Nu, hun vil vel nok komme igjen," sagde Axel med usikker Stemme. „Og naar I ikke have ladet spørge rigtigt efter hende, kan I jo heller ikke saa lige vide, at hun er borte."

„Ja Gud give, De sagde sandt," sagde Simon Jensen, „for ellers er da min Glæde forbi i denne Verden. Men vil Herren ikke sidde ned? De staaer Dem træt og har en lang Vei at ride; for De er vel sagtens reden."

„Jeg skal bort," sagde Axel, hvem Jorden brændte under Fødderne. „Hvor ere Jere to andre Døttre?" spurgte han, idet han vendte sig mod Døren.

„De ere i Seng; men jeg synes jeg har formegen Sorg til at lægge mig. Jeg veed aldrig, hvor jeg skal sove mere, før jeg har Anne Marie igjen."

„Jeg har et Par Ord at sige Jer," vedblev Axel og gik ud fulgt af Simon Jensen. „Jeg kunde mærke paa Legationsraaden, at I nok neppe bliver ved Gaarden. Det skal I nu ikke bryde Jer videre om. Naar I ville tie dermed for det Første, lover jeg Jer en Gaard paa Egensø Gods, hvis I ikke længer kan blive her."

17*

Simon Jensen strømmede over af Taksigelser; men Axel oppebiede ikke at høre dem alle. Han havde imidlertid løst Hesten og svunget sig op. Han sendte Simon et kort Godnat og fløi bort i susende Galop paa Natalies flygtige Ganger.

Det Mølnerske Kløverblads Ankomst havde i Egnens Liv havt en Virkning ikke ulig den, en Steen har, der kastes i en Dam. Bølgerne sætte sig i en øieblikkelig voldsom Bevægelse og flygte mod Bredderne, forfærdede over det nye, heterogene Legeme, der kommer med en Larm og en Kraft, som om det vilde opsluge eller forvandle dem. Men medens i Almindelighed Bølgerne snart komme sig af Skrækken og i større og stedse jævnere Kredse gjenvinde deres Ro, syntes det her næsten at ville gaae omvendt. Legationsraaden, der i Begyndelsen havde været til Forundring, blev mere og mere en Gjenstand for Harme og Had. Natalie, der strax ved sin Fremtræden overalt havde vakt Beundring og den Hengivenhed, som Skjønheden i det første Øieblik erobrer, blev mere og mere betragtet med Forargelse og fjendske Blikke, især efter at det Rygte stedse vandt større Tiltro, at hun var primus motor i alle Legations-

raadens Foretagender og havde ham aldeles i sin Magt. Astrids Navn gik kun som et Sagn eller en Anelse om i Egnen. Thi medens Natalie færdedes tilvogns og tilhest rundt omkring, snart med Legationsraaden, snart med Axel, snart ene, og ofte gererede sig som den Førstes Fuldmægtig eller snarere, efter Bøndernes Udtryksmaade, som „Hanselv", saaes næsten aldrig Astrid, der, paa enkelte sjeldne Undtagelser nær, ikke lod sig tilsyne uden i Guldtoftes Have og dens allernærmeste Omkreds. Men dette Sagn og denne Anelse gave aldrig Klang i Egnen uden at en hellig Sittren hørtes i denne Klang. Thi de Enkelte, der havde seet og talt med Astrid, kunde ikke finde Ord for at beskrive det Indtryk, de havde modtaget, og den Ynde, der havde aabenbaret sig for dem. Det gik her som altid, at Modsætningerne i deres gjensidige Reflex forstærke hinandens Lys og Skygge over det Tilbørlige; og idet den Formening stedse blev fastere, at der paa Guldtofte forefandtes en Rigdom af Godhed og Kjærlighed, der, naar den fik Raaderum, vilde skabe der et ganske andet Liv, stod Legationsraaden tilsidst som den stakkels forførte Mand, der kun skulde befries fra sin onde Engel for at antage ganske andre Principer. Had og Uvillie gik saaledes endelig over paa Natalie, der saare godt forstod at bære det. Thi hun vidste

vel, at ligesaa lidt som hun var i Stand til at erhverve sig nogen almindelig Hengivenhed, ligesaa lidt kunde noget enkelt Menneske undgaae hende, som det var hendes Villie at vinde. Med alt dette vare Bønderne paa Guldtofte Gods tilmode ikke anderledes end Frøerne, der efterat have forkastet Friheden og kasseret Træklodsen, erholdt til Hersker en Vandsnog, der aad dem. Simon Jensen, den Første, Legationsraaden havde slugt, nævnede aldrig hans Navn, uden at slaae Kors for sig; men naar han blot hørte Natalie omtale, slog han to, og fortalte omstændeligt, hvorledes han hartad havde faaet Legationsraaden til at give efter, hvis ikke den mørke Frue i det samme var kommen til for at tale med Legationsraaden, som hun sagde, hvorudover Simon Jensen maatte pakke sig. Men Simon Jensen vidste alligevel nok, hvad hun vilde; thi Dagen efter kom Birkedommeren. Folk, der stode udenfor den Mølnerske Magt og Myndighed, brøde deres Hoveder og kunde ikke rigtig blive færdige med deres Dom om de nye Beboere af Guldtofte, undtagen Degnen i Springerup, en lærd Mand, der altid gjorde sig Umage for at see dybere i Tingen end Andre og i denne Anledning sammenlignede Egensø og Guldtofte med to Maader Meel, hvori Legationsraaden og hans Damer vare

faldne som en Klump Suurdeig, paa det at det Hele maatte blive syret.

Oberst Egenskjold var snart færdig med Guldtofte. Legationsraaden havde aflagt et Besøg paa Egensø, men behaget Obersten saa lidet, at det kun var efter megen Overtalelse, at Axel formaaede ham til at gjengjælde Besøget. Men Mølners hele Væsen og Fremfærd stred saa meget mod hans Anskuelser og Grundsætninger, at han ved Hjemkomsten erklærede, aldrig mere at ville sætte sin Fod paa Guldtofte, uagtet han maatte tilstaae, at Natalie var interessant, og til Axels Forundring bemærkede, at Astrid forekom ham som et høist elskværdigt Væsen.

„Jeg vil ikke nægte," svarede Axel, „at jeg havde en lignende Følelse første Gang, jeg saae hende; men senere er hun forekommet mig ubetydelig, og den glimrende Skikkelse, der staaer hende ved Siden, maa snart bringe En til ganske at oversee hende."

„Den, der kan mene det," sagde Obersten, „maa være saare uerfaren, hvad qvindeligt Værd angaaer. Men Natalie er forførerisk i enhver Henseende, forførerisk for den, der endnu ikke har stirret sig mæt paa det Glimrende eller kjender Illusionen. Vogt dig for hende!" vedblev Obersten, idet han skarpt betragtede Axel. „Hun kan bringe dig til Meget,

du senere vil angre. Lad ikke en Qvinde faae Magt over dig!"

Axel slog Øinene ned for sin Onkels Lynblik, og en Ild gik igjennem hans hele Væsen, et Vidne for ham selv om, at Lidenskaben alt igjen havde indviklet ham i sit magiske Næt. Men en saadan flygtig, halvklar Erkjendelse er for den Lidende selv en ny Olie i Ilden. For Obersten var Axels Bevægelse ogsaa et Vidne; men det foranledigede ham ikke til videre at røre ved denne Sag. Han vidste vel, at hvor et kraftigt Ord ikke hjælper, der er enhver Indblanden frugtesløs, naar Talen er om en lidenskabelig Tilbøielighed mellem Mand og Qvinde.

Mølner lod sig ikke skræmme af Oberstens synlige Antipathi imod ham. Han kom oftere til Egensø og undlod aldrig, naar han igjen anbefalede sig, at forsikkre om sit Venskab. Egenskjold var i Begyndelsen yderst forbittret derover, men besluttede tilsidst at overvinde ogsaa dette og forsøge, hvorvidt hans Indflydelse kunde formaae Noget til det Bedre over Legationsraaden i hans Forhold som Godsbesidder. Denne undlod heller aldrig at raadspørge Obersten i alle vigtigere Anliggender, endskjøndt han sædvanligt udførte det Modsatte af, hvad der blev ham anbefalet. Sædvanligt ledsagedes han paa sine Besøg af sin Niece, saare sjeldent tillige af sin Datter; og medens

han plagede Obersten, udøvede Natalie sit Trylleri over Axel, saa det var tydeligt nok, at disse To vare de egentlige Baand mellem Egensø og Guldtofte, der uden dem snart vilde have ligget ligegyldige overfor hinanden paa de modsatte Bredder af den lige meget adskillende og forbindende Sø. Axel var i sit Forhold til Natalie fast ikke kommen et Skridt videre, end da han anden Gang saae hende, medens hun ved enhver ny Sammenkomst slyngede sit Næt tættere om ham. Han troede sig selv velbefaren paa det Territorium, paa hvilket Natalie skulde erobres, og havde dog altid kun været en Bold for sine Lidenskaber uden at kunne udøve den vanskelige Kunst, hvorom hans Ven Splenham først havde givet ham en Anelse, baade at lade sig beherske af disse og igjen beherske dem, at lade Følelsen have sin fulde Seilkraft, medens den koldt beregnende Forstand sidder tilroers. Han begreb ikke den Modstand, han fandt hos Natalie, især da hun ingen syntes at vise, og var i sin Lidenskabs Vanvid nærved at komme til det Resultat, at han stod ligeoverfor Uskyldigheden selv. Medens han saaledes fortæredes af brændende Følelser, der hverken bleve tilbagestødte eller besvaredes, og undertiden piintes af mørke Anelser, der nu og da dukkede op i hans Sjæl om noget tilsløret Fremtidigt, ødelagde han sit indre Liv endnu mere ved en adsplittet

Læsning, der undertiden førte hans Tankegang ind i besynderlige Retninger. Han havde nogen Tilbøielighed for psychologiske Studier og beskjæftigede sig ofte med didhenhørende Spekulationer, men Alt uden Plan og Orden; hvortil kom, at Natalie ogsaa her havde en ophidsende Indflydelse, da hun, selv begavet med en levende Indbildningskraft, stundom førte Samtalen over paa dette Gebet og gav hans Phantasi en overnaturlig Spænding. Imod alt dette fik han dog en Modvægt i Arbeider af en ganske anden Natur, der bleve ham paalagte af Onkelen og vare vel skikkede til at holde Aanden ved Jorden og det simple, jævne Liv. Axels Stolthed bevægede ham stedse til at udføre dem med Nøiagtighed; men ihvorvel det bidrog noget til at holde hans Sind i Ligevægten, kunde de dog ikke dæmpe hans indre Gløð, der undertiden glimtede i hans Øie med en Ild, som var ængstelig at skue.

Obersten saae hans Tilstand og tænkte paa Midler til at udrive ham af den, men kunde længe intet finde, da han nødig vilde sende ham fra sig. Endelig besluttede han sig dog til at opoffre egne Interesser og kaldte en Morgen Axel ned til sig, forelagde ham en Reiseplan og tilbød ham saa mange Midler dertil, som han ønskede, naar han kun vilde reise snarest muligt.

Men ihvor eventyrbegjærlig end Axel var, saa var det ikke efter hans Hoved nu at forlade sin Hjem-

stavn eller dens Egn, hvortil magiske Baand bandt ham. Han takkede sin Onkel hjerteligt, men erklærede tillige, at han ikke vilde reise før ved Vinterens Begyndelse, saa meget mindre, som han havde et Studium for, i hvilket han først til den Tid haabede at være kommen saa vidt, at han ogsaa i denne Henseende kunde have nogen Nytte af sin Reise.

„Studium!" udbrød Obersten ærgerlig, da han saae sin Neveu uangribelig fra den Side, han kjendte som hans svageste. „Det er da et Studium til at gaae fra Sands og Samling over. Jeg kom forleden Dag op i dit Værelse for at søge dig; men da du ikke var der, faldt det mig ind, at kige i en Bog, der laa opslaaet paa din Pult. Jeg kunde ikke holde ud at læse to Sider af den og troede, du havde taget fat paa den som en Curiositet, men hører nu, at du gjør et Studium af det. Ja, kjære Axel! Du maa gjøre, hvad du vil; jeg hverken vil eller kan tvinge dig, saa meget mindre som jeg allerhelst beholdt dig i min Nærhed. Nu kan du jo betænke dig et Par Dage; men skaan dog din arme Sjæl og bebyrd den ikke med altfor meget Hjernespind."

„Du maa ikke troe," svarede Axel, „at det, du just traf paa, er Hovedsagen i min Lekture; det er en Bisag, men som jeg dog maa have med for at komme til Erkjendelse af Tingen i dens forskjellige

Retninger. Her har jeg medbragt Kortet over den nye Udflyttergaard samt Beregning over dens Indtægter. Vil Du see, om du er tilfreds dermed eller om der er Noget, du ønsker forandret."

Obersten modtog det, fandt det aldeles tilfredsstillende, og Axel gik. Han saae nu, at han maatte lade denne gaae sin egen Vei, og det eneste Skridt, han videre foretog, var at skrive til Vilhelm og Weinlich, at han ønskede deres Besøg snarest muligt for længere Tid. Den Første svarede, at Forretninger endnu en Maanedstid vilde holde ham i Byen; men den Anden lod sig det ikke sige to Gange og kom et Par Dage efter ansættende til Egensø.

En af de første Dage i August sad Natalie og Astrid paa Guldtofte i deres fælleds Arbeidsværelse, der laa i det ene Hjørne af Gaarden med Vinduer ud til Haven og en Vei, der løb forbi Gaarden ned til Søen. Paa en Chaiselong i Baggrunden af Værelset sad Natalie skjødesløst tilbagelænet. Foran hende stod et lille Skrivebord, paa hvilket laa et paabegyndt Brev. Hun var falden i Tanker og skuede med Haanden støttet til Hovedet, hvis Lokker rullede ned over Armen og kappedes i Farven med det sorte Silkeærme, ud igjennem Vinduet paa de i Sommervinden svaiende Popler, hvor Draaberne paa de sittrende Blade glimtede stærkt i Solstraalerne. Det maatte

være behagelige Tanker, der beskjæftigede hendes Sjæl; thi der var et Udtryk af Tilfredshed over hendes aandfulde, drømmerige Aasyn, og om de let krummede Læber spillede et svagt Smiil, der modtog noget Triumpherende af det spodske Anstrøg, som nu engang havde stemplet dette Lineament i hendes Ansigt. Astrid sad ved Vinduet ud til Veien med en Brodeerramme foran sig, paa hvilken hun arbeidede, medens Hildeborg, der havde Plads ligeoverfor hende, var sysselsat med at adskille og ordne forskjellige Couleurer Garn til hendes Arbeide.

„Veiret holder mere, end det lovede i Formiddags," bemærkede Natalie, idet hun pludseligt rev sig løs fra de Tanker, der holdt hende, og igjen greb Pennen.

„Det havde været høist fortrædeligt andet," sagde Astrid, og saae ud igjennem Vinduet. Jeg har ret længtes efter denne Dag. Jeg forsikkrer dig, jeg har aldrig glædet mig til noget Bal, som til iaften at see Andre dandse; thi det forekommer mig næsten, som om Bønderne blot vare skabte til Plage og Arbeide."

„Du er egentlig ikke skabt til at leve paa Landet, min fagre Drivhuusblomst!" bemærkede Natalie noget spydigt, men med et venligt Blik.

„Det kan jeg ikke lide du siger," svarede Astrid, „thi jeg føler netop saa ofte og saa inderligt, at

Landet er mit rette Hjem. Kun synes mig, at man her er nærmere til at see, hvor sparsomt Glæden er fordeelt i Livet. Man staaer alene midt iblandt den simplere Klasse. Jeg veed ellers ikke, hvorfor just her slige Tanker ere blevne levende hos mig og undertiden gjøre mig bedrøvet."

„Jeg mener ogsaa kun," sagde Natalie, „at du burde holdes borte fra de Kilder, hvorfra Livets Rigdom flyder, og kun leve paa Overfladen af den klare Sø, hvor den munder. Men du tager for en stor Deel feil. Du bemærker ikke, at ogsaa hos den lavere Klasse findes Forskjel og Grader. Nogle herske over de Andre og finde et Livsindhold deri; og de Andre, der ikke have Nogen at befale over, have ikke destomindre Fornøielser, der ere tilfredsstillende for dem, om du end ikke kan begribe det. Nogle blive der rigtignok altid tilbage, som jeg ikke forstaaer hvad de egentlig leve for; men de leve formodentlig blot, for at Andre kunne leve desbedre, og endelig kunne de dog trøste sig ved frisk Luft, Solskin og Kjærlighed."

„Ja ikke sandt!" udbrød Astrid, idet hendes indre Bevægelse ligesom kastede et Lysskjær over hendes Ansigt. „Det har jeg ogsaa tænkt; Kjærligheden er Enhver lige nær. Man maa jo altid kunne finde Noget at elske!"

Astrid slog Øinene hurtigt ned mod sit Arbeide,

da hun mødte Natalies Blik. En let Rødme fløi over hendes Ansigt og kastede endog sin fine Rosenfarve over hendes blændende hvide Hals og Nakke. Men Hildeborg rakte sin grove Haand over Brodeerrammen og strøg hendes blonde Lokker med de Ord: „Det var kjønt mit Barn, det har hun Ret i!"

„Men forstaaer du ogsaa, hvad Kjærlighed er?" spurgte Natalie. „Har du allerede fattet, at den er nok til at gjøre Livet lykkeligt?"

„Jeg veed det ikke," svarede Astrid og arbeidede ivrigt.

„Det skulde jeg dog mene, min naadige Frue!" sagde Hildeborg. „Har jeg ikke selv lært hende Kjærlighed til Vorherre og Frelser. Den anden lærer hun ogsaa tidsnok at kjende."

„Og jeg ønsker heller ingen Underviisning heri," sagde Astrid.

„Ja af Hildeborg," svarede Natalie leende, „skal du vel heller ikke lære Stort."

Ammen kastede et misfornøiet Blik til Natalie, der blev bemærket af Astrid. „Men heller ikke af dig, kjære Cousine!" sagde denne, „vil jeg lære Noget, hvad Kjærlighed angaaer. Jeg vil ikke forstaae den som du, eller som du talte om den sidst. Jeg mindes at du sagde en Aften, at Naturen saae saa salig ud, som om den rødmede i Forventningen om, under

Nattens Slør at blive favnet af Himlen. Det synes mig var smukt; men hvad du siger een Gang, stemmer ikke med, hvad du siger en anden Gang."

„Det synes dig kun saa, fordi du altid holder dig til Overfladen af mine Yttringer. Men bliv du kun der; det var Synd, du skulde see ned i Dybet af dem. Din Sjæl var for fiin til at taale det."

„Vil du nu igjen gjøre mig angest? Det er besynderligt Natalie, hvor ofte du i den seneste Tid forekommer mig saa forskjellig fra, hvad du før har været."

„Det er kun, fordi vi her ere alene," svarede Natalie noget langsomt, idet hun stirrede hen for sig. „Det er det Værste her paa Landet, at man er skilt fra alle sine Omgangsvenner, sit hele tilvante Selskab. Selskabskredsen er for snæver, saa at man lærer hinanden altfor godt at kjende. Ja jeg ængstes virkelig undertiden for dig, Astrid."

„For mig?" spurgte Astrid forbauset. „For Himlens Skyld, hvad ængsteligt kan du da finde hos mig?"

„Jeg finder ikke, at du har Noget, der kan tjene dig til engang at modstaae Livets Anfald."

„Jo Natalie —! jeg har det, at det aldrig kunde falde mig ind at sætte mig op mod disse Anfald."

„Ja, det er just det Rigtige," udbrød Hilde-

borg, „og dem, der har det Sind, tynger saamæn Verden ikke heller."

„I er en god Læremesterinde i Sagtmodighed," sagde Natalie. „Jeg kunde ønske, I havde været min Amme."

„Aa ja! Deres Naade skulde rigtignok ikke have fortrudt det. Jeg havde saamæn Leilighed nok til at lære Sagtmodighed med min salig Mand; Gud glæde hans Sjæl! For han skjændte nu og tog paa Vei fra Morgen til Aften. Men maaskee Fruens ikke var af det Slags?"

„Jeg troer det ikke; men jeg fik knap Leilighed til at erfare det, da jeg kun var gift halvanden Maaned."

„Ja, Hillemænd! saalænge kan de sagtens bare dem!"

Natalie smilte, greb igjen Pennen og fortsatte sit Brev paa følgende Maade:

„Efter et intermezzo af en Samtale med Astrid „og hendes Amme om — Kjærlighed, maa jeg sige „Dem — my dear Sir —, at jeg er meget mis„fornøiet med Opsættelsen af Deres Besøg til Guld„tofte. Har De imidlertid opsat det saalænge, skal „jeg bede Dem at opsætte det i det mindste fjorten „Dage endnu; thi før har jeg virkelig ikke Leilighed „til at modtage Dem. Deres lange „Hvorfor" i

„denne Anledning nyder jeg i Tanken og besvarer
„det ikke."

„Ja, hvad er Kjærlighed, Splenham? Jeg troer
„Enhver herom maa have sin egen Anskuelse, sin egen
„Følelse; thi med Deres kan jeg heller ikke forene
„mig, og med hvis da? Jeg har været enig med Flere
„om, at den var det Høieste i Livet; men naar vi da
„nærmere kom til at forklare dette Høieste —, hvor
„stor var Afstanden! Medens jeg med mit Liv vilde
„erobre den, vilde de ikke offre Deres lille Finger for
„den; medens den for mig brammede med de dybeste
„og meest brogede Farver, med en Duft som af alle
„Østens Roser, var den for Dem en farveløs Lilie,
„der voxede nær Snelinien paa Alpernes Toppe. Og
„hvormange ere saa kloge, at de drikke af den eneste
„Nektar, de Dødelige have tilbage?

„Hvordan det gaaer her? O, fortræffeligt! Her
„ere kun to Magter her i Egnen, og af disse udgjøre
„vi den ene. Vi kunne føre Krig baade tilsøes og
„tillands; thi en stor Sø ligger imellem os, og jeg —
„holder alt Venskabets og Fiendskabets Tømme i min
„Haand; naar jeg blæser i Luren, fare Partierne
„mod hinanden. Legationsraadens første store Bedrift
„her var at jage en Bondemand fra Huus og Gaard.
„Denne deserterede over til Nabomagten og sidder der
„endnu mere comfortable, end han sad her. Dette

„veed min Onkel ikke og skal heller ikke vide det, før jeg „vil; thi det er et Krigssignal."

„Den gamle Egenskjold interesserer mig. Det „er en Mand, og en saadan er saare sjelden at finde; „i Almindelighed maa man nøies med Mandfolk. „Han kunde endnu indtage en Qvinde og er dog halv„fjerdsindstyve Aar. Jeg seer ham aldrig uden at „tænke paa de gamle Riddere. Men han maa være „grændseløs stolt; thi endnu har jeg ikke afvundet „ham et Smiil. Vi stode engang Alle i Gaarden „paa Egensø. Der laa en stor Steenkugle — for„modentlig engang en Portsirat — men en Anden „meente, den i gamle Tider havde været til at kaste „med. Axel tog den, men kunde ikke mere end løfte „den. Astrid og jeg vare gaaede lidt tilside; da „tog den Gamle den og kastede den langt hen i „Gaarden. Axel udbrød i en Yttring af Forbauselse; „jeg havde i samme Dieblik vendt mig om. Ja min „Dreng! sagde Obersten, denne Arm har Vellysten „heller aldrig svækket. Jeg kunde have faldet paa „Knæ for ham i det Dieblik."

„See dog Natalie! See engang!" udbrød Astrid, idet hun lænede sig fra Brodeerrammen til Vinduet; „der have vi Dandsere og Dandserinder!" Natalie skyndte sig til Vinduet. En Skare Bønderkarle og

Piger, pynteligt klædte, droge forbi ned mod Søen med en Violin og Klarinet i Spidsen.

„Det er dog mærkværdigt," sagde Natalie, „hvor faa smukke Folk, man seer blandt Bønderne! I denne Henseende er jeg bleven skrækkelig skuffet."

„Altid Formen, altid Skjønhed!" udbrød Astrid heftigt. „Hvorfor seer du ikke paa Udtrykket? Hvorfor ikke snarere paa Munterheden i disse Ansigter?"

„Ja, kunde jeg kun finde den," vedblev Natalie og slyngede sin Arm om Astrid, „skulde jeg gjerne tilgive dem Mangelen paa Skjønhed. Men see dog ret paa dem! See disse Mennesker ud, som de gik til Dands? Langt snarere skulde man troe, de gik til Hovmarken. O Italien! har man seet dine Børn samle sig til en Fest, da veed man først, hvorledes festlig Glæde tager sig ud."

„Italien!" gjentog Astrid med et Suk. „Ulykkelige de, som have været der!"

„Ulykkelige!" udbrød Natalie. „Hvorfor? Hvad mener du med den bisarre Medlidenhed?"

„At jeg har kjendt Flere, som have været der og tabt Glæden over deres Hjem af Længsel efter at komme der igjen."

„Ja der er nogen Grund i din Tale, desværre," sagde Natalie og satte sig igjen. „Spil mig Noget,"

vedblev hun, „at jeg atter kan finde min Tankegang; nu har jeg tabt den."

„Hildeborg! Vil du synge den gamle Sang," spurgte Astrid, som du har begyndt at lære mig, da skal jeg accompagnere dig paa Harpen? Natalie har ikke hørt den."

„Hvor skal jeg kunne skrive, naar der synges? Nei, spil mig nogle Variationer eller hvad du ellers vil!"

Hildeborg bragte Harpen til Astrid, der modtog den og spillede, medens Natalie fortsatte sit Brev:

„Nu ledsage Tonerne mig fra Astrids Harpe, og „det var vel; thi jeg skal nu til at tale om det Interes„santeste her i Egnen. Den gamle Oberst Egenskjold „er saare interessant; men man veed nu engang, hvad „han er, og Virkeligheden naaer dog aldrig Mulig„heden i Interesse. Kunde Tonerne ledsage mig Livet „igjennem, kunde jeg evigt vugge mine Phantasier paa „deres Bølger, da vilde jeg vinde en evig Ungdom. „Thi min Sjæl vilde da aldrig blive træt af at op„finde nye Muligheder, og den vilde faae Kræfter til „at gjøre selv det Umulige muligt. Jeg kan tænke, „derfor bliver man engang kjed af Livet, fordi Sjælen „taber Elasticitet til at fremmane Muligheder og be„holder den tørre Virkelighed tilbage. Hvor den bruser „denne Melodi, som kom den fra Erindringens dybe „Hjem — en Trylleformel, til paany at fremmane

„dens Skikkelser! Soprantonerne klinge derigjennem
„som skalkagtige Forjættelser om kommende Nydelser.
„Saaledes skal Sjælen være en Melodi, der samler
„Toner fra det Svundne og Anede til et tryllende
„Spil, — det kalder jeg Liv!"

„Min Pen tøver, da jeg skal til at tale om den,
„paa hvem De havde spændt min Opmærksomhed —
„min Tilbeder —; thi at han er det, har jeg vel ikke
„nødig at fortælle Dem, — Stamherren — soi disant
„— til Egensø. Thi hvad skal jeg egentlig skrive,
„da jeg kunde skrive saa Meget. Jeg giver Dem Ret
„i Alt, hvad De har sagt om ham, ogsaa deri, at
„han er charakteerløs og et Bytte for den kraftige
„Aand; men der er dog Noget af den Gamle i hans
„Væsen, og det er allerede Meget efter sædvanlig
„Maalestok. Men hvad De ikke havde sagt mig og
„ikke kunde sige mig, men kun jeg kan sige Dem, er,
„at der er Noget i hans Minespil, der, naar han
„forstod at bruge det, vilde gjøre ham meget farlig
„for enhver Qvinde. Heri minder han mig stærkt
„om en af hans Slægt, jeg for halvtredie Aar siden
„kjendte, den smukkeste Mand, jeg har seet, en vild
„Leopard, der ikke destomindre beilede til mine Lænker.
„De seer altsaa, at jeg for Tiden har Alt til at leve
„et musikalsk Liv, at blande Erindringer, Anelser og
„Forudfølelser i Øieblikkets klingende, melodiske Spil."

„Axel er en udmærket Rytter, jeg har ikke seet „hans Mage i denne Færdighed. Jeg rider ofte med „ham og vinder Meget derved i denne Kunst. De „veed, en Mand forekommer mig aldrig smukkere, end „naar han er til Hest. Jeg selv elsker lidenskabeligt „at ride. Vi flyve ofte afsted i susende Galop, til „stor Forbauselse for de Mødende.“

„Det lader ikke til, at der kommer Nogen fra Egensø,“ sagde Astrid, da hun saae Natalie lægge sit Brev sammen og forsegle det.

„Ganske vist komme de,“ svarede Natalie. „Jeg skulde ønske at see Weinlich dandse med Bønderpigerne.“

„Netop det tænkte jeg paa,“ vedblev Astrid. „Han talte sidst Meget om sine Bedrifter i saa Henseende forrige Aar herude; men jeg troer neppe, han beqvemmer sig dertil, naar du seer paa ham. Han vælger heller dig.“

„Du kan være overbeviist om, han vover det ikke,“ svarede Natalie leende og forlod Værelset.

Men Axel og Weinlich vare just paa Søen, da disse Ord løde, og landede kort efter ved Haven. Da de i denne vare standsede ved et Parti med Roser og betragtede de forskjellige Variationer, bemærkede Weinlich, der just ikke var nogen Blomsterelsker, naar intet særligt Galanteri fordrede det, at Natalie uden at blive dem vaer noget borte ilede tværs over den Gang,

de nylig vare komne ud af. Han kastede strax et lønligt Blik til Axel for at see, om han var bemærket af ham, og da han saae denne opmærksomt betragte Blomsterne ved et andet Bed, med Ryggen vendt imod ham, hoppede han let tilbage igjennem Gangen mod den Kant, hvor han havde seet Natalie forsvinde.

Da Axel endelig var mæt af at betragte Blomsterne og ikke saae sin Ledsager, fortsatte han ene sin Vei mod Bygningen og traadte ind i Dagligstuen, hvor han Ingen forefandt, hvorfor han gik videre gjennem adskillige Værelser, indtil han kom ind i den store Sal. Ved sin Indtrædelse her standsede han, da Sang og Harpespil lød ham imøde fra et tilstødende Værelse.

Han kjendte Astrids Stemme. Den havde alt oftere ledsaget hans Samtaler med Natalie. Han havde ladet sine lidenskabelige Følelser vugge sig paa disse Toner, der fremstrømmede rene, bløde og klare, som om hendes egen Sjæl forkyndte sit Væsen igjennem dem. De havde hidtil kun tjent ham til at give de Timer en ny Poesi, i hvilke han med glødende Blikke betragtede Natalies forførerisķe Skikkelse; nu fængslede denne Stemme selv ham stærkere. Han lyttede stille lænet mod Tapetet, og medens hans Sjæl indrak den gribende, vemodige Melodi, gav Phantasien afblegede Erindringer nye Farver og vakte hendøde

Minder til Liv. Der klingede i hans Indre Stemmer fra en heel anden Verden end den, han længe havde været nedsænket i. Her i denne Sal havde han ogsaa engang staaet ved sin Moders Lig, og det var ham, som om en Røst talte fra hiin Time, da Astrid sluttede sin Sang med de Vers:

„Høre I det, min ædle Herre!
Ville I mere af mig vide;
Der sidde Guds Engle i Himmerigs Rige,
De monne fast efter mig lide."

Sangen taug med et kort Efterspil. Axel stod endnu i den lyttende Stilling, da Astrid traadte ind og standsede forundret ved at see ham.

„De har grebet mig i at lytte," sagde Axel hurtigt, da han saae hende tøvende lede efter et Ord for at bryde den overraskende Situation. „De maa tilgive mig, jeg kunde ikke Andet, da jeg først havde opfanget et Par Toner af Deres Sang. Hvad var det dog for en Melodi? Den forekom mig saa bekjendt, saa hjemlig, og dog har jeg vist ikke hørt den før."

„Det er vel muligt," svarede Astrid; „thi det er en af de gamle Sange, som næsten Ingen synger. Dog har man sagt mig, at de nu og da skulle høres blandt Almuen. Hildeborg har lært mig nogle af dem; men jeg synger dem sjeldent, da min Cousine ikke kan lide dem. Ikke sandt, De finder ogsaa, at

der er noget Smukt og Tiltalende i disse simple Melodier?"

„Ja Noget," vedblev Axel eftertænksom, „der fører Sindet langt tilbage, til en Tid og til Glæder, man kun kan erindre med Sorg, fordi de ikke ere mere. Det er, som om den Klang tonede i dem, der klinger i Sjælen, naar den beskuer noget Herligt, den aldrig kan naae."

„Det kan dog ikke være derfor," bemærkede Astrid, „at jeg elsker disse Sange saa høit. Mig forekommer det, som om jeg havde en Følelse af den danske Naturs Herlighed, naar jeg synger dem. Mit Bryst hæver sig ved dem i Kjærlighed til Alt, hvad der hører til Hjemmet."

„Og saaledes er det dog," vedblev Axel; „thi disse Sange ere udgaaede fra Folket, der betragtede Adelens Pragt og Glæde uden at kunne tilegne sig den paa anden Maade end ved at besynge den. De havde selv kun Billedet af den glimrende Herlighed, de saae for sig; derfra kommer Smerten, der lyder i disse Folkemelodier. Men naar Smerten bliver skjønt udtrykt, da glemmes Lidelsen over Skjønheden, saa at selv den, hvis Sjæl er lykkelig og barnlig, finder Hvile i den."

„Jeg har undertiden følt det," svarede Astrid

langsomt, „at der er større Sødhed i at tænke sig Smerten end i at foremale sig Glæden."

„Maatte De aldrig komme videre!" sagde Axel bevæget, idet hans Blik med Inderlighed hvilede paa hende. „Men den, der har denne Følelse, kan være forvisset om, at den kun er et Vaaben, der er forlenet ham mod den virkelige Smerte."

„Og det vil De sige mig saa aldeles uforbeholdent?" svarede Astrid og betragtede ham spørgende.

„Ja hvorfor ikke, da jeg i dette Øieblik maa tænke det som en Lykke at dele denne Smerte med Dem?"

Axel havde neppe udtalt disse Ord, før Døren pludselig aabnede sig, og Natalie stormede ind, fulgt af Weinlich. Hun sendte et forskende Øiekast mod de Tvende. Hendes skarpe Blik opfattede strax, at deres Samtale havde været af en ualmindelig Natur. „Skal jeg finde Dem her," sagde hun spøgende, „i en sentimental Underholdning med min Cousine, medens Fløiter og Skalmeier kalde til Dands, og Søvinden lover Køling for den glødende Kind? Kom," vedblev hun, idet hun kastede ham en Blomsterguirlande om Skuldren, „med dette Skjærf indvier jeg Dem til min Cavaleer. Jeg dandser kun een Dands, og den skjænker jeg Dem; men vi maae skynde os, thi Legationsraaden venter. Han vil som den Første træde i Dandsen med Lægdsmandens Frue."

„Og jeg skulde ønske at see det," bemærkede Weinlich; „thi jeg begriber mintro ikke, hvorledes Deres Onkel, min naadige Frue! vil føre dette corpulente Fruentimmer."

„Husk paa, hun engagerede Dem til næste Valts," svarede Natalie. „De kan ikke undslaae Dem, det er den første Dame i Egnen. De maa være svimmel ved Deres Lykke."

„Jeg haaber De befrier mig fra denne overordentlige Gunstbeviisning. Det var i Sandhed kun min fulde Overbeviisning om hendes Uformuenhed, der førte mig saavidt."

„Skam Dem," sagde Natalie, „over Deres Uskjønsomhed! Troer De jeg tør vove at gaae Lægdsfruen i Forkjøbet, hvor gjerne jeg end svingede mig ved Deres Arm. Idag ere vi de Ringere. Vi have „der Festtag im Fegefeuer."

Man ilede affted igjennem Haven ned til Søen, hvor der nær ved Bredden langs Bækken, der udgød sig i den, paa en grøn Plaine var lagt et meget stort Dandsegulv, omgivet af Søiler, som vare dannede af opreiste Lægter, omvundne med Grønt og oventil forenede ved en mægtig Mængde Løvværk. I den ene Ende stod Musikken, to Violiner og to Clarinetter, paa en Forhøining. Der var en talrig Forsamling spredt rundt omkring, fordeelt i Grupper, siddende, spad-

ſerende og ſtaaende. Iſær var Maſſen tæt om Løvſalen. Alt hvirvlede derinde. Legationsraaden, iført en ſkarlagenrød Veſt og guul Nankinsfrakke, tumlede ſig midt iblandt de Dandſende med Lægdsmandens Kone, vidunderligt at ſkue. For at have hende bedre i ſin Magt havde han fattet hende med begge Hænder om det ſvære Liv. Men da hendes Tyngdes Modſtand mod den Kraft, han anvendte for at bevæge hende, alligevel var betydelig, dandſede han ligeſom nogle Fugle flyve, nemlig i Kaſt, eller ſom en Baad bevæges ved Aareſlag, idet han paa een Gang anvendte en mægtig Anſtrængelſe, for at føre ſin Dame frem, og derpaa foer affted, ſaalænge ſom den anvendte Kraft holdt ud, hvorpaa han begyndte forfra. Hver Gang han ſaaledes henrev hende, foer hans Hage langt ned i Halsbindet, og naar Haſtigheden var gjenvunden, foer den op igjen. Saaſnart Natalie og Axel havde trængt dem igjennem Mængden hen til Dandſegulvet, ſtyrtede de ſig ind i de Dandſendes Rækker og fløi forbi Legationsraaden, der udſtødte et „Hæ,“ da de ſtreifede hans Arm midt under en ny Udfoldelſe af Kraft, hvorved han et Dieblik kom iſtaa.

„Hille den ryſtende Syge, hvor det gaaer!“ ſagde en midaldrende Bonde til en anden, medens de begge ſaae til. „Seer du dem, Poul Hanſen! det er den

Unge hiſtovre fra; men det er ogſaa den Sorte ſelv, han dandſer med."

„Man ſkulde troe, at Ilden maatte ryge fra Brœderne efter dem," ſvarede Poul Hanſen. „Men hun maa være ſort eller hvid, ſaa er hun det deiligſte Fruentimmer, jeg nogentid ſaae for mine Dine. Sikke Dine hun har! det er, ſom om hun ſaae Folk twært igjennem Livet."

„Ja, du hár tidsnok!" ſagde den Førſte igjen, da han ſaae Weinlich, der dandſede med Aſtrid, ſkynde ſig efter Axel. „Det hjælper kun lidt, hvor meget du ſpjetter ud med dine ſkjæve Been."

„Det er Synd, at han ſkal have hende at dandſe med," bemærkede Poul Hanſen. „Jeg undrer mig, at Junkeren derovre fra ikke har taget hende."

„Nei Junkeren veed nok, hvad han gjør!" ſvarede den Førſte. „Men det kan jo nok komme. Veed du hvad, Poul Hanſen! jeg troer hartad, vi have havt den ſorte Frue her den meſte Tid. Hun flytter nok ſnart over til Egenſø, lyder Talen ret. Lad dem ſaa have hende derovre."

„Ja lad dem det!" gjentog Poul Hanſen.

De bekjendte, langtrukne, ſkjærende Bueſtrøg, hvormed Bondevioloniſterne tilkjendegive det dandſende Publikum, at de ikke gide ſpille meer af den Vals for denneſinde, løde igjennem Salen. Alt gik iſtaa,

og de Dandsende søgte fra Midten af Gulvet til Siderne, hvor en livlig, summende Passiar begyndte.

„Muntert Børn, muntert!" lød Legationsraadens hæse Stemme et Øieblik efter. „Ingen Hvile før Klokken kalder tilbords. Min Dands er forbi, desmere maa I Andre virke. Der er længe til Juleaften."

„Hvad mener han med det?" spurgte Poul Hansen sin Nabo, Gaardens Kudsk.

„Saa gier han Gilde igjen!" svarede denne.

„Hillemænd!" vedblev Poul Hansen. „Det er ellers en flink Mand ved saadan en Leilighed. Naar han bare var saadan altid! Men det forstaaer sig, vi have jo ogsaa nylig torsken tyve Fold Raps for ham, og det gjør saa meget som otte Tusinde Rigsdaler, naar Prisen hun ikke falder."

„Det kommer slet ikke derpaa an," sagde Kudsken. „Han holder Gilde to Gange om Aaret, enten det gaaer op eller ned, alene med den Forskjel, at naar Høsten er ringe, faae I bare Øl og Brændeviin, er den god, faae I ogsaa Punsch."

Alt var igjen i fuld Bevægelse. Natalie havde givet sig i en Samtale med Lægdsmandens Kone, da hun saae Weinlich nærme sig, som hun vel formodede, for at engagere hende selv. Men da han neppe havde begyndt at bukke for hende, henviste hun ham til Lægds-

konen med de Ord: „Her er Jer Cavaleer, som I før var saa god at love en Dands."

„Ja, jeg siger Tak," sagde Konen. „Een Gang kan vi jo sagtens probere det endnu —," og Weinlich, hvis Forlegenhed ikke tillod ham at finde nogen Udvei, maatte trippe afsted med den svære Dame, hvis glindsende Ansigt straalede af Fryd.

„Seer du, Søren!" sagde Poul Hansen til den Bonde, med hvem han før havde gjort Bemærkninger, „nu tager hun sig anderledes ud, Frøkenen, nu da Junkeren dandser med hende. Aa, hvor hun dog er nydelig!"

„Ja, men seer du Kammerjunkeren," svarede Søren, „har han ikke faaet den tykke Maren Lægdsmands op at dandse. F— staaer i Kjællingen; kunde hun ikke lade det være nok med, at Herren selv tog hende op. Han kan næsten aldrig faae hende ud af Stedet."

„I maa tage ham med Jer, Moer!" raabte Natalie til Maren Lægdsmands, da Weinlich bugserede hende forbi, „ellers kommer I ikke afsted." Weinlich gjorde en fortvivlet Anstrængelse, da i det samme et andet Par foer ind paa ham, og ved den mindre Sikkerhed, hvori han og hans Dame ved denne Kraftyttring vare komne, modstode de ikke Karambolagen, men styrtede hen ad Gulvet, fulgte af et tredie Par,

der vare i en feiende Fart tæt bag efter dem. Weinlich var dog saa heldig at svømme ovenpaa.

Legationsraaden, der stod i Nærheden, satte Hænderne i Siden og lo, som om hundrede afrikanske Skoggerduer havde sat sig i Salens Løvdække. Dandsen standsede et Dieblik; man sprang til og hjalp de Faldne op, der søgte at gjøre gode Miner til slet Spil.

„Tør du gaae over og byde Fruen op?" spurgte en rank, smuk Bondekarl sin Nabo.

„Jeg vee' et sgu ikke, Anders!" svarede denne og gned sig paa Armen, idet han sendte et begjerligt Blik over til Natalie.

„Ja, vil ikke du, saa vil jeg," vedblev den Første, og ilede gjennem de Dandsende over Gulvet, medens de, der havde hørt ham, nysgjerrigt fulgte ham med Dinene.

„Vil du bede Musiken spille noget hurtigere, vil jeg gjerne dandse et Par Omgange med dig," svarede Natalie med et velvilligt Blik, da han ærbødigt bukkede for hende.

Anders skyndte sig hen til Musiken, og de Andre, der troede han havde faaet et Afslag, loe til hinanden med spydige Bemærkninger.

„Nei, vil I see!" sagde derpaa En; „der farer han minsæl afsted med hende. Det har ikke været

hende gesvindt nok. Ja, see du nu til, du kan bruge dine Been, for hun skal ha'et med Stormvind."

„Ha, Ha!" loe de Andre og betragtede Anders med halv misundelige Blikke; thi endskjøndt Natalie alt var forhadt blandt Bønderne, var hun dog til Beundring for dem, især for de Yngre.

Anders havde forladt Natalie og styrtede hen mellem dem. „Jeg vilde den Onde l— mig dandse til Helvede med hende!" udbrød han.

„Ja, det kan du maaskee ogsaa faae Lov til," svarede En af dem med et haanligt Grin. „Hvad siger du?" gjentog han med et vildt Blik. Den Anden svarede med en ny Spydighed, og der opstod en kort Tummel, som af nogle Sindigere blev bilagt. Men Anders var efter den Aften ikke mere, hvad han før havde været, og de Andre paastode, at Natalie havde forhexet ham i Dandsen. Flere havde derefter ogsaa taget Mod til sig og vilde engagere hende, som ogsaa Weinlich, efterat han havde overvundet sin Ærgrelse; men hun var strax efter forsvunden.

Dandsen gik frem, Lystigheden blev stedse mere støiende og fri. Legationsraaden lod sig endnu engang bevæge til at dandse en adstadig Valts. Axel tumlede sig fra den ene Landsbyskjønheds Arme i den andens; og Weinlich, der, efterat han ikke mere saae Natalie, gererede sig mere ugeneert, søgte at følge

hans Exempel, da en Tjener kom og meldte, at Damerne ventede dem med Thee i Fruens Pavillon.

„Her er godt at være!“ sagde Legationsraaden, da han med sine Gjæster satte sig i Pavillonen paa den bløde, silkebeklædte Divan, der løb rundt langs Væggen. „Du har indrettet det godt og smagfuldt her, mit Barn! og Theen dufter En saa aromatisk og indbydende imøde; en ægte diplomatisk Drik, Hr. Kammerjunker! Hør, Musiken lyder endogsaa herop. De spille ikke ilde af Bønder at være. Hvad mener du, Astrid! jeg lod mig Skam overtale til at dandse en Valts endnu med Ladefogdens Kone, en rask Kone; kom bedre afsted end med Lægdsmandens, ihvorvel altid bedre end De, Høistærede!“ Legationsraaden brød atter ud i lydelig Latter ved Erindringen. „De har nok ikke havt saa svært Metal i Hænderne før, gode Ven?“

„Ja, det var en høist ærgerlig Historie,“ udbrød Weinlich. „En saadan Skandale fortrædiger En den hele Aften. Men jeg forsikkrer Dem, hun rev mig uimodstaaeligt med sig; og heller ikke var det just min Villie at vælge hende til min Dame; det var en høist ubarmhjertig Intrigue af Deres Fru Niece.“

„Intrigue!“ gjentog Natalie. „Ja, om De vil, var det en Intrigue; thi jeg lider ret godt Lægds-

mandens Kone, og jeg vidste, hvor høit hun vilde føle sig æret ved at blive engageret af Dem."

Weinlichs Ansigt oplivedes ved denne Forklaring. „Lider godt denne Egn her," begyndte Legationsraaden igjen. „Er det første Sted, jeg endnu har besiddet, hvor jeg føler, at jeg kunde blive. Det er et raskt Folkefærd, Bønderne her. Der er Liv og Lystighed dernede. Saae endnu aldrig Bønderne paa mine forrige Godser saa muntre. Og saadan skal det være! Thi jo mere man maa slide og arbeide, jo mere man bliver presset, desto lystigere skal man være, naar Glæde og Munterhed engang kalde."

„De ynder Extremerne," bemærkede Axel; „ogsaa jeg sympathiserer med Dem i denne Henseende."

„Men jeg troer ikke Bønderne gjøre det," sagde Astrid. „At gaae lige over fra Slid og Bekymring til Glæde, fordrer en Bevægelighed, som de ikke kunne være i Besiddelse af."

„O jo, min Frøken," svarede Weinlich, „meget vel; thi de ere jo rene Naturmennesker."

„Jeg troer netop, at Dannelsen giver Sligt," indvendte Astrid.

„Men sig mig," spurgte Natalie, „hvoraf kommer det, at man finder saa faa smukke Folk mellem Bønderne? Jeg har iaften kun seet to Piger og een Karl, jeg vilde kalde smukke."

„Ja, det er underligt nok," bemærkede Weinlich igjen, „siden dog Naturen frit udvikler sig hos dem."

„Naturen!" udbrød Legationsraaden. „Hvad har Naturen med det at bestille? At de ikke ere smukke kommer deraf, at de ere raae og udannede."

„Jeg er ikke saa langt fra Deres Mening," vedblev Axel; „thi ganske vist vil jeg svare, at Aarsagen er den, at Smagen og Gratien overhovedet ere udeelagtige i deres hele Liv, at Tværhed og Trældom afgive de Billeder, der omsvæve dem i deres Barndom. Kun hvor der i det aandelige Liv ligger en Følelse af Selvstændighed og Frihed, kan i Reglen udvikle sig smukke Former. Dette vil jeg paatage mig at bevise."

„Jeg er begjærlig efter at høre det," udbrød Natalie.

„Jeg protesterer paa det Yderste," raabte Legationsraaden, idet han hævede sin undersætsige Figur i Sædet og vendte sit Væderansigt mod Axel. „Jeg bliver heelt svimmel ved den Consequens, De uddrager af min Sætning. Vedkjender mig den ikke længere."

„Hvornaar er du bleven en Tilhænger af det physiognomiske Sværmeri, kjære Fætter?" spurgte Weinlich med vigtig Mine.

„Hvad er Sværmeri?" sagde Axel. „Folk kalde

i Almindelighed det Sværmeri, som de ei kunne begribe. Saaledes var Erasmus Montanus's fornuftige Sætning, at Jorden var rund, for Bønderne paa Bjerget Sværmeri. Jeg vil paatage mig, i Almindelighed taget, at see af et Menneskes Ydre, hvad Charakteer, hvilke Anlæg han har; jeg siger naturligviis i Almindelighed taget. Hvorledes skulde det være muligt anderledes? Har ikke Aanden, overalt hvor den fremtræder kraftigt, en afgjort Overvægt over det Materielle, og hvor meget mere da ikke over det Materielle, hvori den skal udpræge sig selv til en synlig Skikkelse? Hvad er da endelig Legemet Andet end carnificeret Aand?"

Legationsraaden og Astrid vare gaaede bort. Weinlich reiste sig ligeledes, men tøvede noget og saae mod Loftet, som om han betænkte sig. „Jeg erindrer levende," sagde han, „en Samtale, jeg havde i Udlandet med en Barndomsven. Jeg havde i flere Aar ikke seet ham. Han hed Alfred v. Falkenhjelm. Nu traf jeg ham med sin unge Kone, han nylig havde ægtet, en Frøken Løvenfeld. Hun var smuk, havde et stort Ar i Panden, der gav hende Udseendet af en Amazone; thi det saae ud, som om det var givet hende med en Sabelklinge i en Duel. De vare paa en Reise til Italien. Jeg veed ikke, hvorledes jeg kom i Samtale med dem om Physiognomiken; de vare som

besatte af den. Der var i Følge med dem et sælsomt Menneske, Doktor kaldte de ham; men jeg veed ikke, om det var den sædvanlige usurperede Titel eller en virkelig academisk Grad. Det veed jeg og fik at høre, at han udbredte sig med en vidunderlig Svada om Physiognomikens Ufeilbarhed, som han paastod at have de gyldigste Beviser for. Han var gal! Det fik jeg at vide, da jeg havde forladt dem og neppe var kommen vel udenfor Døren. Da kom han efter mig og bad mig ikke at tale om dem i Danmark; thi de vare egentlig slet ikke til, de vare kun fingerede Personer. Endogsaa her, sagde han, ere vi sexten Aar for tidlig. Jeg husker det, som om det var igaar; thi jeg blev saa forvirret ved Mandens Tale, at jeg et Øieblik var i Uvished, om jeg ikke selv var en fingeret Person, da jeg kort efter gik over Moldaubroen, eller om maaskee jeg var kommen sexten Aar for sildig. Jeg har Ingen af dem seet siden."

De sidste Ord af denne Beretning talte han paa Midten af Bakken i den faste Formening, at Axel og Natalie havde fulgt ham ud af Pavillonen. Da han vendte sig om for at erfare Virkningen af sin Fortælling og saae sin Feiltagelse, standsede han et Øieblik, idet han med bitter Mine svingede sin Stok, men fortsatte imidlertid sin Gang over Spangen til Dandsesalen.

Solen var dalet; men at den endnu kun var lige ved sin Nedgang, viste den glødende Farvepragt af Orange og Purpur, der strømmede frem bag den graa Skymuur, som havde leiret sig i en lang Ring om Horizonten. En hellig Dæmring bredte sit fine Slør stille over Landskabet, der laa taust og ubevæget i den lydløse Luft. Axel skuede ud over Søen gjennem Pavillonens aabne Fløidøre. Der var noget Drømmende i hans Aasyn, og dog forraadte et indre lidenskabeligt Liv sig i et sælsomt Muskelspil over det høire Øie. Der var en Magi i Belysningen, der lullede de klare Tanker i Slummer og sænkede ham i den dunkle, bundne Tilstand, der i saadanne Timer er den følende Sjæl saa nær, men hos ham endnu havde en eiendommelig Styrke. Naturen opløste sig for hans Følelse i en harmonisk Musik, og hans Sjæl vuggedes i en uendelig Længsel, der fandt endnu større Næring i den næsten qvælende Vellugt, hvormed Blomsterne udenfor og Orangetræerne i Pavillonen opfyldte Atmosphæren.

Han havde siddet saaledes ubevægelig et Par Minutter efterat Weinlich var gaaet. Natalie betragtede ham forundret med ufravendte Øine. Hun kunde ikke ret forstaae hans Tilstand og var uvis, om den var fingeret eller ufrivillig. „Vil De da i dette

Øieblik udaande al Deres Længsel for Naturen igjennem Deres stumme Blik?" spurgte hun endelig sagte.

Axel foer op ved denne tryllende Røst og stirrede paa Natalie, der sad for ham henrivende skjøn som en fuldtsvulmende Rosenknop, der kun venter den forløsende Zephyr for at aabne sit blussende Bæger og bedøve ved sin Duft. Alle de lidenskabelige Kræfter, der nys stille havde gjæret i hans Indre, blussede op under hendes Øines Gløb og joge vildtflammende gjennem hans Aarer. „For dig vil jeg udaande den!" udbrød han, idet han kastede sig ned for hende og omfattede hendes slanke Skikkelse. „For dig vil jeg udaande den!" vedblev han, medens hun bøiede sig over ham og modtog hans flammende Kys, „du min Vanvids Higen, min feberhede Drøms Billede! Ja for dig," gjentog han og slyngede sin Arm om hendes Liv, medens han indviklede den anden Haand i hendes lange Ravnelokker, „i din Favn vil jeg slukke disse Flammer, der rase i min Sjæl og fortære den i min Lidenskabs vilde Qvaler. O Natalie! jeg veed Intet uden din Kjærlighed, uden dig."

Men Natalie tabte ikke sin Aandsnærværelse, skjøndt næsten overvældet af hans vilde Storm. „Fat Dem," raabte hun angestfuld, idet hun hurtigt rev sig løs, „hvorhen tænker De at føre mig?"

„Hvorhen!" gjentog Axel, idet han gjennemsittret

af Lidenskab endnu holdt hendes Haand. „Hvor Tanken gaaer under i Lystens Bølger; hvor Følelser ere Ord, og Ord ere Toner; hvor Alt døer i Henrykkelsens Nu, derhen vil jeg føre dig. O Natalie!" vedblev han, idet han atter sank ned for hende og omfavnede hendes Knæ, „see paa mit Aasyn, seer du at min Sjæl kun kjender dig eller Affindighed? Kan dit Flammeblik, hvorunder mit Væsen skjælver, da ikke sige dig, at du maa være min, nu —, nu i dette Dieblik!"

„Hør dog op!" bad Natalie og lagde sin Haand paa hans af Smerte og Kjærlighed furede Pande. „Hvortil denne Heftighed? Kom dog til Besindelse! Hør Tonerne!" vedblev hun, idet hun atter rev sig løs. „Hører De, hvor vi ere?"

„Tonerne!" udbrød Axel og reiste sig for atter at gribe hende. „Ja hør Tonerne, ogsaa de skulle vugge mig i din Favn!"

Angest overvældede Natalie. Hun sprang ud af Pavillonen og fløi iilsomt ned ad Bakken over Broen til Løvsalen. Axel tøvede et Dieblik forvirret, da styrtede han efter hende. Men hun var alt inde mellem den tætteste Hob af Tilskuere. Rasende fortsatte han sit Løb langt ind i Haven, hvor han kastede sig under et Træ i det duggede Græs, der medlidende kølede hans brændende Kinder, indtil hans Sjæls

voldsomme Spænding endelig fik Luft i en Strøm af Taarer.

Flere Dage vare forløbne siden hiin Aften. Axel havde i den Tid ikke været paa Guldtofte. En hemmelig Sky holdt ham tilbage, en Vished hos sig selv om, at hans Lidenskab var bleven ham overmægtig og ikke tillod ham at tage noget Hensyn. Hjemme derimod var hans Væsen tilsyneladende roligt, skjøndt noget grublende, og Obersten begyndte at glæde sig over, at han syntes at være bleven kjed af Naboerne, især da han var Vidne til, at Weinlich et Par Gange forgjæves søgte at overtale ham til at tage derover. Ogsaa var han i den sidste Tid meget tilfreds med Axels Studier, der syntes at faae en fastere Jordbund, idet han forskrev sig større historiske Værker, som han gjennemforskede; men dette var imidlertid tildeels kun en Illusion, da Axels Tankegang snarere begyndte at tage en Retning mod det Mystiske. Heller ikke manglede der tydelige Tegn paa, at det gjærede mægtigt i hans Indre. Oftere hensank han i en dyb Grublen, enkelte Gange bragte en Ubetydelighed ham til heftige Udbrud. Hele Nætter vedblev han at vandre i den store Riddersal, inden han henimod Morgen-

stunden begav sig paa sit Værelse. Hver Dag red han ud, undertiden endog to Gange om Dagen, og ofte kom han hjem med Hesten hvid af Skum. Sin Skimmel havde han sprængt ved et uhyre Spring over en bred Vandgrav, hvortil han forceerte den. Nu red han en blankbruun Englænder, der samme Sommer var sendt Obersten som en Foræring fra en gammel Ven, og fløi med den over Grøfter og Gjerder, Stok og Steen, som om han red Parforcejagt efter usynlige Skikkelser. Weinlich fulgte ham oftere ud paa disse Toure, ridende paa en gammel, adstadig Ridehoppe, men lærte meget snart at finde sig i, at han aldeles ikke saae mere til Axel et Qvarteerstid efter at de tilsammen havde forladt Gaarden.

„Jeg finder aldeles ingen Mening i dit Ridt," sagde Weinlich til ham engang efter en saadan Tour, da de efterat være komne hjem vare gaaede ud i Haven, hvor Axel havde kastet sig paa en lille Græsplaine under en stor Eeg. Det havde netop truffet sig saa, at de vare redne ud sammen og paa samme Tid vare komne ind ad Porten. „Hvad rider man for, uden for at gjøre sig en Motion, og, med det samme at Blodet og Livsfunktionerne komme i en raskere Bevægelse, tillige at forfriske Sindet ved Nydelse af Naturen og bringe Tankerne i Gang. Medens jeg nu har redet mig en halv Miil og fuld-

kommen naaet min Hensigt, har du tilbagelagt ikke mindre end tre Miil. Det er et Overmaal af Anstrængelse, der generer baade En selv og Hesten. Skimmelen, dette herlige Dyr, har du allerede ødelagt."

„Tal ikke om Skimmelen," svarede Axel mørk. „Jeg foretager mig jo hver Dag en Bodsøvelse, idet jeg gaaer ned i Stalden, fodrer den, klapper den og lader den slikke mine Hænder. Taarerne vare nær komne mig i Øinene i Formiddags, da jeg saae Karlen trække den ud af Stalden for at vande den, og den slæbte sig saa ynkeligt afsted. Men hvad vort Ridt angaaer, saa er der den Forskjel, at du rider, blot for at faae Tankerne til at gaae, men jeg for at blive dem qvit."

„Aldrig har jeg hørt noget fornuftigt Menneske," svarede Weinlich, „falde paa at ride fra Tankerne. De ere jo inden i dig, Menneske! Nu har du dem jo ligesaa fuldt som før, det er jeg overbeviist om. Du har ikke vundet Andet end til ingen Nytte at anstrænge Dyret."

„Ja vist har jeg dem," udbrød Axel. „Troer du jeg vil være dem aldeles qvit? Det er kun en Lise, jeg søger, naar de blive mig for overmægtige, og den naaer jeg. O, naar man saaledes farer hen over Marken, at selv den sagteste Luftning maa suse om Ørene, da er det, som havde man faaet en Dæ-

mons Kraft og Vinger, som om Intet var uopnaaeligt, som om Alt var En underlagt, og som om den brændende Samum, der stormer i Sjælen, havde faaet Luft og svang sig ødelæggende over de Steder, man flyver over."

Weinlich kunde ikke finde noget Svar paa disse Ord, men stod med Hænderne paa Ryggen og stirrede stivt paa Axel, hvis Blik var rettet op mod Toppen af Egen, hvorunder han laa: „Denne Himmel, der skinnede gjennem Løvhvælvingen, var nylig blaa," sagde denne; „nu har den skiftet Farve. Hører du, hvor det bruser? vi faae smukt Veir. Veed du, hvo der har plantet dette stolte Træ, der modigt hæver sine Grene mod den frembrydende Storm? Det har min Oldefaders Fader den Dag, hans Søn blev født, og nu ligger jeg, hans Søns Sønnesøns Søn, og qvæger mig i dens Skygge. Ogsaa den har engang været en liden Spire, der vuggede sig i sin Moders Top, medens jeg laa skjult som en fjern Mulighed i min Oldefaders Lænd. Hvorfor blev ikke denne Mulighed knust, istedetfor at berede mig —, som man siger —, et evigt Liv, — et Liv fuldt af Qval; det havde dog været saa let. See, der falde Taarer fra Egens Blade; den fornægter ikke sit Slægtskab. Kom lad os gaae ind, Fætter! ellers blive vi vaade. Det er en Sandhed, at naar man er ude i Regnveir, saa

bliver man vaad, og det er altid godt, at der er Sandheder, man kan tage og føle paa, ellers kom selv Præsterne i Forlegenhed."

„Ja det er sandt," sagde Weinlich, da de med hinanden under Armen gik op mod Bygningen.

„Ja, og er det ikke ogsaa sandt, at jeg er født til min Stammes Ære? Det er en haandgribelig Sandhed; thi den existerer jo egentlig kun i mig."

„Jeg tvivler ikke paa, at du jo ogsaa vil vedligeholde og forøge dens Hæder," svarede Weinlich.

„Ganske vist! Jeg skal sørge for den i en Retning, hvori den endnu ikke er bleven udviklet; thi jeg føler hos mig selv en umaadelig Nydelseskraft. Fortjeneste vil jeg ikke have deraf, thi der er jo ingen anden Retning tilbage; men ligemeget, jeg gjør hvad jeg kan. Naar du da engang om mange Aar besøger mig, kjære Fætter! og jeg byder dig velkommen paa min gamle Borg og gaaer dig imøde med slæbende Gang, med vaklende og bævende Ledemod, medens mine blege, fugtige Læber spille med det søde tilvante Smiil, der tindrer som en Praas i en Hornlygte gjennem mine blyrandede Øine, som Trækvinden fra Døren væder med Taarer, da kan du trykke Krandsen om mine indfaldne, gule Tindinger og sige: Du har kæmpet vel! Hviil nu paa dine Laurbær, men tag dig ivare for Madratser. Dine Lemmer taale ikke

mere Andet end Edderduun. Er det dog ikke en glad Bevidsthed, en Adelsmand kan have, at han og hans Forfædre endnu skulle mindes endog i den sidste Spire af Slægten, i det sidste Mosebluus af dens Ild! Skade dog, at Robert er død; han vilde have gjort det bedre!"

"For Guds Skyld, kjære Fætter! hvad er dog alt det, du der siger?" udbrød Weinlich, idet han som forstenet blev staaende i Gangen, medens Axel leende løb op ad Trappen til sit Værelse.

Han lænede sig her i Vinduet og betragtede Uveirets Gang. Hele Himlen var bedækket med Skyer, og Regnen styrtede ned, medens den stedse tiltagende Blæst pidskede Søens Bølger og foer om mellem Træ-toppene, der bøiede sig under den som Ax paa Ageren. "Hvor herligt er dog dette Oprør," udbrød han sagte for sig selv, "hvor jubler min Sjæl i dette Luftens Virvar! O, hvo der dog var en Luftaand! kunde flyve paa Stormens Vinger og tone mod Murene med den dybe Bas eller hylende Diskant, dukke sig i Skovens Toppe og vugge sig paa Bølgernes Skum! Og har ikke min indespærrede Lidenskab hele Stormens Vælde? Den maatte tilintetgjøre hende, var hun ikke lige saa stærk som jeg."

Hans Blik ilede ved disse Ord ud over Søen, hvor han saae en Baad flyve for Vinden og kæmpe

mod Bølgerne. Den var øiensynlig i største Fare og en villieløs Bold for de forskjellige Elementer.

„Hvem taler du med?" spurgte Weinlichs Stemme bagved ham.

„Med Stormen," svarede Axel, idet han reiste sig og traadte tilbage. „Jeg vilde gjerne vide af den, hvad Besætning hiin Baad hist har; men den svarer mig kun med Hyl og Bruus, som vilde den kaste den i Favnen paa Bølgerne."

„Den Baad," gjentog Weinlich og satte Lorgnetten for Øinene. „Den seer paa min Ære ud, som om den aldrig skulde naae Havn mere. Det er dog en mærkværdig Uforsigtighed i et saadant Veir at vove sig ud."

„De ere naturligviis blevne overraskede," sagde Axel. „For en halv Time siden var det jo deiligt Seilveir, og heller ikke du lagde vel Mærke til Horizontens betænkelige Physiognomi under dit Snegleridt. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke var Baaden fra Guldtofte," vedblev han, idet han greb en Kikkert. „Jeg kan gjennem den øsende Regn ikke ret see Farverne."

„Nei see, see Axel! Du store Gud," udbrød Weinlich, „de ere forlorne!"

Axel havde imidlertid sat Kikkerten for Øiet. Vinden havde i det Samme gjort et Slag, der dreiede

Baaden ud af Coursen og tvang den saa langt ned mod Bølgerne, at det syntes, som om den i Øieblikket vilde kantre.

„Den staaer stivt i Vandet," sagde Axel og tog Kikkerten fra Øiet; „det er deres Lykke. Veed du, hvem der er i den?" tilføiede han, idet en stærk Rødme steg op mod hans Tindinger. „Det er Damerne fra Guldtofte og ingen Andre. Det er dog en mageløs Forvovenhed. Torden og Helvede, Fætter! om denne Ild skulde have gjennemgløbet mig for Intet."

Weinlich skjælvede som et Espeløv. De vendte igjen deres Blik mod Søen, og et lignende Skuespil gjentog sig atter for dem. Men da løsnede sig det største Seil forneden og flagrede vildt ud fra Baaden, og, som om det i samme Øieblik var blevet skilt fra Toppen af Masten ved et kraftigt Hug, fløi det langt ud i Søen.

„Det reddede dem," sagde Axel og lagde Kikkerten fra sig. „Det var godt gjort! det var Natalie! Nu drive de herover og ville snart være her." Med disse Ord fløi han ud af Værelset og styrtede ned ad Trapperne ud i Haven, og Weinlich, der først lidt efter kom til Besindelse, fulgte ham.

Og virkelig var Baaden, da Axel kom ned igjennem Haven til Bredden, knap et Bøsseskud fra Landet. Han saae nu tydelig Natalie sidde ved Roret

og styre ind mod det lille Bassin, der var udgravet i Egensøes Have for Gaardens Flaade, som bestod af fem større og mindre Baade. Baaden havde en saa stærk Fart, da den endnu løb for Fokseilet, at det var Axel umuligt med Baadshagen at standse den, inden den saa voldsomt tørnede mod Bolværket, at en Planke sprang løs i dette. Natalie havde imidlertid forudseet det og holdt nogenlunde Balancen. Astrid, der laa henstrakt i Forstavnen, foer op, slyngede hurtigt sin høire Arm om Masten og skuede forbauset omkring sig, indtil hendes Øine endelig fæstede sig paa Axel. Weinlich var imidlertid kommen til, Gartneren ligeledes. Man ilede med at hjælpe de halvt skibbrudne Damer ud. „De maae prise Deres Lykke," raabte Weinlich, „at De ere i Havn. Et Øieblik fortvivlede jeg om det."

„Jeg ikke mindre," sagde Natalie, idet hun sprang ud af Baaden. „Det var engang et Søeventyr, som jeg ikke ønsker tilbage."

„Jeg maa udtale min dybeste Beundring over Deres Mod," vedblev Weinlich.

„Dertil vil der altid blive Tid nok," udbrød Axel, medens han med Gartneren hjalp Astrid ud. Weinlich sprang til og kom just ved sin Fremfusenhed saaledes ind imellem hende og Axel, at hun i Øieblikket, som hun var paa Land, faldt om i hans Arme.

„Fat Dem, min Frøken!“ udbrød han; „De er i de bedste Hænder.“

Astrid var for angreben til at gaae; Gartneren tog hende paa sine stærke Arme. Natalie hængte sig ved Axels Arm med mere Tyngde end nogensinde før; thi ogsaa hun var udmattet af Skræk og Anstrængelse. Saaledes skrede de op mod Bygningen, idet Weinlich gik forud for at slaae Allarm.

„Tilfældet er mig dog endnu gunstigt,“ sagde Axel til Natalie. „Det er anden Gang jeg erobrer Dem, og denne Gang fører jeg Dem endog til min Borg, og De, just De er mig den Nærmeste.“

„Spøg ikke,“ svarede Natalie med blid, bevæget Stemme. „Dette er en høist alvorlig Sag. Jeg vil ikke tale om den Angest, jeg har udstaaet, den er snart glemt; men hvad troer De, der vil blive af min Cousine. I Sandhed, jeg frygter hun længe ikke vil overvinde det. Havde De seet hende under Faren! Hendes Angest gav mig Kraft til at gjøre, hvad jeg gjorde! Det er en stor Lykke, at Legationsraaden er bortreist. Jeg vilde ikke have kunnet tæmme hans Raseri, da hele Ansvaret hviler paa mig. Hav den Godhed,“ tilføiede hun, da de vare komne ind, „strax at lade spænde for en Vogn, at vi kunne komme hjem saa hurtigt som muligt.“

„Det skal øieblikkeligt skee,“ svarede Axel, „men —,

tilføiede han bestemt —, naturligviis ikke for at føre Dem tilbage; thi det vilde være uforsvarligt, baade hvad Dem og Deres Cousine angaaer, om vi vilde tillade, at De i de drivvaade Klæder kjørte til Guldtofte. De maa blive her for det Første i Nat. Men Vognen vil jeg ufortøvet sende efter Alt, hvad De behøve. De skal have det inden en Time."

Natalie maatte indrømme det Rimelige heri. Alt paa Egensø, især det qvindelige Personale, kom nu i Oprør, og Alt, hvad af qvindelige Beqvemmeligheder der forefandtes, blev tilveiebragt. Obersten tog imod dem med den venligste Forekommenhed og sørgede for dem med ridderlig Omsorg. Astrid blev bragt tilsengs. Man foreslog Natalie det Samme; men hun vægrede sig og laante Stuepigens Stadsdragt, der passede hende fortræffeligt. Denne iførte hun sig hurtigt, beskjæftede sig omhyggeligt med Astrid og sad som en tjenende Aand ved hendes Seng, indtil Vognen kom tilbage og med den Hildeborg, der under mange angestfulde Ord og andægtige Tålemaader strax ilede op paa det Værelse, hvor Astrid befandt sig. Men denne kom sig hurtigere, end man formodede. Da den første Skræk havde sat sig, og hun saae sin gamle Amme, ogsaa Obersten kom op og talte med hende, vendte det fulde Liv tilbage, saa at hun endog talte halvt spøgende om den overstandne Fare.

De vare Alle samlede om Theebordet i Oberstens Stue undtagen Astrid. Natalie havde paa Herrernes indstændige Anmodning beholdt sin Bondedragt, der gav hendes Skikkelse en ny Skjønhed. Den lille perlebesatte Hue og det hvide Lin, der sluttede om Ansigtets Oval, medens de sorte Lokker nu og da trængte sig frem, kastede et Skin af Qvindelighed over hendes Aasyn, som dette ellers manglede, og som lagde en ny Ild i de Blikke, hvormed Axel betragtede hende. Selv Obersten kunde undertiden ikke Andet end med Velbehag lade sine Øine hvile paa hende. „Det forekommer mig dog," sagde han, „at vore Bonderpigers Dragt, naarden bliver en Smule idealiseret og ordnes med Smag, er langt klædeligere for vore Damer end den, de sædvanligen bruge."

Natalie smilte. „Jeg veed overhovedet ikke," svarede hun, „hvorfor vi ikke i Almindelighed tilstede os langt mere Frihed i Klædedragten. Der er en trykkende Ensformighed i den Maade, hvorpaa vi klæde os, naturligviis især Herrerne. Der er vel en Tanke i den, som om den skulde hæve Formen; men langt fra at gjøre det, vanskaber den denne ofte til det Latterlige. For dette ere ikke engang Damerne frie; men vi have dog til Erstatning de mere levende og lystige Farver, hvorimod De med deres mørke Couleurer see ud, som om De vilde krybe i Jorden af Beskedenhed

og havde glemt, at De ere dens Herrer. Der er ikke det Mindste i deres Dragt, der kan hæve Bevægelsens Værdighed og Gratie, ikke det Mindste, der kan give Stillingen noget Malerisk. Nei, da forstaae dog Orientalerne det bedre!"

„Da ere vi i denne Henseende vel farne," sagde Weinlich, „vi, der bære Uniform. Her er Farve og Glands; her er Formen bevaret og Kraften fremhævet, den ridderlige Anstand udtrykt."

„Noget Fortrin maa De vel have," gjentog Natalie, „men det er høist ubetydeligt. Thi hvad De vinde i Farvens Afvexling og Liv, det tabe De i Bevægelsens fuldkomne Mangel paa Frihed. De tager feil, Formen er ikke bevaret, den er indkneben, indsnørt, forvansket paa det meest Barbariske. Og vil De søge det Maleriske, kommer Carricaturen fuldkommen frem, ligesom man ikke kan tale om at Kraften er fremhævet, hvor Friheden er beskaaren."

„Mig synes Klædedragten at frembyde en anden Side for Betragtningen," begyndte Axel. „Den hænger sammen med den hele Nivellering, hvormed Kulturen mere og mere udsletter Forskjellen mellem de europæiske Folkeslag. Den dannede Verden er paa Ubetydeligheder nær ens klædt fra Neapel indtil Tronhjem, og Dragtens Forskjel er sunken ned blandt Almuen og Bondestanden. Det er et ydre Tegn paa

Intelligensens Seir, paa Humanitetens Fremskridt, paa, at Mennesket mere og mere betragtes efter sin Retfærdighed som Menneske."

„Jeg vil ikke bestride dig dette," svarede Obersten. „Der maa være nogen Sandhed deri, ihvorvel ogsaa megen Illusion. Men et Spørgsmaal bliver det altid, om derved ikke tillige noget Værdifuldt gaaer tabt, Noget, for hvis Tab enkelte Folk kunne komme til at bøde haardt. I Middelalderen, da der overalt herskede den største Forskjel i Klædedragten, stode alle europæiske Folkeslag som eet, naar det gjaldt Kampen mod Østen; men det vil aldrig mere blive Tilfældet. Nu vil Europa selv dele sig i Østen og Vesten. Der ligger allerede hele dit intelligente Broderskab, der ikke har ført til stort Andet end en Adsplittelse i Deeltagelsen for de høiere Interesser og gjort Nationalforræderiet let. Det Faktum, du omtaler, er altsaa ligesaa vel et Tegn paa, at Nationaliteten er svækket og ansees som forældet, at Fædrelandskjærlighedens Ild er kølnet og bleven til en Lygtemand, der ikke længer afgiver nogen ledende Stjerne."

„Ja, det er upaatvivlelig sandt!" udbrød Axel efter et Øieblikś Betænkning. „Det kan vel være, at naar de store Spørgsmaal reise sig, og det enkelte Folk er som en Bølge i Oceanet, at det da skal søge sin Frelse i det nationale Malm, der endnu ligger

ublandet og uvanhelliget i Almuens og Bondens ligefremme Naturliv, medens Adelen og Intelligensen vil fremstaae som Forrædere og kaste sig paa Knæ for Kosmopolitismens luftige Afgud og sælge sit Fædreland for Vinding eller af Frygt."

„Jeg kan aldrig troe," sagde Weinlich, „at Adelen, hvem en høi Følelse for Fædrelandets Interesser faldt til Arv gjennem en Række af Slægter, og hvis Vel jo er meest forbunden med dem, skulde nogensinde fornedre sig saa dybt. Jeg i det mindste, jeg er Adelsmand, og jeg føler, at det vilde være mig umuligt at handle saaledes."

„Hvad vil det sige?" udbrød Natalie, idet hun reiste sig som i Extase. „Hvad Adel? — ogsaa jeg er Adel, og jeg føler det vil kunne skee. Jeg føler, at det vil skee. Det er ikke sandt, at Adelens Vel er meest forbundet med Fædrelandets Interesser; tvertimod —, naar Nationen bliver solgt og forraadt, da er Adelen for en Tid den seirende, medens Folket synker i Trældom og Elendighed, og det lokker den. Siig mig, naar har Adelen som Stand agtet nogen Menneskerettighed? hvilken høi og hellig Idee har den offret nogen Deel af sin uhyre Kraft? Jeg blues ved at sige det, den har været en Skamplet i Menneskehedens Historie."

Natalie lænede sig atter tilbage i Sophaen. Hun

havde været bleg den hele Aften, nu farvede Rødmen hendes Kinder, og Barmen bølgede, som om den i sin indre Overfylde vilde sprænge det røde, tætsluttende Livstykke. De tre Herrer saae forundrede paa hende.

„Jeg maa paa vor Stands Vegne," sagde Obersten med et Smiil, „alvorligt sætte mig imod, at De nogensinde iфører Dem den Dragt mere. Den har jo forfærdelige Virkninger paa Deres Stemning og Principer. Den vil gjøre Dem til en fuldkommen Forræder mod Deres Herkomst."

„Man bør saa meget mere protestere," tilføiede Axel, „som De naturligviis vilde gjøre en Skare af Proselyter."

„Ja upaatvivlelig," gjentog Weinlich.

„Spøg ikke, mine Herrer!" svarede Natalie; „jeg spøgte ikke. Vil De lade mig føre til mit Værelse. Jeg befinder mig dog ikke ganske vel. Det er vel ogsaa alt silbigt."

„Saa temmelig," sagde Obersten og saae paa sit Uhr, medens Axel ringede paa Tjeneren. „Vi burde dog egentlig havt en Forklaring over Deres dristige Tog, der skjænkede os Deres Nærværelse."

„Den kan De endnu faae," svarede Natalie og samlede sig, „thi det er snart fortalt. Vi spadserede i Haven, Astrid og jeg, da vi fik Lyst til at roe lidt

paa Søen, hvad vi oftere ene have gjort. Takkelagen var imidlertid paa begge Baadene; vi søgte at tage den af, men kunde ei komme til Ende dermed og satte ud. Den jevne, friske Luftning forførte mig til imod Astrids Forestillinger at spænde Seilene op, og vi glede hurtigt hen over Søen, saa hurtigt og herligt, at jeg vuggedes i Tanker og hverken bemærkede det optrækkende Uveir eller tænkte over, at naar vi igjen skulde hjem, maatte vi krydse eller roe. Jeg blev vakt ved et stærkt Vindstød, der susede hen over Søen og peb i Seilene. Jeg saae nu vor mislige Stilling og søgte forskrækket at vende, hvad jeg endelig kom istand med. Jeg kunde kun til Nød regjere det ene Seil; det andet maatte jeg overlade til sig selv. Vi kunde derfor ingenvegne komme, og det var imidlertid blevet virkelig Storm og Regn. Astrid skreg af Angest, og i det samme kom et vældigt Vindkast og krængede Baaden, saa at Vandet alt skyllede ind. Vi holdt os dengang, og i min Fortvivlelse greb jeg Baadshagen, løsnede Seillet forneden og huggede med al min Kraft til de Reeb, der fæstede det foroven, og som jeg ogsaa var saa heldig at slaae over, da Hagen var noget skarpkantet paa den ene Side. Det Øvrige veed De; Gud være lovet, at det gik saa! God Nat mine Herrer!"

Natalie vendte sig efter en gratiøs Hilsen og fulgte

Tjeneren og Pigen, der gik foran med Lys, medens den Sidste oftere saae sig tilbage for at see, hvor godt Fruen tog sig ud i hendes Dragt, og tænke sig selv i den.

„En overordentlig Dame bliver det dog altid,“ sagde Obersten, da hun var gaaet.

„Ja paa min Ære, Onkel!“ udbrød Weinlich. „Det er den meest udmærkede Qvinde, jeg har kjendt.“

„Saavidt vil jeg ikke gaae!“ svarede Onkelen, „det er langt fra. Thi Qvinde er netop det, hun forekommer mig ikke at være, eller i det mindste kun at være halvt. Den egentlige Qvindelighed mangler hun. I denne Henseende kunde hun lære af sin Cousine, hvis ellers Lærdom i dette Punkt var mulig eller kunde nytte.“

De tre Herrer kom derpaa i en ivrig Dispyt om Qvindelighed, der holdt dem samlede endnu en Timestid; og efterat denne var tilende, og hver havde befæstet sig i sin egen Mening, skiltes de.

Da Axel kom op i Riddersalen, satte han Lyset paa en Marmorconsol foran et stort Speil og spadserede efter sin Sædvane op og ned i Salen. Men hans Gang var mindre fast, end den pleiede at være, hans Bevægelser mere heftige, hans hele Væsen var Ild. Efterat have vandret en Tidlang frem og tilbage, kastede han sig i en stor gammeldags Sopha

med svære, udskaarne Fødder og Forsiringer. Han trykkede sig op i det ene Hjørne og stirrede hen for sig. Fuldmaanen, der snart var klar, snart fordunkledes af forbiilende Skyer, sendte ind igjennem de store Vinduer et usikkert, afvexlende Skin, der blandede sig forunderligt med de fra Speilet reflecterede Lysstraaler og kastede et spøgelseagtigt Skjær over de nærmeste Gjenstande, medens Salens fjernere Kroge hvilede i fuldkommen Nat. Vinduerne klapprede ved Blæstens heftige Kast, der svingede Stormkrogene frem og tilbage og tudede gjennem Kaminen. Axel mærkede Intet af Alt; for hans Phantasi stillede sig kun een Gjenstand, hvis virkelige Gjenbillede i dette Øieblik vilde have skabt ham et Eden af selve hans Forfædres Gravhvælving. Da rørte det sig og famlede udenfor den fjerneste Dør, den aabnede sig langsomt, og en hvid, rank Gestalt traadte ind med en tændt Armstage i den ene Haand. Den standsede et Øieblik indenfor Døren, som den omhyggeligt lukkede, gik med afmaalte Skridt til Midten af Salen og standsede atter, skuede rundt om sig med halvt tillukkede Øine, foer med Haanden sagte over Panden og syntes at betænke sig. En ufrivillig Gysen greb Axel, da han saae denne Skikkelse komme imod sig i Nattens Aandetime; den hele Situations Uhyggelighed fremtraadte paa engang levende for ham. Men snart

stormede Lidenskabens Ild atter gjennem hans Aarer, thi han saae, det var — Natalie.

Hun gik atter frem og satte Armstagen paa et Bord ved Væggen, hvorved et Portræt af en ung Qvinde i Legemsstørrelse blev fuldkommen oplyst. Et Øieblik syntes hun at betragte Portrættet; derpaa gik hun igjen tilbage og standsede ikke langt fra Axel med Siden vendt imod ham. Den hvide, natlige Dragt faldt i rige Folder ned over hendes yppige, symmetriske Former, medens det sorte Haars halvopløste Fletninger og Lokker fløde hende ned over Skuldrene og den halvt blottede Barm.

Hun hævede Hovedet og udstødte et Suk, som om en Smerte kæmpede i hendes Indre, og hendes Haand gled atter over Panden. „Han er her ikke," sagde hun sagte, „og dog saae jeg ham jo. Han vinkede mig og sagde som fordum: Du skal med mig til mine Fædres Slot, der ville vi igjen favne hinanden i Brudenattens stille Henrykkelse; thi du er Ild og jeg er Ild, vi ville flamme tilsammen." Hun taug, stirrede længe hen for sig, pressede de foldede Hænder mod Brystet og gik frem og tilbage med afmaalte, majestætiske Skridt. „Og nu er jeg her jo," begyndte hun atter og standsede, „men — han er her ikke. Eller var det ikke ham selv, jeg saae, men hans Gjenbillede, eller hans blege, vanvittige Skygge. Han havde hans

Øine, hans ildfulde Blik, hans tryllende Smiil. Hvorfor er det Alt som hendøende Toner fra Erindringens Harpe? Hvorfor tøver du saalænge? Det var en Nat som denne," vedblev hun efter en Pause, idet hun løftede sit Hoved og lyttede. „Bølgerne brusede og Vinden tudede; han sagde, det var Aanderne, der hylede: Amen. — Hu! hvad var det. Vindene flyve over Søen og pidske dens Bølger! De skylle over! Løs dog, løs dette Toug! den blege Død svinger sin Lee! Gud, vi ere fortabte!" Hun vred Hænderne og sank ned paa Sophaen som i Fortvivlelse.

Axel havde hidtil siddet stille ubevægelig og i en stærk Spænding lyttet til hendes dunkle Ord. Det har noget Gyseligt for den Vaagne at see en Nattevandrers gaadefulde Færd. Man føler, at han er stillet under ukjendte Betingelser, at Sjælens Sammenhæng med en mystisk Verden, i hvilken Øiet kun frygtsomt skuer ned, gjør sig gjældende. Han reiste sig og ilede med sagte Skridt forbi hende mod det oplyste Portræt, til hvilket han sendte et flygtigt sky Blik, medens han slukkede Lysene. Hun havde bemærket ham stedse med halvtillukkede Øine, da han nærmede sig hende. Han slyngede sin Arm om hendes Liv og trykkede hende til sig. „Slaa dit Øie op," hviskede han, „at jeg kan skue ind i din Sjæl, af hvis Dyb jeg har drukket min Kjær-

ligheds Ruus. Føler du mit Hjerte slaae? dets Slag ere dine."

Natalie lænede Hovedet tilbage og betragtede ham. En fiin Rødme farvede hendes Kinder, et sælsomt Liv spillede et Dieblik i hendes Ansigt; hendes Barm steg og faldt i voldsom Hastighed; hun sank til hans Bryst med det Udraab — „Robert!"

Axel rev sig løs og stirrede forfærdet paa hende. En Gysen gjennemfoer ham og dæmpede for et Dieblik hans Ild. Han syntes at høre Aandestemmer hviske omkring sig.

„Hør!" sagde Natalie, idet hun hævede sin Haand. „Stormen bruser frem; den vilde Kjærlighed rider paa dens Vinger med den duftende Krands om den høie, blege Pande! O —, han var altid i dit Spor, som din Skygge, og derfor er jeg din for evigt!" Hun nærmede sig ham igjen og lagde sin Arm om hans Hals, men vendte sit Aasyn til Siden, som om en ny Tanke gjennemfløi hende.

Men Axel var ikke længer sig selv mægtig. Lidenskabens Hydra greb ham ved Synet af den forførerisfe Skikkelse, der stod for ham, glødende af en Kjærlighed, der gjennemflettedes af mystiske Erindringer; han trykkede hende vildt til sig.

„Vaagn Natalie!" bad han, „vaagn min Elskede!

Lad mig ikke stjæle din Kjærlighed! Lad mig nyde den i din Følelses fulde Klarhed!"

Natalie vaagnede ved den første Lyd af sit Navn. En Sittren foer gjennem hende, som gjennem Naturen, naar Morgensolens første Straaler forjage Nattens Dæmring. Hun sank villieløs om i Axels Arme. I Angest, i Extase, i en dunkeltglødende Lidenskabs dæmrende Bevidsthed omslyngede hun ham vildt, medens han i hendes yppige Favn druknede Erindring og Tanke.

Man var samlet den næste Morgen omkring Frokostbordet, men Weinlich savnedes. Man ventede et Qvarteerstid og spadserede imidlertid op og ned i Salen, samtalede, traadte til Vinduet, betragtede det smukke Veir og glædede sig ved den lyse, klare Luft, der lovede en rig Erstatning for det forbigangne Uhyggelige. Man udkastede Planer for Dagen, da Damerne havde lovet at blive til Aften.

„En saadan klar, luftig Morgen efter en stormfuld Nat," sagde Obersten, „har noget overordentligt Oplivende. Det er ligesom om Sjælen selv var bleven gjennemblæst og udluftet og havde faaet ny

Kraft til at gribe Livets Glæde og ny Plads for den."

„Ja den føler sig klar og reen som Himlen selv," svarede Astrid, idet hun lænede sig mod Vinduesposten og sendte Blikket ud i det Frie.

„Lykkelig er den, der kan sige det," vedblev Obersten, idet han betragtede hende med et venligt Blik, „og med det samme see driftigt op mod Himlen, da vil den speile sig i Øiet."

„Det gaaer ikke saaledes med Stormene i Sjælen selv," sagde Natalie. „Sjælen føler sig efter dem ikke lettet, men øde."

„De har Ret min Frue," svarede Obersten; „thi naar det stormer i Sjælen, er det sædvanligt Brødens Vind, der suser."

„Vel muligt, Hr. Oberst! Egen eller Andres. Men det er ogsaa muligt, at Sjælen er født med Storme og fik sin Daab af Smertens Bæger. Da maa man vogte sig for at tage feil af dens Natur." Natalie gik hen til et Bogskab, tog en Bog ud og bladede i den; det var Byrons Childe Harold.

„Jeg troer heller ikke," bemærkede Astrid, „at det altid vil være Tilfældet, at Sjælen befinder sig øde efter Stormene. Hvor salig kan den ikke finde sig i Taarerne; det kan jo være ligesom en Nydelse

at græde. Man bliver gjennem Taarerne forsonet med den hele Verden."

„Ogsaa i denne Henseende kan man drage en Parallel med Naturen," sagde Axel. „Thi de Storme, der ikke ende med Regn eller ere ledsagede af den, ere de meest ødelæggende."

„Naturen," vedblev Astrid, „vilde idag ikke have smilet saa indbydende til os, hvis den igaar ikke havde givet os sit Styrtebad."

„Denne Digter," begyndte Natalie, „modstrider Deres Theori om Sjælens Storme, Hr. Oberst! Han var født til Fortvivlelsen, Smerten var hans Tvillingsøster, hans aandelige Liv var en Kjæde af Storme, der aldrig tillod ham at komme til Ro. Lad ham nu endog have begaaet store Feil; hvad har da egentlig hans Brøde og Skyld med det sjælelige Mørke at gjøre, hvori han bestandigt svævede?"

„Det kunde jeg dog vise Dem Ord af ham selv for," svarede Obersten.

Natalie gav ham Bogen; Obersten slog op og læste:

„The thorns which I have reap'd are of the tree
I planted, — they have torn me, — and I bleed:
I should have known what fruit would spring from such
a seed."

„Det er det, der har gjort mig Byron kjær,"

vedblev han, „at han i al sin Fortvivlelse og Vild-
hed stedse har bevaret en sand menneskelig Ydmyghed
og heri er meget ulig alle sine Efterabere, hine moderne
Riddere af den affekterede Fortvivlelse og Trods."

„En saadan Sindsstemning som Byrons," sagde
Axel, „idet han gik til Døren, kan kun forklares af
den Maade, hvorpaa Sjælen fatter sig ved sin Fødsel,
naturligviis ikke ved sin legemlige Fødsel, men i sin
Tilblivelses Nu i det Uendeliges Skjød." Han ilede
ud og op paa Weinlichs Værelse for at søge ham.
Han fandt ham endnu saa dybt begraven i Fjerene,
at kun hans Haartop var synlig over Dynen, og
kaldte paa ham.

Weinlich skød sig op, som Skildpadden ud af
sin Skal, og stirrede paa Axel. „Det var godt du
kom," sagde han, „jeg har ligget ligesom i en For-
tryllelse. Det har været en ganske skrækkelig Nat.
Først ved den klare Dag faldt jeg i Søvn. Jeg vil
døe paa, at jeg har været Øievidne til Scener fra
Aandernes Rige. Du gaaer saa tidt om Natten og
spadserer inde i Riddersalen; har du aldrig mærket
Noget? En Timestid efter at jeg var falden i
Søvn, vaagnede jeg ved at høre dig gaae derinde.
Du veed, at kun denne Væg skiller mig fra Salen.
En Dør gik —, det var naturligviis dig, der gik ud;

men strax efter begyndte en sælsom Hvisken, Gang frem og tilbage, Udraab, Sukken, Beden. Mig synes tydeligt jeg hørte Roberts Navn nævne. Kan du forklare mig det?"

„Du maa have drømt," svarede Axel, idet han vendte sig og gik mod Døren. „Staa op og kom ned, vi vente dig ved Frokosten."

„Jeg skal paa Øieblikket være der," svarede Weinlich, idet Axel gik. „Men en Drøm var det paa min Ære ikke."

Axel kom ned igjen og satte sig tilbords med de Andre. „Vor Fætter," sagde han, „er nu først staaet op. Han bilder sig ind at have hørt Aander husere inde i den store Sal i Nat. Jeg fandt ham endnu lidende af et Mareridt."

Man brød ud i Latter. „Jeg har tænkt mig," sagde Natalie, „at paa denne gamle Borg maatte Sligt findes og har derfor ofte ønsket Underretning herom. De vil vist kunne give mig den," henvendte hun sig til Axel.

„Min Oldemoder," sagde Obersten, „skal undertiden vandre ved Nattetide i Riddersalen. Adskillige af Folkene ville have seet hende."

„Ja, har jeg aldrig seet hende før," bemærkede en gammel Tjener, der stod bag Oberstens Stol,

„saa har jeg saamæn seet hende i Nat, og det har jeg da Vidner paa."

Natalie og Astrid studsede. Axel lo. „Jeg finder intet Urimeligt deri," sagde han. „Rigtignok har jeg nu spadseret derinde heelt mangen Midnat uden at opdage hende; men det er heller ikke Enhver givet at see Sligt."

„Der er dog noget Ængsteligt i slige Sagn," udbrød Astrid. „Hvordan saae hun ud?"

„Det kan jeg rigtig ikke sige Frøkenen," svarede Tjeneren, „for saasnart vi havde seet hende, tænkte vi det var bedst at gaae i Seng."

„Saaledes ende altid alle Spøgelsehistorier," sagde Obersten. „For Mange er denne Spøgelsetro meget beqvem. Thi den skjuler adskillige Ting, der ellers vilde komme for Dagens Lys paa en meget naturlig, men for de Paagjældende lidet behagelig Maade."

„Men afseet fra det Latterlige og barnagtigt Udsmykkede deri," begyndte Axel, „finder jeg Antagelsen af Aander, der stundom træde synligt frem blandt os, meget rimelig. Lad da Nogen sige, hvor de Afdødes Sjæle befinde sig, eller opgive nogetsomhelst antageligere Sted end den Klode selv, hvor de have tilbragt det legemlige Liv. Man vil i Almindelighed føre dem op i Himlen, Gud veed

hvor langt, og tænker sig dem der leve og færdes i et evigt Lys, medens dog Astronomerne bevidne, at jo længere det bevæbnede Øie trænger ud i Rummet, desto gyseligere et Mørke skuer det, et Mørke, med hvilket vor sorteste Midnat ikke kan sammenlignes. Skulle de da endelig paa en Klode, er det da ikke det Sandsynligste, at de blive paa den, hvor de engang ere satte, og existere der paa en anden Maade end hidtil. Som om der ikke paa Jorden, selv for den viseste Polyhistor, var hundrede Aars Lærdom foruden den, et Menneskeliv kan skjænke."

„Hjernespind!" udbrød Obersten, „luftige Theorier, der briste som Sæbebobler, naar Fornuften eller det virkelige Liv rører ved dem."

Weinlich traadte i det samme ind, og man hørte Hestetrampen i Gaarden. Axel ilede til Vinduet.

„Splenham!" udbrød Axel, idet en Skygge af Misfornøielse foer hurtigt over hans Ansigt. „Mine Damer, der have vi vor engelske Ven som falden fra Skyerne."

„Virkelig," udbrød Natalie og ilede ligeledes til Vinduet, „ja lyslevende„ dog ikke fra Skyerne, men fra Guldtofte. Det er jo min Hest, han rider, og Tjeneren fører vort Liberi."

Axel ilede ud og kom kort efter tilbage med Splenham, hvem han præsenterede for Obersten, der mun-

tert bød ham Velkommen paa et gammelt dansk Herresæde.

„Ja, og det stolteste jeg endnu har seet paa dette mit første Tog i de danske Provindser," svarede Splenham. „Det minder mig om mangen en gammel Borg i mit Fædreland og vilde have lokket mig herover, om jeg end ikke havde ventet at finde Venner her. Jeg kom inat til Guldtofte," vedblev han, „efter en Kjørsel, der var eventyrlig nok, da Kudsken flere Gange kjørte vild, og Vognen engang nær var bleven kastet i Grøften af den hylende Storm. Imorges hørte jeg først Damernes Eventyr og ilede saa meget mere herover, for at forvisse mig om, at de havde forvundet Følgerne."

„Det have vi," svarede Natalie, „paa en Hovedpine nær, der idag besværer mig."

„Ja Natalie," sagde Astrid muntert, „maatte ogsaa baade knytte og løse Eventyrets Knude."

„Det Sidste var ikke mere end billigt, naar det Første var skeet," svarede Splenham. „Det er ikke altid, at man efter en saa besværlig Søtour bliver forslaaet til en saa sikker og interessant Havn."

„Ja, De vil finde mange interessante Ting her," sagde Natalie med et Smiil, „Gjengangere for Exempel have vi havt inat; og veed De, at De finder her en Klinge, der er svungen over mangt et engelsk Hoved?"

„O jo," svarede Splenham og bukkede for Obersten. „Den samme Haand, der svang den, bød mig nu Velkommen. Jeg maatte kjende paa dens Tag, at det har været en Hæder for en engelsk Klinge ogsaa at møde dens Vaaben fjendtligt. Forandret Forhold, forandret Sindelag!"

„Det maa De i dette Tilfælde have Ret i," svarede Obersten. „Hvo tænker paa, hvad Staten forbrød, naar han møder Individet?"

„Og den senere Tids Begivenheder," vedblev Splenham, „kunde maaskee snarere have bragt Dem paa Englands Parti end paa noget andet."

„De have i det mindste tilsyneladende," bemærkede Obersten, „kæmpet mod Despotiet."

Man satte sig igjen. Samtalen var kommen ind paa det politiske Gebeet og vedblev at holde sig der. „Hvad der beskjæftiger Verden nu," sagde Obersten, „er dog endnu i Hovedsagen at komme til Ro efter de store Omvæltninger; men det er ikke saa let, som Fyrsterne havde troet, da de vendte tilbage efter Wienercongressen. Hvorfor? Fordi de baade i Ord og Gjerning have udtalt Fordømmelsesdommen over den Erkjendelse, Folkene igjennem Begivenhederne have vundet, og som Begivenhederne selv forkynde høirøstet nok."

„De kunne ikke komme fra den smaalige Anskuelse," vedblev Axel, „at Revolutionen med alle dens Følger var en formastelig Opsætsighed mod deres ormstukne souveræne Privilegium. De have bedraget Folkene og have saa lidet begrebet Begivenhedernes Betydning, at de igjen søge at sætte Nationerne tilbage i den lidende Umyndighedstilstand, hvori de holdt dem før Revolutionen. Men dennes Torden drøner endnu, og Bevidstheden om Muligheden af dens Fornyelse vil vedblive at gjære i Gemytterne, indtil Vedkommende have lært at betragte den efter dens Nødvendighed, som en naturlig Explosion af den længe fængslede og haanede Menneskerettighed, som en storartet Morgenhilsen for en ny Tid, hvis Forspil Amerika opførte."

„Og hvortil Grækerne nu give den fortvivlede Epilog," vedblev Splenham. „Opsæt Deres Dom over Regjeringerne, indtil det viser sig, hvad de ville faae ud af denne."

„Ha!" udbrød Axel, „hvad de ville faae ud af den, er tydeligt nok. I tre Aar have de ligegyldigt betragtet denne Dødskamp; jeg kan tænke med inderlig Glæde over, at see de saa kaldte Oprørere sprælle under Bøddelens Hænder. Med hvilken Beredvillighed have de ikke bragt Frihedsbevægelserne i det sydlige Europa i Forbindelse med Grækenlands Opvaag-

nen af Trældommens Slummer. Historien bebreider Pave Alexander den Sjette, at han sluttede Forbund med Sultanen. Det kunde man dog afvinde en komisk Side; men hvorledes man nogensinde skal kunne betragte de europæiske christne Regjeringers stiltiende Samtykke i Tyrkernes Mishandling af vore græske Brødre anderledes end med Had og Forbittrelse, begriber jeg ikke."

„Ja det Komiske," svarede Splenham med et fiint Smiil, „vindes heller aldrig fra den Side, man først havde meent. Det er netop det Interessante i det Komiske, at det fremspringer fra den Side, det beskuende Publikum allermindst venter."

Axel taug, men sendte et mørkt spørgende Blik til Splenham. „En Englænder," begyndte Obersten, „troer jeg staaer i en for rolig Besiddelse af Friheden, til at han tilfulde vil kunne vurdere den nu fremtrædende yngre Slægts convulsiviske Griben efter den. Det er sandt, der blive mange Farcer opførte, der kun kunne dømmes som Caricaturer, mange store Ord udtalte, der kun have Klang, men intet Indhold. Dog er det maaskee ikke for Meget sagt, at Revolutionens Tordener skulle vedblive at drøne, indtil dens Betydning har forskaffet sig Anerkjendelse."

„Jeg er aldeles enig med Dem, hvad dette Sidste angaaer," svarede Splenham. „Jeg tvivler

slet ikke paa, at Flere af dem, der ikke ville see, at Tiden er bleven en anden, ville komme til at spille en tragi-komisk Rolle, at Livet vil sætte dem tilhest paa deres egen Borneerthed som Don Quichote paa sin Rozinante, for at de kunne tumle sig i indbildte Eventyr for deres forældede Anskuelsers ideale Dulcinea. Men Livet forhaster sig ikke, og Verden har nu tillige faaet en anden Maade at løse Knuden paa."

„Ja Diplomatiken," udbrød Weinlich, „det er det Hjul, der nu og herefter skal drive Maskinen."

„Hvis ikke det netop er Verdens Characteer nu," bemærkede Splenham, „at den har ophørt at være en Maskine, saa at kun Aandens Fiinhed og Lethed formaaer Noget, medens Hjul og Sværd maae vende Kraften i sig selv, da de Intet finde at gribe ind i."

„Hvad Nyt fra Grækenland?" spurgte Natalie.

„Intet af Betydenhed," svarede Splenham. „Thi jeg forudsætter, at den foregaaende Maaneds ulykkelige Begivenheder ere Dem bekjendte, og Grækerne have endnu ei havt Leilighed til at hævne Ipsaras Ødelæggelse. Men de ere saa stridige og kamplystne, at naar de ingen Tyrker see, vende de sig mod hinanden indbyrdes. Og da de saaledes altid kunne finde Modstandere lige for Haanden, søge de maaskee ikke engang Fienden, før han kommer dem

over Hovedet, og det vil snart skee; thi Ægypterne maae dog vel endelig engang komme."

„Jeg seer ikke, hvad den Krig skal føre til, andet end til Undergang," bemærkede Obersten. „Naar efter tre Aars Forløb ingen enkelt Mand har kunnet opstaae og forene de adsplittede Kræfter, da kan man ikke vente noget lykkeligt Udfald. Naar den samlede organiserede Magt kommer, og dertil ere der jo nu Udsigter, da blive de stykkeviis opererende Kræfter let knuste og tilintetgjorte."

„Ja, stort Haab er der ikke," svarede Splenham. „Imidlertid er der saaledes altid den Fordeel, at den Overlegne maa sprede sig. Det er en Røverkrig, men derfor ogsaa saa meget seigere. Den er ikke tilintetgjort ved eet Slag. Kunne de vedligeholde den et Par Aar endnu, tvivler jeg ikke paa, at de jo ville blive frie."

„Da ville de jo være fuldkommen udtømte," indvendte Natalie. „Da kunne Tyrkerne modtage Grækenland igjen som Lig og skrive paa Ligstenen: her ligger det ihjelslagne og gjenopstandne og atter ihjelslagne Hellas! Ja, da ere de rigtignok frie, i Erindringen frie. Deres Frihedsbrev er skreven i Skamrødmen paa Europas Kinder."

Ja, vel ville de være udtømte," gjentog Splenham. „Men da vil og —, om De saa vil —,

Europas Skam være saa stor, at det blues ved længer at holde sig tilbage, eller rettere — da ville Forhandlingerne mellem Stormagterne være saavidt fremmede, at Mægling vil være mulig."

„Det er afskyeligt," udbrød Astrid, „at der skal kunne behøves Forhandlinger og Forhandlinger i fem Aar for at komme den barbarisk Mishandlede tilhjælp."

„Hvor Mange troer De ikke, der dele dén Følelse med Dem?" svårede Splenham, idet hans Blik forskende og med synligt Velbehag dvælede paa hendes ungdommelig lette, lyse Skikkelse. „Men det er ikke destomindre nødvendigt."

„Ja, vel er det nødvendigt," udbrød Axel, idet hans Blik ligeledes søgte Astrid. „Det er nødvendigt, at Frihedstræet skal vandes med Blod og Taarer og opelskes i Fortvivlelse; og Regjeringen og de Mægtige have en saa stor Mistanke mod dette Træ, at Strømme af Blod og et Hav af Taarer maa udgydes over dets Rødder, før de ville erkjende det for ægte."

„Og med god Grund," svarede Splenham; „thi om ikke saa var, vilde dette Træ snart skyde Vandskud."

„Ja unægteligt," vedblev Obersten. „Og den Enkelte maa saa meget mere finde sig heri, som Intelligensen og Humaniteten dog stedse mere gjøre sig

gjældende i Ledelsen og Løsningen af de store Spørgsmaal. Hvad Grækenland angaaer, da savner det ikke hele Europas Sympathi, og denne vil snart fremtræde i Gjerning. Det troer jeg vist; det maa skee."

Samtalen standsede, og man reiste sig. Axel gik ud, fulgt af Weinlich, for at gjøre Forberedelser til en Udflugt, man havde bestemt til Eftermiddagen. Natalie gik for et Øieblik paa sit Værelse, og Obersten fjernede sig ligeledes efter endnu at have verlet nogle Ord med Englænderen. Denne og Astrid bleve for et Par Minutter alene.

„Der maa være en forunderlig Kraft i den danske Landluft," sagde han. „Jeg kjender Dem ikke mere, end man kjender den grønne Rosenknop igjen, naar den har skudt de røde Blade frem over Bægeret. Men De glemmer Deres Venner i dette Blomsterliv. Frøken Mathilde beklagede sig bittert over ikke længe at have faaet Brev fra Dem. Derved har ogsaa jeg lidt; thi gjennem hende har jeg levet med Dem i Deres Fraværelse."

Astrid slog først Øinene ned, men betragtede ham derpaa med nogen Forundring. „Ja det er utilgiveligt," udbrød hun, idet de lange mørke Silkehaar atter skjulte hendes Øies Blaa. „Jeg begriber ikke selv, hvorfra min Forsømmelse reiser sig."

„O, jeg forstaaer det vel," svarede Splenham, „og finder det i Grunden høist naturligt. Naar alt Omgivende forener sig for at gjøre Sjælen let, da kaster den ogsaa gjerne Alt fra sig, der kalder den tilbage."

„Skam Dem dog, Splenham! at underlægge min Adfærd en saadan Forklaring!"

„Og hvorfor det? Er det ikke netop Egoisme af Andre at ville hænge sig ved den, naar den har fundet sig tilrette i sit Element; og Deres Element er dog just det, De nu færdes i, selv en Blomst som en Dronning mellem Blomster. Thi er det sandt, hvad Digterne sige, at hver Blomst har en Sjæl, der kan fremtræde som Lysalf, da maa De vist være blandt de Udvalgte, hvis Øie er opladt for denne Naturens Hemmelighed. Og var De maaskee selv en Blomstersjæl, der er vugget i en Lotos paa Ganges's Bølger, hvor naturligt da, at De lader os falde ud af Erindringen! Vi have jo været lykkelige nok."

„Tys!" udbrød Astrid med et skjælmsk Udtryk. „Har De ikke hørt, at naar en Sjæl skal fortabes, bliver der sendt den en ond Aand til at udskylde den for sig selv. Det er en smuk Mission, De paatager Dem. Skal jeg herefter høre paa Deres østerlandske Eventyr, da vil jeg aldeles være udenfor dem. Jeg er nu intet Barn længere; jeg er emanciperet."

„Virkelig," udbrød Splenham ironisk, „jeg lykønsker Dem. Har De virkeligt alt realiseret, hvad man nu atter begynder at kæmpe for, Qvindens Emancipation. Aldrig havde jeg ventet, at jeg skulde finde det første Exempel paa Landet."

Astrid betragtede ham naivt spørgende, da Natalie i det samme kom ind. „Siig mig," sagde hun og sprang hen til den Indtrædende, „hvad forstaaer man egentlig ved Qvindens Emancipation?"

„Det skal jeg selv forklare Dem," svarede Splenham. „Jeg troede kun det var overflødigt efter Deres egen Erklæring. Qvindens Emancipation er egentlig ikke Andet end en Forfægtelse af den Lærdom, at Eva ikke blev skabt af Adams Sidebeen, som Skriften siger, men af den Svøbe, hvormed Lucifer vilde vække ham af Misundelse over hans søde Søvn. Nu vil De let forstaae, at denne Lærdom giver Qvinden ganske andre Rettigheder end dem, hun nu har."

„Qvinden vil nok vide at begrunde sine Rettigheder dybere end paa falske Lærdomme," sagde Astrid halvt alvorlig. „Den Fabel seer ud, som om Lucifer selv havde opfundet den."

„Den dufter af engelsk Fritænkeri," tilføiede Natalie. „Der lurer Misundelse i den over vor finere Natur. Ingen Qvinde har forsvaret den."

„Tvertimod," udbrød Splenham. „Den skal netop være funden i selve Storsultanens Harem. En gammel Odaliske har opstøvet den i et østerlandsk Manuskript, der hidrører fra en meget hellig Mand. Hun begyndte at docere den i Serailet; men hans Høihed fandt, at det var et farligt Kjætteri, der truede med at bringe hans Ryg under Svøben fra Morgen til Aften, og troede det derfor visest at betroe Odalisken i en veltilsyet Sæk til Bosporus. Derved gjorde hans Høihed imidlertid kun det Onde værre; thi naar en Ting først har faaet en Martyr, vinder den utrolig i Styrke. Denne Lærdom og dens Conseqvenser have nu ivrige Forsvarere i Hjertet af Europa."

„De selv forsvarer den, jeg begriber det godt," sagde Astrid. „Maa jeg blot være fri for at høre det. De vil bilde mig ind, at det sigter til at hævde Qvinden i sin Værdighed; jeg betragter det som en Forbrydelse mod den."

„Det gaaer Alt," vedblev Natalie, „ud paa, at Herrerne ønske nu at spille den samme Rolle i Forhold til Damerne, som disse i Middelalderen spillede i Forhold til Herrerne."

„Der traf De Kjærnen i den hele Bestræbelse," svarede Splenham. „Det er det just. Men hvad kan være rimeligere? Alt er saa forslidt, saa gjennem-

gaaet, saa nydt, saa behandlet her i Verden, at man tilsidst maa døe af Kjedsommelighed i samme Dieblik, man fødes, naar man ikke som et Grundmiddel herimod falder paa at bytte Roller. Eftersee kun nøie Romanerne! De vil allerede kunne spore en Tendens dertil. Desværre! der vil hengaae et Aarhundrede, før den Sag vil være fuldkommen bragt i Rigtighed; og vi, som see saa langt frem i Tiden og arbeide for dens Omformen, vi komme ikke til at høste Lønnen. Kunde jeg kun bortgive hele min Udødelighed for tredive Aars Liv om to hundrede Aar, og da, istedetfor at døe den naturlige Død anden Gang, lee mig ihjel ved at see den hele omvendte Orden af Alt, hvad man nu forsvarer med at sætte Fornuft, Ære, Liv og Gods paa Spil!"

„Jeg skulde foretrække," sagde Axel, der imidlertid var kommen ind, „at gaae flere Aarhundreder tilbage i Tiden. Jeg troer, man der vilde være meget sikkrere paa Stof til Latter, om ellers Latteren var det Bedste at søge."

„Paa ingen Maade," gjentog Splenham. „At gaae Aarhundreder tilbage! Hvad Interesse vilde det have? Det hele Liv vilde da have noget Gjengangeragtigt ved sig, istedetfor at man selv blev Gjengangeren, naar man gik frem i Tiden. Man vilde allerede have faaet et saa godt Beviis for, at Alt er omskifte-

ligt, at man med største Fornøielse kunde opløse Alt i Latter og Vind."

Astrid var, for ikke at høre Englænderens Deduktioner, gaaet hen til et gammelt Claveer og havde grebet nogle Accorder, men søgte forgjæves at fremlokke saa stærke Toner, at hun jo ikke hørte hvert Ord. „Har De da ikke andet Instrument her paa Gaarden," udbrød hun og reiste sig, „hvormed man kan overdøve formastelig Tale, end disse hæse Metaltraade?"

„Det gjør mig ondt," sagde Splenham og lo, „at jeg ikke har min Postillon her fra inat. Han blæste, da vi styrtede i Grøften, saa at han overdøvede selv Stormens Brølen."

Axel saae forundret paa Astrid, der syntes ham at fremtræde i en ganske ny Skikkelse. „Her findes," sagde han endelig, „et stort Kobberhorn, hvormed Kokkepigen tuder Folkene sammen til Middag, det er til Tjeneste; og jeg tvivler ikke paa, at naar jeg fører et Par Jagthunde herop, de ville være saa velvillige, tilligemed Hornet at gjøre deres Bedste. Her findes endvidere et Par bulede Valdhorn, der fordum brugtes ved Jagten."

„De har virkelig ikke daarlige Elementer til en Dommedags-Musik," bemærkede Splenham.

„Men før vi høre den," begyndte Natalie, „skulde vi da ikke, saasom Astrid dog nu har naaet sin Hensigt, at give Samtalen en Vending, spadsere ned i Haven? Vi have egentlig været altfor længe i Værelserne."

Dette Forslag vandt Bifald, og man begav sig derned. Men paa Veien foreslog Axel først at gaae op i et af Taarnene, hvorved Englænderen kunde faae en almindelig Oversigt over hele Egnen, før han saae Enkelthederne.

„Vi have heller ikke været der endnu," sagde Natalie. „Det var derfor ogsaa for os det Interessanteste."

„Og det Fornuftigste," tilføiede Splenham. „Det er den Maade, hvorpaa Trækfuglene tage det første Vue af en Egn, og Ingen vil nægte, at de jo finde den Plet, der for dem er den bedste."

„Vil De udsøge Dem en her?" spurgte Natalie.

„Som en Trækfugl, ja; ihvorvel jeg har jo allerede fundet den. Men en Plet til at blive eller døe paa, er jeg dog endnu for ung til at søge. Heller ikke troer jeg, at jeg her vilde finde nogen, der i denne Henseende stod mig an. Alt synes mig her at indbyde til idyllisk Kjærlighed. Skulde jeg søge en Plet til en Grav, da vilde jeg helst følge Ørnen til Fjeldene."

„Eller Stormfuglen til det vilde Ocean,“ tilføiede Axel. „Det Sidste vilde jeg vælge.“

„Hviler man dog ikke bedst og fredeligst under Træernes Skygge?“ indvendte Astrid.

„Ja, naar de staae i Sydens evige Sommer,“ svarede Natalie, „men ikke her, hvor Vinteren kaster det hvide, kolde Ligklæde over Graven.“

„Hvor ere de komne til denne melankolske Samtale?“ spurgte Weinlich, der i Riddersalen forenede sig med dem.

„Vi ville op i Taarnet,“ svarede Splenham, „for at søge os et Gravsted, ligesom Urhanen, naar den er saaret, stiger tilveirs for at udsee sig det Sted, den vil falde paa.“

„Da vil jeg paa min Ære med,“ sagde Weinlich, „for at udsee mig et Sted for en Middagssøvn.“

„Det er i Grunden det mindst angribende Øiemed,“ svarede Axel, „og det fornuftigste, naar Nattesøvnen er bleven forstyrret af slemme Drømme og urolige Aander.“

„Her er yderst comfortable indrettet,“ sagde Splenham, da de vare komne op i Axels Værelse, og Damerne satte sig et Øieblik i Sophaen for at hvile. „Her har man alt en fortræffelig Udsigt.“

„Ja her er mit Rige,“ svarede Axel.

„Jeg kan see det,“ gjentog Splenham. „Her

er jo Alt, hvad der hører til en Gentlemans Udstyr; Bøger, Rappierer, Geværer og Pistoler; de sidste tilsyneladende af det allerbedste Slags. Ere de sikkre?"

„Vil De prøve dem? da vil jeg aabne Vinduet. De ere ladte, og nedenfor staaer et Træ et Par Skridt fra Muren, hvor De kan vælge Dem en Green at klippe af."

„Men ville Damerne kunne taale det?" spurgte Weinlich, da han saae Englænderen spænde Hanen og nærme sig Vinduet.

„Frygt ikke derfor," svarede Natalie. „Jeg vil imidlertid gjemme Astrid i mine Arme."

„Bravo!" raabte Axel, da Splenham havde fyret. „Grenen hænger knækket, som om Gartneren havde truffet den med sin Segl. Det var et udmærket Skud og paa vel tyve Skridts Distance. Har De Lyst at forsøge, mine Damer?"

„Hvis De skulde være tilbøielig min Frue," sagde Weinlich, „da skal jeg imidlertid gardere Deres Cousine."

Damerne loe i Chor med Englænderen og Axel. „Jeg kan ikke skyde Grene af Træerne," svarede Natalie; „men nede i Gaarden vil jeg kunne finde et mere passende Maal."

„Vi skulle høiere," sagde Axel, og Selskabet steg atter tilveirs, indtil de kom til de øverste Taarnvin-

duer, hvor Egnen udbredte sig for dem i malerisk Skjønhed.

„Her seer man dog,“ bemærkede Splenham, „hvad al vor Nydelse er. Stykkeviis og smaalig viser den sig for Blikket, saasnart det erholder Frihed og et høiere Standpunkt.“

„Ja, det er hvad Beskuelsen angaaer,“ svarede Natalie. „Men der ere Nydelser, der fordre Gjenstandens umiddelbare Nærhed og taber i Frastanden.“

„Det gjælder om Alt, min Frue! De vil selv have erfaret, at jo mere det aandelige Blik udvider sig til det Almindelige, desto ubetydeligere forekommer det Enkelte, hvorved det engang har dvælet med Velbehag. Og troer De ikke, der ere Kræfter i Universet, der i eet gjennemsittrende Slag i Dieblikket nyde Alt, hvad der er spredt for os i Billinger og opsamles i tusinde Dieblikke.“

„Jeg har undertiden følt det,“ vedblev Axel, „naar jeg en stille, duftende Aftenstund hvilede mellem Blomster, og den hele Natur syntes nedsænket i en Kjærlighedsruus.“

„Hvorfor ville vi være Guder?“ sagde Astrid halvhøit, idet hun lænet til Gittret med sjælfulde Blikke betragtede det smilende Landskab, „da der er Salighed nok i at have Guds Herlighed til Lehn.“

„Ja det er sandt,“ sagde Weinlich. „Man

kommer ingen Vei dermed, ikke mere end Ikarus, der vilde flyve mod Solen, eller Frøen, der vilde være Oxe."

„Styrt ikke ned, Frøken Astrid!" udbrød Splenham. „Lignelserne falde heroppe som Kampestene. Kan De see Grændserne for Deres Eiendomme her?" spurgte han Axel.

„Til de tre Sider ikke," svarede Axel. „Paa den ene begrændses Udsigten af Skoven, bag hvilken netop Grændsen ligger. Men paa den fjerde kan den fortræffeligt sees, eller, om De vil være Sophist, heller ikke der. Thi den ligger midt i Søen, og paa den anden Side af denne vil De kjende Guldtofte."

„Jeg tænkte mig det maatte være den. Søen kan vel være en Fjerdingvei bred."

„Seer De den lille Plaine midt inde i Skoven tilhøire for Guldtofte?" spurgte Natalie, „den tager sig yndigt ud. Den lille Bæk, der løber over den, er som et fiint, hvidt Sølvbaand, der slynger sig gjennem det friske grønne Græs og taber sig imellem Træerne. Det er et idyllisk Sted!"

„Nu haaber jeg, du har truffet dit Valg, kjære Fætter!" sagde Axel til Weinlich. „Vi Andre kunne saa opsætte vort til en anden Gang."

Man kom ned igjen i Riddersalen. Axel og Natalie grebe et Par Raketter og begyndte at spille

Fjerbold, medens Weinlich saae til og talte Slagene. Splenham og Astrid gik omkring i Salen og betragtede Portrætterne og de gammeldags Møbler.

„Raketslagets Natur afpræger sig i Boldens Gang," sagde Natalie. „Seer De, hvor den flyver fra mig, let og yndig i sin stolte Bue. Send mig den ligesaa igjen!"

„Ja, let og yndig som Erindringen," svarede Axel, idet han gav Bolden et forkeert Slag, saa den faldt ned foran Natalie.

„Er De distrait, min Herre?" spurgte Natalie, og kastede Raketten fra sig. „Sindelagets Natur afpræger sig i Raketslaget."

„Deri har De Ret," svarede Axel. „See Raketslaget førte Bolden for Deres Fødder."

„Hvem er den deilige Qvinde?" udbrød Astrid og standsede foran et Portræt. „Det er let at see," sagde Splenham. Astrid fulgte Retningen af hans Blik, og hendes Dine mødte Axels saa uventet, at hun ufrivilligt et Par Sekunder betragtede ham og derpaa forvirret atter vendte sig mod Portrættet.

„Ja, det er min Moder," sagde Axel.

„Men det undrer mig," sagde Splenham, „at det er det eneste qvindelige Portræt i Salen."

„Hun er Forbindelsesleddet," bemærkede Wein-

lich, „mellem det Egenskjoldske og Weinlichske Huus. Hun var min Faders Cousine."

„Har da den Egenskjoldske Familie ellers bestandig giftet sig i selv?" spurgte Splenham.

„Paa ingen Maade," sagde Weinlich. „Hvorledes det?"

„I Haven kunne vi afhandle den Sag," sagde Axel og gik mod Døren.

„Eller paa Søen," vedblev Natalie og fulgte ham. „Der vifter en sagte, frisk Luftning. Mig synes at jeg hører Bølgerne kalde tilsøes, tilsøes!"

„En erfaren Styrmand ville vi ikke mangle," sagde Splenham, „efter de Beretninger, jeg har fra igaar."

Astrid dvælede endnu et Minut foran Portrættet, efterat de Andre havde forladt Salen. Hun syntes ikke at kunne løsrive sig derfra. Hendes Stilling havde noget Andægtigt. Med Hænderne foldede over Brystet betragtede hun den fagre Skikkelse, som en Mesterhaand havde tryllet saa levende paa Lærredet, at Beskueren deraf kunde troe sit eget Blik, sit eget Smiil gjengjældt. „Ogsaa denne Sjæl," udbrød hun sagte, idet hendes Hoved sank, „smiler kun bag Gravens Nat, og mit Liv blev min egen Moders Død, og —, hun standsede et Dieblik —, der ere

dog Strænge paa Livets Harpe, der evigt sittre i Smerte."

Den gamle Oberst var kommen ind i Salen ubemærket af Astrid og standsede, da han saae hende hensunken i Tanker foran Portrættet. Men da han hørte hendes Ord, nærmede han sig, medens Astrid angest foer op ved at mærke Fodtrin bag sig.

„Jeg har overrasket Dem," sagde han. „Dog jeg nærer ingen Frygt derover; thi det kan ikke fortryde Dem at være bleven overrasket af en Olding i Udbruddet af en ædel Følelse."

„Nei," svarede Astrid og mødte med et Udtryk af Ydmyghed hans mandige Blik, „for Dem vilde jeg gjerne udtale den."

„De har bevaret den barnlige Tillid," vedblev Obersten. „Det er et af Qvindens Fortrin at kunne det. Finder De ikke, at den lyser frem ogsaa af disse Øine? De har følt med alle dem, der kjendte hende, at hun gik for tidligt bort."

„Ja," svarede Astrid, „den var ret levende hos mig, denne Følelse."

„Naar et saadant Væsen forlader sin Kreds," gjentog Obersten, „da er ikke alene Tabet selv det, der saarer, men mangt et Baand brister tilligemed, Indgangen er aabnet for mangen en Lidelse, som man i det første Øieblik ikke aner. Men jeg for-

længer det tungsindige Dieblik for Dem. Det er Uret af mig."

„O nei," svarede Astrid, „det kan De ikke mene. „Kun i Livets Smerte fatter man jo dets Dybde. Jeg føler Kraften hos mig til at lide, naar jeg ei skal lide forgjæves."

„Det vil De umuligt," sagde Obersten, „idet hans Haand let berørte hendes blonde Lokker. „Gud vil velsigne Dem gjennem Glæde som gjennem Lidelse. Bevar kun Deres Sind aabent for den første; det er formasteligt at foregribe Smerten."

Weinlichs Skikkelse præsenterede sig i Døren og saae halvt forundret, halvt spørgende til Astrid og Obersten.

„Man venter Dem vist," sagde denne.

„Ja," begyndte endelig Weinlich, „vi ere alle færdige. Baaden er seilklar, man venter kun Dem for at sætte ud. Jeg blev sendt op for at søge Dem og ledsage Dem ned." Astrid hilste Obersten og fulgte Weinlich.

De Øvrige sad alt i Baaden, da disse kom ned og ligeledes stege i den. Axel spændte Seilene op, Natalie sad tilroers, og den jevne, milde Luftning viftede dem ud paa Dybet, hvor de smukke Bredder stedse verlende udfoldede dem nye Skjønheder, eftersom de svævede hen over Vandet.

„Et herligt Ensemble!“ udbrød Weinlich. „Veirlig, Naturskjønhed, den gyngende Bevægelse over Bølgerne, fortræffeligt Selskab! Alt forener sig, for at vække Phantasien og stemme Sjælen behageligt.“

„Saa lad os da nu,“ sagde Natalie, „høre noget Overordentligt fra Phantasiens eller Aandens Verden, der kan svare til Omgivelserne. Hvo vil begynde at give Noget til Bedste?“

„Jeg trodser paa, om Nogen kan give noget Usædvanligere end jeg,“ svarede Axel; „thi jeg har idag modtaget et Brev lige fra Affindighedens Huler.“

„Lad os høre det,“ bade Natalie, Weinlich og Splenham paa engang. „Der er i sig selv Intet mere poetisk i Verden end Vanvid,“ tilføiede den Sidste.

Axel tog et Brev frem af sin Brevtaske. „I det Brev, De idag bragte mig fra Vilhelm, laa et andet; derom skriver han Følgende:

„Indlagte er et Brev til dig, en af mine Venner, der paa en Hjemreise fra Italien besøgte Galcehospitalet Sonnenstein i Sachsen, modtog af vor Ven Edvard, som er landet der paa sin Reise til den hellige Stad og efter den frie Qvinde. Du maa formodentlig have en ikke ubetydelig Plads i hans hvileløse Phantasi; thi saasnart han hørte dansk Tale, spurgte han strax efter dig og erklærede at ville skrive

„dig til. Direktøren for Hospitalet yttrede ringe „Haab om hans Helbredelse. Dog, hans Tilstand „vil du vel bedst lære af Brevet, som jeg haaber du „meddeler mig, naar vi sees."

„Malerens Brev," tilføiede Axel, „lyder saaledes:"

Kort og Godt!

„Naar Ondet er paa sit Høieste, da er det kun „for at det Gode snart skal komme, det sagde Ideen „mig, da Morgensolen forgyldte Bjergtoppen, der „hisset peger mod Himlen. Dæmonerne ere Englenes Fodskamle, Jorden Guds Fodders, Materialisme „og Hestedumhed Ideernes. Jeg siger Dem det, „fordi jeg veed, at De snart skal forenes med mig „i mit Rige, hvor vi tilsammen skulle lide Trængsler „ved Indgangen. Men De skal omsider sidde paa en „Throne og dømme de Philistere.

„Men De — udmærkede Menneske — hvem „Ideen fandt værdig til fornemmelig at være det „Redskab, der skulde udruste mig paa mit Tog til „den hellige Stad og udrive mig af mine første „Qvaler, kan De sige mig, hvoraf den Krone skal „flettes, der engang skal paatrykkes mit nu betyngede „Hoved efter vunden Seier og mine Trængslers Ende? „Saa meget veed jeg, at den ei kan blive af Torne; „thi en ny Æra kræver et nyt Symbol; heller ikke

„af Laurbær; thi — man seer — de holde sig ikke; „heller ikke af Myrthe, som de ufrie Qvinder smykke „sig med den Dag, da de sælge deres Kjærlighed „for Dug og Disk og eget Bord; — endnu mindre af „Eeg — Spidsborgernes og Philisternes Hæders= „mærke. Jeg veed det! Hosianna! jeg veed det! „den skal flettes af Libanons evige Cedre, i hvis „Skygger Salomo sang om Sarons Roser og Dalenes „Lilier, og Perler og Diamanter skulle smykke den „af hiint Diadem, der prydede Dronningen af Saba, „da hun hvilede i hans Arme, søgende Viisdom. „Men De skal kjendes værdig til at tjene den frie „Qvinde, Ideernes Moder.

„Troer De, jeg endnu har været i Hesperi= „dernes Haver eller den hellige Stad? Jeg er endnu „i dette raa Land. Det er mig endnu ikke sagt, „hvorlænge jeg skal blive her; bliver det sagt mig, „da veed jeg, at Intet kan holde mig. Jeg lider „skrækkeligt blandt dette ucultiverte Folk, der Intet „kjender af Ideen, Intet af det Altsammen! Jeg „kan ikke begynde her. Det er umuligt, ved Afgrun= „dens fule Magter sværger jeg Dem, det er umuligt. „Skulde De troe det — jeg har flere Gange været „overfalden af Røvere og Mordere og er bleven „mørbanket; men det lider jeg gjerne for Ideens „Skyld. Prygl er just et Bad, der gjør Sindet

„fortrinligt skikket til Modtagelighed for det Ætheriske. Siælen trænger dybere ind i Elementernes „Mysterier, naar Legemet er bravt medhandlet og „forhutlet og intet Mere formaaer. Da kommer den „stille Hvile, hvorunder Blikket aabner sig for det „Usigelige, og Øret hører Luftaandernes sagte Flugt, „de travle Aander, der forberede det, som skal komme.

„Jeg boer her paa et stort Hotel, kaldet „Sonnenstein, der ligger i en romantisk Egn ved „Foden af Bjerge. Hvorledes jeg er kommen her? „Jeg veed det ikke. Jeg havde atter havt en Affære „med Røverne, var bleven overfalden, gjennembanket, „var af Udmattelse falden i Søvn — vaagnede her. „Det er Ideen, der ubevidst har taget mig i sit „Moderskjød og svunget sig med mig herhid, maaskee „har jeg alt faaet Daaben i de ubenævnte Sphærer — det er mig ubekjendt. Men her lider jeg „mindre. Verten er en venlig Mand, men et indskrænket Hoved; Opvarterne — som her kaldes „Kellnere — yderst borneerte. Unter uns gesagt, „jeg veed det vel, det er Philisterne, der her atter „søge at komme mig tillivs. Den ene har myrdet „elleve Mennesker, den Anden har ikke kunnet drive „det videre end til at snigmyrde fire og tyve Personer. Her er yderst billigt. Opvarteren modtager „mine destillerede Næringsmidler, det er Alt. Men

„det er Meget! Jeg er gjennemtrængt af Ideen, og „det er gedigent Guld. De uvidende Mennesker ane „det ikke."

„Klar til at vende!" raabte Natalie, „hvis vi ikke skulle løbe paa Land."

Axel sprang op for at vende Seilene.

„Skulle vi ikke sætte i Land," spurgte Astrid, „og sætte os et Qvarteerstid i Græsset, i det mindste til vi faae denne sælsomme Skrivelse tilende? Jeg finder det noget Angribende under den gyngende Bevægelse at fatte den. Jeg er bleven ganske svimmel."

„Det kan være rimeligt," sagde Splenham, idet han smilte til Astrid. „De har her at befale."

„End jeg da," spurgte Natalie, „der sidder tilroers?"

„Netop derfor ikke," sagde Splenham. „Deres Rige er heller ikke denne Verden; det er Salonerne."

Man satte til Land, steg ud, trak Baaden op, og leirede sig i Græsset; men Astrid fjernede sig ubemærket, da Axel igjen begyndte at læse og søgte i de nærstaaende Buske efter Fuglereder.

„Det er mig paa min Ære ubegribeligt," sagde Weinlich, „hvorledes et Menneske kan synke ned til en saadan Taabelighed."

„Taabelighed!" udbrød Splenham, „som om vi ikke i Vanvid havde et Phænomen, der trodser

enhver Maalestok af Fornuft eller Taabelighed. Vær De forsikkret om, Sir! at De aldeles ikke veed, om De eller Maleren er den Klogeste. Jeg vover ikke at fælde nogen Dom. Hvo vil bestemt benægte, at det muligen kun er den Stærkeres, men ikke den Fornuftigeres Ret, der sætter den Affindige i Daare-kisten? Alle Vanvittige ere i det mindste enige i det Punkt, at de paastaae Hiint."

„Det Sidste er unægteligt mærkeligt," svarede Weinlich.

Axel begyndte atter:

„Jeg traf i Leipzig en Person, der kaldte sig „Ironien og talte meget om denne, som han sagde „at være den to Gange fornægtede Virkelighed. Han „pralede af at kunne opløse Alt. Thi Virkeligheden, „sagde han, er, og Virkeligheden er ikke; bringer jeg „disse to mod hinanden, bliver Summen Nul. Jeg „lo ham lige op i Øinene; thi jeg vidste strax, at „han da var en af de Dæmoner, der tjene som „Trappetrin for Ideen. Jeg har fattet ham i en „Skidse: Han selv staaer i Ørkenen, og al Verdens „Herlighed drager ham forbi; fra hans Aasyn udgaae „Lyn, der fortære det Alt; men bag ham samler det „sig og voxer til et Bjerg, der luder stedse høiere „over hans Hoved og vil knuse ham. I Baggrun-

„den kommer Ideen flyvende, der paa dette Bjerg „vil prædike Farvernes Evangelium for Verden. Forleden Morgen vaagnede jeg og mærkede, at Ideen „om Natten havde berørt mit Hoved, stod strax op og „ridsede Skidsen paa Væggen med Kul: Medea „dræber sine Børn, for at gjøre sig uafhængig og „fremtræde som den frie Qvinde. Genien flyver „bort med Myrthekrandsen i Baggrunden. I Forgrunden tilhøire nærmer sig Ideen med Frihedens „Diadem og den indviende Stav; tilvenstre styrte „Harpyer ind og bemægtige sig de sønderlemmede „Legemer. Jeg skriver Dem det til, for at vindicere „denne Skidse som min; thi den er tabt — uigjenbringelig tabt! Opvarteren, dette raae, uvidende „Menneske, kommer ind og — ubegribelige Formastelse — udsletter mig dette kostbare Rids. Som „rasende falder jeg over ham, for at befrie Verden „fra dette Uhyre; men — just i samme Dieblik — „vare Røverne brudte ind i Hotellet. Hidlokkede ved „Døgenigtens Skrig overfalde de mig, ikke ham, banke „mig, binde mig. Værten gav senere i min Nærværelse Kellneren en Rivaf; men hvad Opreisning „er det mig, at disse Mennesker rakke hinanden ned? „Min Skidse er tabt — uigjenbringelig tabt!"

„Da blev mit Legeme liggende, men min Sjæl „drev ud i Ørken, til Saharas hvide Sandhav uden

„Ende. Vinden susede øde over Sletten; men i den „østlige Horizont begyndte det illusoriske blaa Vand= „speil at slaae Bølger, og jeg kjendte, at Ideen var nær. „En graa Dæmring kastede sig over Alt, og gjennem „denne brød hun seirende, indtil Alt var et Lyshav „af usigelig Hvidhed. Men da begyndte Støvgrane= „nes Billioner at bryde Lysstraalerne i de tre Hoved= „farver, først Rødt, saa Guult, saa Blaat; Orange, „Grønt og Violet derimellem, indtil Alt bævede i det „Blaaes Længsel og den lillasørgmodige Uro. Et „Rosenskjær slog gjennem Luften, og nu begyndte „hvert Sandskorn at dreie sig som et surrende Hjul „i sin egen Farve og hvirvle om hinanden. Den „hele Ørken var en Hvirvel om et Centrum, hvor „Sort og Hvidt, Død og Liv strede med hinanden, „medens de store Kredse surrede rundt med alle de „Farver, hvori Universet spiller, og alle de Skikkel= „ser, hvoraf det bestaaer; og jeg begreb vel, at Alt „er Farve, og at Massen dannes til en illusorisk Be= „staaen ved lynsnar Bevægelse. Min Sjæl jublede: „lyksalig den, der kan skue de nøgne Farver; han har „forædlet Materien og kaster sig trøstigt i dens Favn „og hviler i Ideen. Jeg styrtede mig ind i Centrum, „hvor det Sorte og Hvide kæmpede, og nu begreb „jeg først, at alle Farver og deres Brydninger ere Re= „flexer af denne Kamp, fordi det Hvide besidder Alt,

„men det Sorte vil bemægtige sig Alt, og at hvert „Punkt i sit Farvespil tenderer til det Andet, fordi „hvert har kun Noget af Begge. Jeg følte Kam„pens hele Qval og Salighed, thi ethvert Punkts „Følelse og Stræben var concentreret i mig, mod mig „vendte sig Alt. Da blev jeg Ideen overmægtig og „bød med dens Løsen, og Alt druknede med mig i „den luende Kjærligheds Purpur. Det var min første „Lærdom i Farvernes Evangelium."

„O, hvornaar vil hün komme — Nymphen fra „Indras Himmel, Dronningen i min Barndoms „anelsesrige Drømme — hun, der først var en Taage„skikkelse, men siden bar alle Farvernes Gevandter „og nu flyver gjennem min Phantasies Regioner, „svøbt i Længselens brændende Samum? Hun, hvem „jeg daarligen i Forblændelsen vilde have solgt min „Salighed, indtil jeg nu veed, at hun er det første „Glimt af Ideens Bliven til Virkelighed?"

„Der ere mange Legioner i mig; men jeg maa „ikke bruge dem endnu. Tusinde af dem have skrevet „dette, som jeg er befalet at sende Dem, fordi De „er Cains Søn, men jeg er Abels Søn. Imorgen „reiser jeg bort, for at tage Arv efter min Fader. „Men nu maa jeg skynde mig; thi jeg hører Phili„sterne komme, og i mit Hoved ogsaa rører det sig."

Axel taug, og han saavelsom de Andre fulgte nogle Øieblikke de forskjellige Tanker, Læsningen af dette Brev kunde opvække, der stod i en saa grel Modsætning til de fredelige, idylliske Omgivelser.

„Hvilke Veie er det dog, Aanden gaaer, for at komme til denne forunderlige Verden," udbrød Natalie, „hvor Skinnet blander sig med det Virkelige, det Sande med det Falske paa saadan en Maade, at selv den sunde Fornuft har ondt ved at skjelne det fra hinanden igjen!"

„Hm!" udbrød Weinlich, „den Vei han er gaaet, er paa min Ære ikke vanskelig at finde, især for dem, der have kjendt denne indbildske Nar. Hovmod er det. Arrogancen taler jo i enhver Linie af dette ravgale Vaas."

„Jeg troer aldrig," svarede Natalie, „at Hovmod alene formaaer at føre et Menneske til Vanvid. Men om saa var, saa have vi dermed ikke fundet Veien til eller Indsigten i dets Natur."

„Man vil bemærke," sagde Splenham, „at et vist Charakteristikon, der i meer eller mindre Grad er fælleds for alle Vanviddets Phænomener, er, at det viser sig som en Flugt fra Virkeligheden, som Sjælen foretager meer eller mindre ubevidst, men aldrig klart bevidst, sædvanlig i en panisk Skræk over den Skik=

kelse, Livet for den har antaget; aldeles i Analogi med den Bevidstløshed, der kan gribe den Piinte paa Torturbænken, hvor Smerten bliver saa overvældende, at Sandsen flygter. Det være imidlertid som det vil, saa ere de Affindige sædvanlig langt lykkeligere end de Kloge. Om Graden af deres Fornuftløshed kan man stride, om deres Lykke sjelden. Sidder nu ikke denne Karl i sin Celle med en langt stoltere Bevidsthed, end en Konge paa sin Throne? Denne kan dog kun reformere sit Folk, naar det kommer høit; hiin derimod har den faste Tro, at han skal reformere den hele Verden. Jeg trodser den, der tør sige, at der gives nogen objektiv Lykke; og jeg for min Deel kunde misunde Maleren hans Indbildning; thi hvad man indbilder sig, det er man."

„Hvad det Charakteristiske angaaer," begyndte Axel, „De vil bemærke ved alle Vanviddets Phænomener, da har De deri maaskee Ret, men neppe i Deres sidste Anskuelse. Thi selv de, hvilke De kalder de Lykkelige, befinde sig i en evig usalig Spænding, i en Higen efter et Maal, for hvilke der optaarner sig alle mulige Hindringer, som de meget vel have Øie for og Følelse af. Deres Lykke ere de altid paa et Haarsbred nær; men denne Nærhed og dog Ikke-Nærhed giver dem Tantalus's hele Qval. Der er noget Frygteligt ved Vanviddet

for den, der fra et almindeligt Standpunkt opmærksomt betragter det. Thi ingen Dødelig skal med Sikkerhed kunne bevise, at det ikke aabner sine Børns Øine for en Verden, der usynlig for det almindelige Øie omgiver den Synlige, at det ikke giver Seerblikket for en rædsom Elendighedens og Jammerens Afgrund, over hvilken den glade og fornemme Verden i bórneret Sorgløshed dandser. Naar Banviddet forbinder sig med Drømmen, kan det opløse hele Verden i Idealismens Skin."

„Ja, hvo beviser," sagde Natalie, „at den Vanvittiges Syner ikke have Realitet? Subjektiv Gyldighed have de i det mindste, og hvad der først har den, dets mulige objektive Gyldighed kan ikke modbevises. Thi, som sagt, disse Syner hænge altid sammen med nogen aandelig Sandhed. Et Stød paa Hjernen er nok — ja, der behøves ikke saa Meget, og Mennesket er ført til Usalighedens Verden uden at see Guds Aasyn. Det vidner om en forfærdelig selvstændig Magt i Sjælen."

„Ja, det er en Tumleplads," sagde Splenham, „hvor Liebhaverne heelt let kunne dandse fra Sands og Samling. Vel er det, man har Haandgribeligheder, hvorved den sunde Sands kan støtte sig, naar Phantasien begynder at gaae tilveirs. Vel er det, at

Blomsterne dufte, at Solen varmer, at Skoven lokker med sin grønne Løvsal, at Bølgerne suse mod Bredden med deres ensformige Melodi, at Faarene bræge og Græshoppen surrer. Man kunde fristes til af Fare for at blive en Sværmer, at forvandle sig til en idyllisk Faarehyrde."

„Ja, selv i Alt det, De der opregner," svarede Axel, „er der noget for os Uforstaaeligt, noget Dybere, der glimter igjennem Overfladen, jo mere man betragter og lytter til det."

„Sikkert nok!" vedblev Splenham; „thi hvor kan man ikke finde noget Dunkelt, Hemmelighedsfuldt, naar man just søger det. De ydre Gjenstande laane altid Noget af den beskuende Sjæls Væsen. Sikkert er det, hvad min Ven Swift siger: „when a mans fancy gets astride on his reason, and common understanding is kicked out of doors, the first proselyte he makes, is himself."

„De har altsaa kjendt denne Kunstner nøie?" sagde Natalie til Axel.

„Meget nøie," svarede denne. „For omtrent tre Aar siden opholdt han sig et Par Maaneder her for at restaurere nogle Malerier. Senere har han et Par Gange været beskjæftiget for mig. Da hans Vanvid begyndte, troede jeg det bedst for ham at komme ud i det Frie. Han selv ønskede at reise;

og saaledes kom det, at jeg hjalp ham ud af den første Forlegenhed. Det har imidlertid saaet et uheldigt Udfald."

„Ja, hans Ophold her var egentlig den første Begyndelse til hans Ulykke," bemærkede Weinlich. „Iøvrigt troer jeg ikke, at Veiret vil holde sig hele Dagen."

Denne Bemærkning, hvor hovedkulds den end kom, bragte dog Alle til at see sig om efter Himlens Physiognomi, hvor der forresten intet Uheldvarslende var at opdage. Da imidlertid Samtalens Traad var sluppen, og Astrid igjen havde forenet sig med Selskabet, begav man sig igjen i Baadene og styrede hjemad. Axel var forstemt og holdt sig taus; Englænderen derimod syntes oprømt og underholdt sig vittigt og spøgende med Damerne. Især viste han Astrid en Opmærksomhed, som, skjøndt den havde en Farve, der ligesaa godt kunde gjælde et Barn som en Voxen, dog forundrede og pirrede Axel. Ihvorvel han oftere med Henrykkelse inddrak Natalies ildfulde Blik, havde dog denne Lidenskab nu tabt sin friske Blomst, og der begyndte andre Bevægelser at røre sig i hans Sjæl, Bevægelser, der heller ikke vare uden Glimt fra de forløbne Dage.

Da man var landet ved Haven igjen og stegen ud, adspredte man sig. Englænderen gik i Forveien

i Samtale med Natalie, Astrid havde fængslet Weinlich, og Axel, der maatte tøve noget inden han fik Seilene strøgne og Baaden fastbunden, fulgte ikke de Forudgaaende, men dreiede af til en anden Side og tabte sig i Havens mørkeste Gange. Det dæmrede i hans Sjæl. Men om det var til Aften eller til Morgen, vidste han ligesaa lidet, som han havde Lyst til at kaste et skarpt og uhildet Blik ind i den Baggrund i sit Indre, hvorfra Dæmringen udbredte sig, og hvorfra mangen vild Gjenklang trængte frem til en halvklar Bevidsthed, der stundom var trykkende, stundom gjennemglødede hans Væsen som en Lidenskabens Efterklang. Men hvor uklar han end var over sig selv, og hvor lidet han end søgte at komme til Klarhed — saa lidet, at han ikke engang havde nogen Tanke om at kunne komme til Klarhed, — saa følte han sig bunden, saa meget mere som han ikke blot havde givet sin Lidenskab Tøilen, men ogsaa erholdt dens Fordrings Fyldest. Dette var første Gang, at en Følelse af denne Natur vaagnede i hans Sjæl. Thi Seiren, der forhen paa dette Gebeet var gjort ham let, havde denne Gang kostet ham en lang Gjennemflammen af hans hele Væsen og syntes endda kun given ham ved Omstændighederne. Han følte sig fangen —, saa meget stærkere fremstillede Modstykket sig for ham i Astrids Billede, der paa engang var

sprunget frem for ham i sin Sandhed. Thi han havde seet idag, eller idag først fattet, at der i det qvindelige Blik kan ligge en Hengivenhed uden Tanke om Fordring, og han anede for første Gang, at Kjærligheden er frigjørende.

Medens alt dette gjærede i hans Indre, naar han gik eensomt og grundede, slog tillige en Antipathi Rødder i hans Hjerte, en Antipathi, der alt før var faret gjennem hans Sjæl som en svag, men heed Luftning ved et tidligere Kjærlighedsforholds Opløsning, og idag, da han atter uventet saae Splenham, havde gjentaget denne Reise. Splenham kunde have tjent som en Maalestok til at vise ham, at han var en Anden end for et halvt Aar siden; men han fattede ikke dette klarere, end at han oftere udbrød for sig selv: Jeg begriber ikke, hvorledes jeg har kunnet hænge ved dette Menneske med den Beundring og Hengivenhed!

Flere Dage vare forløbne efter Natalies og Astrids Ophold paa Egensø, da han sendte Vilhelm følgende Brev:

„Du maa ikke vente her at finde Svar paa „din Skrivelse. Den var holdt i en saadan Tone, „at jeg aldeles ikke kan besvare den. Jeg fortryder „nu, at jeg saa længe ikke har skrevet dig til; thi

„da vilde jeg maaskee have været dig forstaaeligere.
„Jeg beundrer din Sjæls Ligevægt, men begriber
„den ikke; thi det forekommer mig, som jeg aldrig
„skulde naae en saadan, blev jeg end saa gammel som
„den evige Jøde. Jeg er ikke excentrisk; thi Centrum
„har jeg; men det gaaer om i Aandens og Følelsernes
„hele Verden og skriver Cirkler allevegne. Havde
„jeg kun Rum i Brystet for Alt, hvad disse Cirkler
„omkredse, ja, da var jeg — lyksalig."

„Had og Kjærlighed rase i min Sjæl. Jeg
„begriber det ikke, især da jeg er forelsket i To og
„paa høist forskjellige Maader. Hør Vilhelm! —
„der kommer et Punkt, da det er fortærende, at man
„ikke kan fortære sin Kjærligheds Gjenstand i Liden-
„skabens høieste, rasende Nu, men at den evigt skal
„staae op igjen af denne Følelsens Død og opflamme
„den paany. Der kommer et Punkt, da et Menneske
„kommer En saaledes paatværs, at man ikke begriber,
„hvorledes Diets Blik ikke tilintetgjør ham eller
„jager ham langt over Horizontens Grændser; og
„der kommer et Punkt, Vilhelm! — jeg kunde græde,
„Vilhelm! — der kommer et Punkt, da man endelig
„faaer Diet op for Saligheden og Sjælens Eden;
„men du kan være vis paa, det skeer ikke, før Slan-
„gen er i Paradiset."

„Jeg veed ei, om jeg skal skrive meer; thi hvor-

„ledes skal jeg gjøre mig fattelig, og mit Hoved „svimler. Nu vel! jeg vil fortælle tørre Fakta. Du „veed, jeg var forelsket i Natalie, forelsket — som „om denne matte Lyd kunde betegne den Ild, hvori „mit Væsen glødede ved hendes Blik — en Ild, der „endnu ikke er slukket, men tvinger mig endnu med „en navnløs Magi til at gribe efter hendes Skikkelse „i Tanken — og hvad siger jeg i Tanken, som om „jeg ikke iforgaars hang ved hendes Læber, som var „hendes Kys mit Livs Betingelse. Stórmen drev „hende hertil over Søen en Aften og hun sank „som Sonnambule i mine Arme i Riddersalen. „Det var mig, som om mine Forfædres Billeder „stege ud af Rammerne og dandsede om vor Brude„seng en Aandedands, medens Knoklerne raslede i „de hule Harnisker. Det vár iforgaars i Guldtoftes „Have at hun forlod os, og da hun var ved at for„svinde, sendte mig et langt Blik, der tvang mig „uimodstaaelig til at følge hende. Du har stjaalet „min Kjærlighed, sagde hun, da jeg var vaabenløs. „Behold dit Bytte; thi slipper du det frivilligt, da „er jeg stærk — stærk som Nemesis!"

„Hvorledes skal jeg tilstaae dig, hvad jeg nu „skal tilstaae; thi du vil tro mig rasende — jeg elsker „Astrid. Du maa ikke lee, Vilhelm! — græd heller; „thi det er en hellig Følelse; og gik ikke det Øieblik,

„da jeg første Gang saae hende, da hun hvilede i „mine Arme, og hendes ambrosiske Aande slog mod „mine Læber — gik ikke hiint Øieblikts Fylde gjennem min Sjæl som en Luftning fra Fredens hellige „Egne? Hvorledes skulde jeg da først ret fatte det, „da en Dæmon — en Houris fra Muhameds Paradiis — har lagt mig i usønderrivelige Lænker, — „først fatte det nu, da en fløgtig Satyr er styrtet „ned over mine Skatte for at fravriste mig dem — „magtesløst! Thi jeg veed vel, jeg er en Konge i „Kjærlighedens Rige, jeg bærer min Krones hele „Qval og Salighed."

„Men det var jo nøgne Fakta. Splenham kom „for nogle Dage siden. Skaan mig for at sige Mere, „end at han er bleven mig i høieste Grad imod. „Jeg begriber ikke, hvad jeg da har seet i dette Mennefke. Han omgaaes Astrid paa en Maade, der „smerter mig, og hvad kan hans Mening være? Om „faa Maaneder skal han reise, og hende fører han ikke „med til England. Kun Blomsten vil han plukke og „lade den visne paa sin Stengel. Jeg Daare! — „hvad er da min Mening? O jo — hvad der for „ham er en Blomst blandt de mange, er for mig „mit Livs Fortabelse."

„Igaar vare de Alle her fra Guldtofte. Vi „drak Thee i det chinesiske Lysthuus, hvor det med Eet

„blev høirøstet. Thi Onkel, Legationsraaden og „Splenham geraadede i en Strid, hvori ogsaa Natalie „deeltog. Men jeg kjededes ved den og sneg mig bort, „vandrede ind i Granplantagen og overlod mig i „den kølige Dunkelhed til mine Tanker. Da sad paa „engang Astrid for mig som en Fee, der var dalet „ned fra de ætheriske Egne, for nogle Øieblikke at „føle Medlidenhed med de Dødeliges Smerter. Hun „vendte sit guldlokkede Hoved mod mig, da hun hørte „mine Fodtrin, og stod op for at gaae. Jeg stand- „sede hende: De flygter dog ikke for mig? sagde jeg. „Hun saae spørgende paa mig; men hendes Blik kan „jeg ikke beskrive dig; thi det er ubeskriveligt som „hendes hele Væsen. Jeg troede, De søgte Ensom- „hed, svarede hun. Den stille, smukke Natur ind- „byder jo dertil. Da have vore Følelser unægteligt „været de samme, sagde jeg, turde jeg troe at de ere „det ogsaa i dette Øieblik, at denne Afbrydelse af „Ensomheden er Dem saa kjær, som den er mig. „Hun saae paa mig med sit vemodige Smiil, der „slog i min Sjæl som en Erindring fra dens Hvile „i Skaberens Skjød. Hun vedblev at betragte mig „med disse dybe, blaae Øine, hvorigjennem Sjælens „rene Himmel glimter, men sagde Intet og ogsaa jeg „taug. Jeg, der aldrig har manglet Ord for en „Qvinde, jeg kunde ikke finde en Tankeform at gyde

„min Følelse i. Thi det var ikke Lidenskabens Ild,
„der flammede gjennem mig, men salig Længsel, som
„den maa gjennemsittre den, hvis Øie aabner sig for
„den evige Kjærlighed. Da hvislede og raslede
„det i Løvet tæt ved Astrids Fod, og førend jeg
„endnu ret havde seet Ormen, der havde reist sig og
„med spillende Tunge beredte sig til det giftige Hug,
„laa hun i mine Arme bleg og skjælvende med det
„angestfulde Udraab: frels mig, frels mig! Jeg af-
„brød en fortørret Grangreen og slog den efter Kry-
„bet, der atter krøb ind i det visne Løv; men Astrid
„sittrede endnu i min Arm som et Espeløv. Jeg be-
„greb ikke denne Skræk, men formodede en naturlig
„Antipathi, og saaledes var det. Det blev mig senere
„fortalt af hendes Amme, at Astrids Moder, da hun
„gik svanger med hende, engang i Haven var fal-
„den i Slummer paa en Græsbænk og havde drømt,
„at hun fødte et Barn, omslynget af en Slange. Da
„hun vaagnede, laa en Snog sammenrullet i hendes
„Skjød, og Skrækken herover havde en for tidlig
„Nedkomst til Følge, der lagde hende i Graven,
„medens Astrids Liv med Nød blev vedligeholdt."

„Hun laa endnu i min Arm, medens den fine
„Rødme var vegen fra hendes Kinder, og hendes
„Øine hvilede paa mig med et bedende Blik, der gik
„mig til Sjælens Inderste. Jeg bøiede mig over

„hendes hulde Aasyn, jeg følte atter hendes lette „Aande og kyssede de runde, røde Læber, der vare „halvt aabnede af Rædsel. Hun hævede sig mat, og „jeg maatte næsten bære hende bort, indtil vi vare „ude af Granplantagen, og Aftenrøden kastede et „Rosenskjær over min Elskedes, — ja min i al Evig„hed Elskedes — fagre Skikkelse. Da fattede hun „sig igjen, og vi betragtede hinanden. Der bævede „en Taare i hendes Øie, som jeg brændte af Længsel „efter at bortkysse. Astrid! udbrød jeg, idet jeg sank „ned for hende, frels du mig, o red mig fra min „Sjæls vilde Dæmoner. Som du staaer her for „mig, er du en Engel, der overskygger mig med din „Fred, og jeg er en Elendig, der kun med Formastelse „kan hæve mit Blik til dig, min Tanke til din Kjær„lighed. — O tie, tie, sagde hun blidt, idet hun sank „til mit Bryst, og jeg følte hendes fine Haand om „min Nakke. Tal dog ikke disse vilde Ord. Du „har jo selv maattet udjage Slangen af vort Paradiis."

„Mit Paradiis! — Det blomstrer intetsteds. „Kun i enkelte Øieblikke gyder det Draaber af sin „Salighed over mig, for at jeg snart skal martres i „min Sjæls hvirvlende Tanker og Følelser og see, at „jeg har tabt det. Mit Paradiis! — Om Graven „skulde aabne sig og udsende sine Beboere for at fra„vriste mig det, fik jeg det ikke; men der er Cheru-

„der nok for at jage mig derfra, og hvor lidet aner „hun det i sin liliehvide Uskyld, hun, der kunde føre „mig derind! O Vilhelm! hvad er dog skjønt og „yndigt i Livet som en reen, ydmyg Qvinde; hvad „er huldsaligt som den rene Qvindelighed? Den „er Livets skjønneste Blomst. Der er ingen Skjøn„hed og Ynde, som den ikke indeslutter. Den gjem„mer Ydmyghed, Fromhed, Kjærlighed, Gratie, Hen„givenhed, Barnlighed og Tillid. Der er intet Lok„kende, Indtagende og Ophøiet i Naturen, hvormed „den ikke kan sammenlignes og i Sammenligningen „overstraale det, hvormed den sammenlignes. Den „er blød og eftergivende som gediegent Guld, tryllende „som den vandklare Diamants Lysspil, duftende som „den nys udsprungne Rose, hvilende i Gud som Dug„draaben i Liliens Bæger, beskeden som Vdarfiolen, „uskyldig som Sangfuglens Øie, om som Duens „Blik, let og svævende i Tilværelsen som Hinden „over Skovsletten, fredbyssende som Kildens Rislen, „anelsesrig som Vindens sagte Susen i Løvet, høitidelig „som den maaneklare Sommernat, vemodig som den „forsvindende Aftenrødme, dyb, uudgrundelig som „den høstlige Naturs Aasyn. Den ægte Qvindelig„hed er Livets skjønneste Blomst. Den er qvægende „som Morgenens Luftninger, som Havets friske Bølge, „trøstende som for den Fromme en Tanke om Gud.

„Er det ikke den, Forføreren kjender, beundrer og griber
„og røver fra dem, som ikke kjende den, som finde det
„under deres plumpe Værdighed at tilbede den? Er
„det ikke hans Indsigt i den, hans Beundring af
„den, der gjør ham uimodstaaelig og paa engang
„salig og usalig? O Vilhelm! jeg trættes, jeg er
„mat. Jeg er ingen Forfører, og dog har jeg jo
„gjort en Forførers Gjerning og høstet en Forførers
„Løn. Den rene Qvindelighed er den skjønneste
„Blomst i Livet“

Saa aldeles urigtigt havde Axel ikke bedømt Splenhams Følelser og Tanker. Denne var virkelig bleven overrasket ved den Maade, hvorpaa Astrid havde udviklet sig i den korte Tid, han ikke havde seet hende. Han havde ofte forhen med Forundring og Interesse betragtet et vist melankolsk Præg, der som et Slør hvilede over hendes Aasyn, naar hun ikke talte eller forraadte nogen indre Bevægelse, og som var dobbelt tiltrækkende i det Øieblik, det forsvandt for et Udtryk af barnligt Liv og Munterhed. Denne Vexel havde han oftere moret sig ved at frembringe i hendes Ansigt ved legende og pikerende Yttringer;

nu vare disse Modsætninger først ret bleven ham forklarede, idet de som Elementer vare smeltede sammen og havde paatrykket hendes Physiognomi hiint ædle Stempel, der for Kjenderblikket forraader den ægte qvindelige Sjæl og for det kyndige og ukyndige Øie er lige tryllende. Men det var ikke Landluften, som Spienham meente, der havde havt denne Virkning paa Astrid; det var Kjærlighedens Luftninger, der vifte om Qvindens Sjæl med samme Kraft og Følge, som Foraarets Søndenvind om Blomsterknoppen. Først i disse Luftninger aabenbarer hun sit indre Gehalt og Værd. Det er denne sjælelige Tilstand — Maaden paa hvilken hun modtager Kjærlighedens Beaanding, der skal bestemme, om hendes Charakteer har Adel, hendes Følelse Fiinhed og Dybde. Medens Manden kan prøves i tusinde Tilfælde, er Kjærligheden Qvindens eneste Prøve. Og Astrid elskede Axel ikke alene med jomfruelig Ydmyghed, men med den angestfulde Lidenskab, der altid ledsager en qvindelig Sjæls Hengivenhed for en Mand, hvis Indre huser dæmoniske Magter.

En saadan Kjærlighed er uforstyrrelig; den kan ikke adspredes ved noget Udvortes. Thi der ligger en heel Verden for den, uudtømmelig paa Følelser, uudtømmelig paa Tvivl, Haab, Formodninger, Frygt

og Anelser, der stille den elskede Gjenstand i stedse verlende Belysninger. Den qvindelige Aand, der er greben af den, befinder sig som den Svimlende paa den blomsterklædte Rand af en frygtelig Afgrund, hvis hemmelighedsfulde Dyb uimodstaaeligt lokker, medens de omgivende Blomster bedøve Sandserne ved deres Duft. Det er kun et Spil af heldige Omstændigheder, hvor denne Kjærlighed ikke, ligesom dens første Frembrud i Sjælen ledsagedes af Angest, saaledes ender med Forfærdelse.

Alt dette gav Splenham sig ikke Tid til at vurdere, fordi han i det Hele oversaae Axel og derfor ikke troede paa hans Indflydelse. Thi at der var Sympathi mellem denne og Astrid, sagde hans skarpe Blik ham strax. Men han meente at paralysere den ved at sætte hende under den tvetydige Behandling, som det staaer i dens Magt at anvende paa en nylig tilvoren Pige, der har kjendt hende som Barn, idet han blander et nærværende Standpunkt med et, forbigangent. Splenham var imidlertid ikke af den Art Mennesker, der lade sig slige Situationer og Forhold gaae nær til Hjerte. Da han ikke strax saae den tilsigtede Virkning af de Kræfter, han satte i Bevægelse, var han Mand for at behandle den Ting med megen Koldsindighed, medens dog et hemmeligt Nag bemægtigede sig ham mod Axel, saameget mere, som han

ogsaa fandt Natalie mere greben af denne, end han havde ventet og kunnet formode.

Og det begav sig en smuk Septemberdag, at Weinlich tidlig om Morgenen gik eftertænksom ud over Broen foran Egensø Port, yderst omhyggelig paaklædt, svingende sin krumhankede Spanskrørstok i den høire Haand. Da han var gaaet et Par hundrede Skridt til et Sted, hvor Veien delte sig, vendte han sig om og skuede tilbage mod Egensø, betænkte sig et Øieblik og udbrød: „Jeg var tilfreds det Herresæde var mit, da vilde jeg paa min Ære have kjørt den Vei med fire Heste for, jeg nu gaaer. Ikke fordi jo min kjære Onkel meget gjerne havde laant mig en Eqvipage; men under Omstændigheder som mine, drives Sagen bedst i Hemmelighed og uden al Opsigt. Det var ikke ilde, om man var her igjen og Alt var løbet vel af."

Efter denne Monolog dreiede han igjen om og valgte den Vei, der løb om Søen gjennem Springerup til Guldtofte. Da han var ankommen til Landsbyen, der laa en Fjerdingvei fra Egensø, standsede han foran et lille pynteligt Huus og gik ind i Gangen, hvor Stuedøren strax aabnedes, og en aldrende Kone, hvis Hoved bar en saare gammeldags Kappe, der med en bred Knipling skjulte hele Panden, traadte ham imøde med et mildt Ansigt. „Ih god Morgen, Hr. Kammerjunker!" udbrød hun; „idag er De saa-

mæn kommen tidlig ud. Aa, jeg beder, det behøves rigtig ikke, det er ikke saa snavset paa Veien idag. Ja, sandt er det rigtignok, at der er ikke Mange, der forstaaer at visse deres Been af. Thi Hælene, som er det Allerværste, tænker de saamæn aldrig paa. Ja, jeg har rigtignok ikke Melk herinde endnu, men behag at tage Plads, saa vil den strax komme. Jeg tænkte rigtig paa igaar, at Deres Fætter Stamherren kunde have mere nødig at drikke Melk for Sundheden end De, der seer saa vel ud; for det er da forfærdeligt saa mager og bleg han er, og saa gnistrer hans Øine, som der var bare Ild indenfor dem. Men det er da ogsaa forskrækkeligt, saa han handler med sig selv."

„Hvad mener De med det?" spurgte Weinlich, idet han endelig kom forbi Konen, hvis Passiar i Døren ikke syntes at ville faae Ende.

„Aa ikke Andet," vedblev Præsteenken, „end at jeg igaar Eftermiddags var gaaet ned i Lunden, der ligger foran Guldtofte Skov; og da jeg just igjen vilde gaae ud og var nær ved Leddet, saae jeg et Menneske komme farende lige saa stærkt som Hesten kunde rende. Skovløberens lille Dreng skyndte sig og vilde lukke Leddet op, men jo pyt! inden han kom halvt derhen, var Stamherren — for ham var det da — allerede ligeved, og Hu —! satte han over i et saa gyseligt Spring, at mine gamle Been rystede

ved at see det, og jeg tænkte Hesten skulde have brukket Benene —; og væk var han, inden jeg ret fik seet efter."

„Ja, han rider voldsomt, min Fætter!" bemærkede Weinlich.

„Og Fruen derovre," vedblev den gamle Kone, „er saamæn ikke meget ringere. Det er ordentlig rædsomt at see dem fare afsted, naar de komme tilhest sammen."

„Ja, det er et smukt Syn," svarede Weinlich. „De sidde Begge fortræffeligt tilhest. Jeg skulde ønske at ride med dem; men min Constitution tillader mig ikke saa heftige Bevægelser."

„Det maa da egentlig være indvendig De har det; thi De seer dog saare vel ud."

„Finder De dog ikke, at der er noget Hektisk i min Rødme?"

„Nei saamæn gjør jeg ikke! Tro bare aldrig paa det. Hør, veed De hvad, Hr. Kammerjunker! hvis jeg turde sige, hvad jeg meente, saa vilde jeg rigtig raade Dem at gifte Dem."

„Hm!" udbrød Weinlich og løftede paa sit Halsbind. „Jeg har selv tænkt derpaa. Mellem os sagt, gode Madame Fugl! jeg er nærmere ved det, end De maaskee troer."

„Ih Gud!" udraabte Madamen, „De er dog

vel aldrig paa Veien over til at frie til Fruen paa Guldtofte?"

„Nei!" udbrød Weinlich, idet han reiste sig og greb Hatten. „Nei, hvor kan De troe det?"

„Ja for Guds Skyld, kjære Hr. Kammerjunker!" vedblev Enken og foldede sine Hænder, „gjør dog aldrig det, saa fik De saamæn Kam til Deres Haar."

Weinlichs høire Haand foer med saadan Hastighed op i Hovedet, at Parykken, som han bar i Mangel af fuldstændig naturlig Bedækning, kom i Uorden, og han maatte hen foran et Speil for at bringe den i Orden igjen. Derpaa anbefalede han sig hurtigt, forlod Huset og dreiede om ad Veien til Guldtofte, idet han sagte mumlede: „Disse simple Folk ere dog skrækkelig borneerte i deres Yttringer." Men den gamle Kone vedblev at see efter ham, for at forvisse sig om den Vei, han tog, og gik ind igjen med de Ord: „Ja saamæn, gaaer han dog ikke derover alligevel."

Weinlich fortsatte altsaa sin Vandring ind i den Lund, hans gamle Veninde nylig havde omtalt, og da han havde passeret denne og var slaaet ind paa en Sti, der førte noget nærmere til Gaarden gjennem den egentlige, store Skov, befandt han sig efter faa Skridts Marsch paa en grøn Skovplaine, hvor en Afdeling af Legationsraadens Schæferie gik og græssede langs den lille Bæk, der gjennemskar den. Han

ilede hastig over Sletten og naaede igjen ind i Skoven paa den anden Side, hvor en smal Sti gjennem den tætte Underskov førte ligetil Haven, da en mægtig stor spansk Væder ved en Krumning af Stien kom ham langsomt imøde med gravitetiske Skridt. Weinlich standsede af Forbauselse over det usædvanligt store Dyr, og de Mødende betragtede et Øieblik hinanden med lige Forundring paa begge Sider, indtil de indsaae Nødvendigheden af at passere forbi hinanden, hvis de vilde fortsætte deres Vandring. Men dette var her ikke saa let gjort; thi Stien var saare smal og Krattet paa begge Siderne meget tæt, hvorfor Weinlich efter megen Overveielse og betænkende, at han som den Bedre ikke kunde retirere, besluttede at jage den foran sig til et for Passagen beqvemmere Sted. Han begyndte derfor først at hæve sin Stok paa en for Væderen betænkelig Maade, og da dette ikke hjalp, anbragte han den meget nær ved Næsen af den uldne Sultan. Men denne, der ligeledes var sig sin Kraft bevidst, gav med det ludende Hoved og skelende Blik ikke utydeligt tilkjende, at den var beredt paa at forcere Gjennemgangen; og da Weinlichs Stok just berørte dens Næse, foer den frem saa pludseligt, at Weinlich, der heldigviis stod tæt ind til Siden, blev trængt op i Buskene af den fremstyrtende Væders Krop og kun kunde vise sin Overlegenhed ved at lade

sin Stok falde tungt paa dens Hale. Denne Fornærmelse var imidlertid saa grov, at Dyret, hvis krigerske Mod var blevet opflammet, atter vendte sig om, stillede sig til Angreb, og neppe vare Ordene: „He Monsieur! vil han nu see han kan pille af,“ farede ud af Weinlichs Mund, før Væderen igjen styrtede frem og pressede Hovedet saaledes ind mellem hans Been, at han foer forlænds over Ryggen af Dyret, medens dette løb bort under ham. Væderen, der saae Terrainet frit, løb afsted, men blev strax standset af Splenham, der, da han angreb den med Kraft og Mod, drev den paa Flugt, saa at den atter vendte og satte til usigelig Forbauselse for ham i et mægtigt Spring over Weinlich, som endnu ikke havde opsamlet sig.

Men Weinlich hørte ikke saasnart Lyden af Mennesker, før han i Hast sprang op og nær var falden til Jorden igjen af Skam og Ærgrelse, da han saae Splenham. „Det forbandede Dyr!“ udbrød han og hinkede frem mod Englænderen.

„Det skulde gjøre mig ondt,“ svarede denne, „om jeg var Skyld i Deres Ulempe. Jeg behandlede den kun overeensstemmende med denne Deres Anskuelse. Men jeg seer, jeg jog maaskee for stærkt paa den, til at De i en Hast kunde komme tilside.“

„O, det siger Intet,“ svarede Weinlich og tog

sig til Hoften; „en ubetydelig Contusion. Det var ellers sært, at De strax kunde drive den bort, medens den slet ikke vilde respektere min Stok. Formodentlig kjender den Dem."

„Jeg har dog ikke været i Conflict med den før. Men vil De ikke op og faae Deres Hofte badet?"

„Jeg ønsker for denne Gang ikke at lade mig see videre her paa Gaarden," sagde Weinlich og humpede med Splenham ind i Haven, hvor de satte sig paa en Bænk. „Det var egentlig kun det smukke Veir, der forførte mig til at gjøre denne længere Spadseretour. De skulde ikke have Lyst til, Høistærede! at gjøre en kort Tour til Egensø, da kunde vi tilsøes tage derover. Hvorledes befinder iøvrigt Fruen sig?"

Dette Spørgsmaal og den noget vaklende Tone, hvori det blev fremført, gav Splenham et klart Blik Weinlichs Sjæl. Et skadefro Smiil gravede en fiin Grube i hans blege Kind, der correspondérede med en Bevægelse af de mørke, lige Øiebryn. „For at erfare det," svarede han, „behøver De egentlig ikke at vandre saa langt; thi De har jo selv Barometret for denne Luftstand i Nærheden, og — saavidt jeg veed — signaliseres der ideligen fra begge Sider. Jeg kan kun sige Dem, at jeg for et Øieblik siden saae Natalie ile ned i den lange Buegang, hvor hun tager sin Morgenpromenade, deilig som altid. Morgenens

for saamangen Skjønhed forhadte Straaler formaae Intet over hende. Hün saae ud som en Circassierinde, der føres til Sultanens Harem, gamle Røster begyndte at kalde i mig. Men af den iilsomme Gang og de flagrende Lokker skulde jeg næsten formode, at Barometerstanden er Storm. Dog — der falder mig Noget ind —. De skulde dog vel aldrig være **postillon d'amour.** I saa Fald, kjære Ven! geneer Dem for Alting ikke; denne Gang lige ud, drei af til Høire, atter til Venstre, og De vil uden al Tvivl træffe Fruen. Jeg beklager meget min ubeleilige Mellemkomst."

Weinlich reiste sig i yderste Forvirring. „Hvorledes?" udbrød han. „De troer virkelig, at min Fætter —"

„Men hvor har De havt Deres Øine, Menneske!" spurgte Englænderen ganske rolig, idet han gottede sig over hans indre Pine. „Kan en Mand som De, hvis Blik er skærpet i Speculation over Løsningen af betydelige Spørgsmaal, oversee en Lidenskab, der spirer og trives lige under Deres Øine? Gives der da noget sjæleligt Spil, der er interessantere at iagttage, ja ved Mangfoldigheden af sine Nuancer lærerigere for den, der søger Menneskekundskab?"

„Ja, det har De upaatvivlelig Ret i," svarede Weinlich noget tøvende, idet han atter satte sig. „Men

det er dog høist mærkværdigt, at min Fætter — ja — selv de meest Nøieseende, de fineste Jagttagere kunne undertiden lade sig blænde ved forudsattede Meninger. Jeg fik nu den Mening — jeg veed ikke selv hvorfra — ligestrax jeg kom herud, at Frøken Mølner snarere maatte være den, der lokkede ham herover."

Et Spil af Haan svævede omkring Splenhams Læber. „Finder De Astrid smuk?" spurgte han.

„Ganske udmærket i sin Art. Men disse blonde Skjønheder have for mig intet Tillokkende."

„Mig er det derimod lige meget, om Skjønheden er sort, blond eller bruun, naar den kun er Skjønhed. Lad den plukke Blomsterne, der ere dem nærmest, og deres Eftermænd besørge Frugten."

Weinlich følte sit Indre oprørt ved denne frække Yttring; men han var for lidet Mand til at turde fremføre Noget derimod, og hans egne Følelser vare desuden blevne saa confunderede, at han ikke fandt sig oplagt til at træde op i Andres Anliggender. Han sad grundende og ridsede med sin Stok i Sandet.

„Om to Maaneder tænker jeg at sætte min Fod igjen paa Gammelenglands Jordbund," vedblev Splenham, idet han livligt reiste sig. „Jeg maatte være en Irlænder og ikke en Englænder, om jeg ikke imidlertid samlede saamange rosenfarvede Minder her som muligt. Men Erindringer af en anden Farve ere

heller ikke at foragte, og jeg forsikkrer Dem, at jeg længe vil mindes, at De kom hertil ridende ikke anderledes end Odysseus ud af Cyclopens Hule. De veed," tilføiede han, da Weinlichs Ansigt fortrak sig, „at man saare vel kan agte sine Venner, forbi man engang imellem leer af dem. Men vil De ikke op med at spise Frokost? De maa dog ikke komme herover uden at see Fru Natalies sorte Øine."

„Jeg takker Dem," sagde Weinlich forstemt. „Jeg vil med Deres Tilladelse anbefale mig. Jeg stoler naturligviis paa Deres Diskretion."

„Det kan De. Men gaae tilbage igjen vil være Dem vanskeligt, kjære Ven! Vil De ikke heller have en Hest?"

Weinlich fandt det ikke ilde, forudsat at Hesten ikke havde Unoder, og at han kunde erholde den uden at vække Opsigt.

„Det Første kan De være rolig for, og hvad det Sidste angaaer, da skal jeg lade min Tjener bringe den ud for Enden af Haven."

Splenham gik, og kort efter ankom Hesten, som Weinlich med Tjenerens Hjælp besteg og satte i Pasgang, idet han sagte udbrød: „See, see! det havde jeg paa min Ære ikke tænkt. Troede tvertimod, at jeg skulde foregaae min Fætter med et godt Exempel og foranledige, at det Hele blev arrangeret."

Axel stod i den forreste Gaard paa Ridebanen og muntrede med en lang Pidsk en Hest, som Kudsken ved en Line lod løbe i Banen, da de med Eet hørte et tordnende Gallop over Broen, og Øieblikket efter en Rytter foer ind ad Porten og, uden at standse, lige hen paa Ridebanen, hvor Hesten — thi om Rytteren var her ikke Tale — strax, dog med et noget sagtere Løb, fulgte den Hest, som Kudsken og Axel trainerede. Rytteren, hvem de snart erkjendte for at være Weinlich, havde under det ufrivillige Gallop omfavnet Halsen paa sin Hest, medens hans Fødder vare knugede tæt ind til dens Sider, og han gav ved høie Raab tydeligt at forstaae, at han ønskede at hjælpes ud af den farlige Stilling, saameget mere som hans Hest begyndte at steile, idet den i Linen foran Løbende idelig slog bagud. Kudsken trak den, han førte, til sig; ved et Par hurtige Spring og et raskt Tag lykkedes det Axel at gribe Weinlichs Hest, hvis uheldige Rytter længe ikke kunde komme tilorde for at berette Axel, hvorfra han kom, og hvorledes han var geraadet i denne Situation. Omsider kom han sig dog saameget, at han ved Axels Arm kunde gaae op paa sit Værelse, hvor han, efterat have udhvilet et Øieblik paa Sophaen og drukket et Glas Vand, fortalte Axel alle sine Fataliteter og sin hele Samtale med Splenham.

Axel havde i Begyndelsen hjertelig leet ved Wein-

lichs Beretning om den dobbelte Fare, hvori han idag var geraadet; men allerede da han hørte Splenhams første Yttringer om hans Forhold til Natalie, funklede hans Dine, og neppe havde Weinlich endt, før han foer op som rasende. „Og det sad du rolig og hørte paa?" spurgte han.

„Betænk dog, kjære Ben!" svarede denne, inderlig forbauset over Axels opbragte Ydre; „hvad kunde det have hjulpet, om jeg havde modsagt dette Menneske? Men desuden seer jeg ikke, hvorfor du behøver at tage dig den Ting saa nær. Det er jo en høist uskyldig Sag, at du er forelsket i Natalie. Hun er mintro smuk nok dertil."

Axel stirrede paa Weinlich. Hvor harmfuld han end var, følte han dog en ironisk Rørelse hos sig, ved at faae dette nye Beviis paa sin Fætters godmodige Lettroenhed.

„Og desuden," vedblev denne, „kan man jo, hvad Frøken Mølner angaaer, være ganske rolig. Der er en forunderlig Fiinhed og Dybsindighed i den Piges hele Handlemaade. Jeg troer virkelig ikke, at det Hele var saa ilde meent, som det var sagt. Du kjender jo Splenham. Jeg har aldrig ret kunnet blive klog paa den Karl."

„O ja," svarede Axel, idet han bed sin Forbittrelse i sig, „jeg kjender ham meget vel. Jeg kjender

vel, hvad Indflydelse Ironien har paa en ung Pige, naar den pludselig slaaer over i det Romantiske; og min Ven Splenham kjender det endnu bedre."

„Er der kommet Breve?" spurgte Weinlich.

„Ja fra Vilhelm. Om et Par Dage kunne vi vente ham."

„Det glæder mig," sagde Weinlich. „Det er et fortræffeligt Menneske, ret hvad Tydskerne — mine Forfædre — kalde „ein Biedermann." Man seer strax paa ham, hvad han er. Desuden ønsker jeg igjen at consulere ham."

Axel gik heftigt op og ned ad Gulvet. „Jeg vil ikke i Uenighed med et Menneske for en Qvindes Skyld," udbrød han og stampede i Gulvet. „Det har altid forekommet mig latterligt og taabeligt at gaae i Kamp om Noget, det staaer i en Tredies Haand at nægte eller give; og dog skrige nu alle Røster i mig derefter. Tør du sige, at jeg ikke havde Ret dertil, om jeg gjorde det?"

„Bevares vel!" sagde Weinlich forbauset og lagde sin Haand fortroligt paa Axels Skulder. „Hvorledes skulde det komme saavidt? Du maa bestemt have misforstaaet mig. Han forraadte jo aldeles ikke nogen penchant for Natalie."

„Jeg taaler ikke, at hans Øie sigter til Nogen," svarede Axel, idet en vild Flamme glimtede i hans

Øie. „Jeg har Kraft, Rum og Ild nok for dem Begge. Affindighed!" udbrød han derpaa og lo haanligt, „som om en glødende Sjæl ikke altid var sit Bytte sikker. Den fører Alt med sig, hvad der engang er truffet af dens Ild! Men et koldt Hjerte, en Sjæl, der ikke menneskeligt bøier sig under Lidenskabens Scepter, trænger egentlig til varmt Bly. Derpaa ilede han ud af Værelset."

Weinlich blev et Øieblik maalløs staaende midt paa Gulvet og stirrede mod Døren, hvor han var forsvunden. „Jeg troer Herren straffe mig," udbrød han endeligt, „at Mennesket er blevet galt. Jeg veed dog, at Loven udtrykkeligt forbyder at have to Koner. Det maa jeg dog gjøre ham opmærksom paa. Sælsomt nok iøvrigt, at Nogle kunne erholde saa mange det skal være, medens Andre ikke engang kunne faae een."

Om Eftermiddagen red Axel til Guldtofte. Han traf ikke Splenham, der var gaaet paa Jagt og først kom hjem, efterat det var blevet mørkt, da allerede Axel igjen var reden bort. Destomere uforstyrret kunde denne imidlertid sværme om med Astrid og Natalie. Men ihvorvel den Fiinhed og Virtuositet var beundringsværdig, hvormed han vidste at dele sin Opmærksomhed imellem dem, saa var dog den Tid forbi, da han, som han engang havde udtrykt sig, kunde lade sin Følelse vugges paa den sjeldne Contrast. Meget

mere blev den sønderslidt under det tvetydige Spil, idet den dobbelte Lidenskab drog ham ud i ganske forskjellige Regioner; og medens hans hele bedre Jeg tilhørte Astrid, forstod Natalie vel at vedligeholde den dæmoniske Ild, hun engang havde tændt i hans Sjæl. Ligesom Natalie alt længe havde kjendt Astrids ubegrændsede Hengivenhed for ham, saaledes opdagede hun ogsaa snart til sin Forbauselse, at den af ham blev besvaret. Men skjøndt hendes Godhed for den yngre Veninde undertiden fyldte hendes Barm med ædlere Følelser og Ængstelser for denne, forhindrede dog hendes krænkede Stolthed, der første Gang mødte et Forræderi af den Art, og hendes egen Lidenskab, der først nu fik sin egentlige Styrke, hende i at gjøre noget tilbagetrædende Skridt. Meget mere tilskyndede Kjærligheden til Axel, der nu fik en egen og pikant Farve af en i enkelte Øieblikke opblussende Uvillie, hende til at forvikle Knuden, medens hun tillige fandt en Interesse for sin Aand i det brogede Spil af Følelser, som Splenhams Nærværelse gav hende Magt til endnu mere at forvirre.

Astrid saae Intet af alt dette. Den Interesse, Axel viste Natalie, betragtede hun som en naturlig Følge af dennes overlegne Aandsgaver, saameget lettere som deres Samtaler oftere toge en Retning, hvor Astrid kun med Vanskelighed kunde følge dem. I saadanne

Timer følte hun sig ydmyget og undrede sig over at være Gjenstanden for en Kjærlighed, hendes Cousine forekom hende at have langt større Krav paa. Men hendes Bevidsthed var lykkelig; hendes Sjæl svulmede med en Fylde af Følelser, der kastede Straaler paa Alt, hvad der omgav hende, og i hele Naturen lod hende see et Kjærlighedens Tempel. Det er denne Livets Mai, der kun blomstrer een Gang og aldrig kommer mere, naar den har sat Frugt eller er ødelagt af Stormen.

„Hvergang du forlader mig," sagde hun til Axel, da de et Dieblik vare ene, „da overfalder mig en underlig Angest, som om jeg aldrig mere skulde see dig."

„Der er noget Grusomt i Kjærligheden," svarede Axel; „thi den Elskedes Lidelser ere dens største Forsikkring. Tilgiv mig, Astrid! at din Ængstelse forøger min Lykke."

„Men ogsaa naar du kommer," vedblev Astrid, „ængstes jeg, og det er meest uforklarligt. Dog — jeg troer, det er fordi dit Væsen ganske optager mit. Jeg veed i disse Dieblikke Intet uden dig."

„Min kjære Astrid! naar føler du dig da lykkelig, naar baade min Bortgang og min Ankomst ere dig Kilden til Angest? Din Kjærlighed gjør mig bange for mig selv."

„O vidste du, hvor Tanken om dig gjør mig

lykkelig, hvorledes den forlener Alt en Glands, der gjenstraaler mig dit Billede. O nei, denne Salighed kan ikke vare længe!"

„Min sælsomme Elskede!" sagde Axel, idet de betragtede hinanden med Kjærlighedens usigelige Blik. „Hvor tryllende og dog gaadefuld er din Sjæl som dine Ord!"

„Jeg er mig selv en Gaade i din Nærhed. Men du skal løse Gaaden. Jeg føler Tryghed ved Tanken om at du skal det."

„Og disse Følelser tilhøre mig!" udbrød Axel henrykt. „O Astrid! med mig er det anderledes. Din Nærværelse er for mig som Dug fra Himlen over den forbrændte, afsvedne Eng. Kunde jeg kun altid møde din Sjæl gjennem disse dybe, blaae Øine!"

„Hvad er da jeg," spurgte Astrid med et sjælfuldt Smiil og lod sin Haand glide over hans Tinding, „at jeg kan gyde Fred i denne stormende Aand?"

„En Engel er du, sendt fra den evige Godhed for at føre mig til den."

„Du hæver mig for høit, du vil engang komme til at nedtrykke mig. Kjære Axel! hvorfor flammer dit Øie? Gud, om det var sidste Gang vi talte saaledes sammen!"

„Tys, kjære Astrid! jeg hører din Cousine."

„Naar vil du befrie mig fra disse Ængstelser?"

spurgte Astrid med et bedende Blik, idet hendes Arm gled ud af hans.

Under disse aandelige Bevægelser og gjensidige Følelser mellem Beboerne af Egensø og Guldtofte var man alt kommen mod Udgangen af September. Markerne stode nøgne, Træernes Blade begyndte at falme, Trækfuglene at holde deres luftige Forsamlinger — den hele usigelige Vemod, der præger Efteraarets Natur til et Billede paa stille Sorg og Længsel, havde kastet sit Sørgeflor ogsaa over denne Egn, hvor Menneskenes Liv tvertimod tog en vildere og mere glødende Farve. Thi Forholdets Spænding mellem Natalie, Astrid, Splenham og Axel var stegen til en Høide, paa hvilken det snart maatte briste, og noget Nyt udvikle sig af Ruinerne. Obersten, der nogenlunde gjennemskuede Parternes Stilling, imødesaae denne Katastrophe med Ængstelse for Axel og Astrid, medens Weinlich nu og da gik og undrede sig over Adskilligt, der forekom ham ubegribeligt, og Legationsraaden overhovedet slet Intet saae, uden at Guldtofte Gods var et godt Gods og Bønderne der et flinkt Folkefærd. Vilhelm var imidlertid ankommen.

Det danske Efteraar har ofte en usigelig Skjønhed,

og den sidste Halvdeel af September er maaskee her Aarets smukkeste Tid. Vegetationens langsomme Hendøen, der kaster en riig Farvevexel over Landskaberne, og den fine, klart gjennemsigtige Luft, der overalt fremstiller dem i skarpe Omrids, gyde en Alvor over Naturen, som om dens Aasyn var forklaret i Forventning om den stille Hvile under Vinterens Sneetæppe før Gjenopstandelsen til ny Herlighed gjennem Foraarets Kamp. Men desværre er oftest kun paa enkelte Dage Veiret saa gunstigt, at dette Billede kan paatrænge sig den eensomme Vandrer.

Det var en saadan smuk Eftermiddag, at Beboerne paa Guldtofte engang igjen vare paa Egensø. Natalie og Axel stode i Haven ved Søens Bred ikke langt fra det chinesiske Lysthuus, hvor det øvrige unge Selskab var forsamlet. En Gang slyngede sig fra Lysthuset, der paa de tre Sider var omgivet af lave Blomstertræer, langs Søen ind i Granplantagen og var mod Vandet forsynet med et lavt Gitterværk, hvis enkelte Tremmer næsten dækkedes af Slyngroser. Natalie ledte mellem Bladene, om hun endnu ikke skulde kunne finde en sildig Rose.

„Det er forgjæves!“ sagde Axel. „De gjør ubillige Fordringer baade til Naturen og Menneskene. Hvad der er henfløiet, er henfløiet.“

„Jeg har før fundet baade Roser og Torne, hvor

jeg ikke ventede det," svarede Natalie; „og vil De see," vedblev hun, idet hun afrev og fremviste en Rosenknop, der dog var sveden af Nattekulden, „jeg fandt ogsaa denne Gang en."

„Ja, det gik Dem som Alle, der vil udpresse det Yderste af Nydelsens Bæger," sagde Axel med et noget haanligt Smiil. „De faaer Bærmen, Bundfaldet."

„Uskjønsomme!" udbrød Natalie, idet hendes Aasyn antog et let Udtryk af Fortørnelse, der hos en smuk Qvinde har noget Fortryllende. „Har De ikke i enhver følgende Draabe Efterklangen og Mindet af alle de forudgangne?"

„Ja, det vil formodentlig ogsaa Naturen sige mig," svarede Axel, „nu den vender sit alvorlige, hendøende Aasyn imod mig, som om den haanede denne Sommers Pragt og Herlighed. Naar har jeg saaledes sværmet i Naturen, naar har jeg saaledes hvilet i Kjærlighedens Favn? Det er mig nu Alt som et Ekkos spottende Lyd. Ak, Natalie!" vedblev han og greb hendes Haand. „Alt forsvinder, Alt hendøer, enten ved vore egne Følelsers Falmen eller deres Gjenstands Henvisnen. Du staaer endnu for mig i hele din usigelige Skjønhed, og selv din Kjærlighed kan jeg ikke længer bære."

Natalie trak sin Haand ud af hans og vendte sig

fra ham, idet hun tilsendte ham et Flammeblik. Hun lænede sig mod Gitteret og skuede ned i de sqvulpende Vande. „Hvem forsikkrer dig om," sagde hun med en forunderlig, noget haanlig Klang i Stemmen, „at denne Byrde nogensinde har været lagt paa dig?" .

„Du var den," vedblev Axel, idet han slyngede sin Arm om hendes Liv, „om hvem jeg drømte, naar jeg laa midt i Foraarets Blomsterpragt i uendelig Længsel. Jeg saae dig, og dit Blik slog som Ild i min Sjæl. Jeg har brændt for dig, Natalie! som om jeg kunde have antændt Alt, hvad der vilde træde mellem os. Du har lært mig at forstaae Naturens lønlige Røster. Jeg har i dine Arme havt en Følelse, som om jeg favnede og favnedes af den hele Verden. O, hvorfor kan man dog ikke paa engang besidde Jord og Himmel, ja selv Helvede? Jeg kan ikke nøies med nogen enkelt af dem."

„Jeg veed det," svarede Natalie. „De er forvoven nok til at attraae dem alle, men for feig til at gribe dem. Hør," vedblev hun og bøiede sit yttende Øre mod Vandet, medens hendes Aasyns fulde Magt i en forførerisk Stilling som tilfældigt traf Axels Blik. „Er der ikke Suk i disse Bølgers Sqvulpen? Hvorfor troer De de sukke?"

„Visselig fordi de kun kunne favne Jorden, men ikke gjennemtrænge den med deres hele Væsen. Na-

talie! ogsaa denne Følelse har martret mig i din Favn. O, der er Suk igjennem hele Livet, i Smerten, i Glæden, i Nydelsen. Lad dine Læber, Natalie, dæmpe det, der i dette Øieblik vil sprænge mig Brystet!"

„Jeg giver ikke Draaber, jeg skjænker kun af fulde Skaaler," sagde Natalie, idet hun rev sig løs og stolt hævede sig. „Mærk dig vel, Axel!" vedblev hun, idet hun dæmpede sin Stemme, saa at den næsten gik over til en Hvisken: „Du har Lov til at træde tilbage, ligesom jeg har Frihed til at støde dig bort; men aldrig skal du betræde det Paradiis, du troer at have beredt dig lige for min Fod."

Efter disse Ord vendte hun sig og gik mod Lysthuset. Axel fulgte hende med qvalfulde Følelser og en mørk Anelse. Men hverken han eller Natalie havde bemærket, at Astrid var kommen ud i Gangen for at gaae ind i Granplantagen, havde seet dem i den tvetydige Stilling og med sammenpresset Bryst stirret paa dem uden dog at høre deres Ord, medens Angesten kastede Dødens Blegked over hendes Aasyn. Først da Natalie vendte sig, traadte hun hurtigt tilbage, hældede sig mod en af Lysthusets Piller og søgte hurtigt at fatte sig, medens hendes Hjerte bankede med voldsomme Slag, hvorpaa hun gik ind igjen i Lysthuset, bleg, men tilsyneladende rolig, et Øieblik forend Natalie og Axel forenede sig med det øvrige Selskab.

Man havde her holdt en Samtale om Naturens Forhold til Mennesket, som Vilhelm ved Damernes og Axels Indtrædelse endte med de Ord: „Det er derfor tydeligt nok, at det er en gammel forslidt Usurpation, naar man paastaaer, at Naturen er skabt for Menneskets Skyld. Det Mærkeligste er, at det sædvanligt er gedigne Materialister, der meest forfægte denne Paastand, medens dog de ere allerfjernest fra at kunne haandthæve den. Fra et aandeligt Standpunkt betragtet seer Tingen vel noget anderledes ud, og vist er det, at Mennesket i Almindelighed betvinger Naturen; men ligesaa vist er det, at Naturen desuagtet har en selvstændig Existens, mod hvilken han Intet formaaer, men overfor hvis Vælde han staaer som en Dværg. Han behøver blot at see hen til enkelte Elementers Spændkraft og til Amerikas uhyre Urskove med deres ubetvingelige Vegetation, af hvilken kun en saare liden Deel nogensinde møder den menneskelige Sands."

„Ja sikkerlig," sagde Englænderen, „og Naturen gjør heller ikke sjelden denne Selvstændighed gjældende. Ildebrande, Oversvømmelser, Orkaner, hvad er det andet end slige egenmægtige Kraftyttringer? Ja et Dampskib, der springer i Luften — hvilket ogsaa især ofte hænder i Nærheden af Urskovene — er egentlig en grandiøs Haanlatter over Menneskets

hovmodige Indbildning, at han frit kan tvinge Ilden til at føre sig frem paa Vandet. Men naar vi nøiere ville kjende Menneskets Forhold til Naturen, gjøre vi bedst i at henvende os til Damerne, de ere denne meget nærmere end vi. Ikke sandt, min Frue?"

„Naturligviis! Var det ikke os, der først vovede at lægge den forbryderske Haand paa Æblet," svarede Natalie, medens hun ledte i sin Sykurv. „Jeg stod just nu og hørte efter Bølgernes Sukken mod Bredden, for at dechiffrere disse Suk. Men at Bølgerne overhovedet kunne sukke, er maaskee Noget De, mine Herrer! ikke engang have bemærket."

„Jeg maa tilstaae," udbrød Weinlich, „det er aldrig før faldet mig ind."

„Det tænkte jeg," vedblev Natalie, idet hun fremtog en elegant lille Bog. „Seer De her; i Anledning af Sukkene faldt det mig ind, at tage denne frem; det er min Stambog. Men jeg bruger en anden Maade til at lade mine Venner og Bekjendte skrive i den end den sædvanlige. Der er Intet, Menneskene i Almindelighed gjøre daarligere, end at give deres Venskabs, Kjærligheds eller velvillige Følelser et kort Udtryk paa Papiret. For nu at undgaae disse mange Flauheder, der sædvanligt findes i Stambøger eller Albums, opgiver jeg et Thema at variere over. Et af dem, jeg hyppigst har opgivet

er Sukket. Jeg vil forelæse Dem nogle Bidrag til Sukkenes Naturhistorie, og De have Tilladelse til at formere dem. Det forstaaer sig, De maae siden egenhændigt indføre dem."

„Det er ganske vist et righoldigt Thema," sagde Splenham; „thi Sukket har Lod og Deel i alle Følelsens Regioner. Hvilken Sindsstemning kan ikke søge et Udtryk i Sukket: Smerte, Glæde, Haab, Had og Kjærlighed? Sukket er egentlig en Sjælens Node, der faaer sin Betydning efter den af Hjertets fem Strænge, den staaer nærmest."

„Det Bidrag modtager jeg," svarede Natalie. „Vil De høre":

„Et Suk er en dissonerende Tone i Musiken „til Livets Drama. Det faaer først sin rette Be„tydning i Finalet, hvis Harmoni det tjener til at „begrunde."

„Et hemmeligt Suk er som en stille Sø i „Skovenes eensomme Dunkelhed, hvis skovbegroede „Bredder ere høie —; man svimler ved at skue ned „i Dybet; ved hvis Bredder staae tætte, skjulende „Buske —; man veed ei rigtigt, hvorlangt de sagte „Bølger skylle ind. Dybet synes uendeligt, skummelt, „mørkt; thi Løvets Hvælving forhindrer Himlen fra „frit at speile sig deri. Jo mere Øiet søger at „gjennemtrænge det, desto større Rædsel aner Sjælen."

„Sukkene ere Skygger fra Sjælens Nat, som „Glædens og Kjærlighedens Sol forjager."

„Ja!" udbrød Axel, „et Suk er et natligt Vindpust gjennem mosgroede Ruiner."

„Eller en Fjederbold," vedblev Splenham, „som Sjælen kaster til Verden, og som Verden kaster tilbage."

„Her er et Suk fra en geistlig Mand," vedblev Natalie. „Sukkene ere Gjenlyd af Troens i Sjælen „arbeidende Redskab. Veien fra Jorden til Himlen „er belagt med Angerens Sukke."

„En ganske splinterny Sukkenes Bro," udbrød Splenham. „I stood in Venice on the bridge of sighs, og Venetianerindernes flagrende Slør vinkede mig fra Gondolerne. Ja den førte op til Himlen. Den Guds Mand har Ret."

„Eller til Blykamrene eller Bøddelens Øxe," vedblev Vilhelm. „Sukkene blive alt dybere og dybere, eftersom Livet bliver længere. Det sidste Suk er bundløst."

„Og fra en Militair," fortsatte Natalie: „naar „Soldaten ligger saaret paa Valpladsen, da ere „Sukkene Draaber fra Erindringens Himmel, der „styrte ned i Smertens Hav. De ere usynlige „Apostle til den Elskede fra Sjælen i sin Dødsvaande.

„Deres Fribrev er Budskabets Gjenklang i hendes Sjæl."

„Et Suk," gjentog Axel, „er Lyden af et Gjenfærd, der farer hen over Skuepladsen for sit Livs Begivenheder."

„Et Suk," sagde Weinlich, „er overhovedet et Beviis for, at det ikke er rigtigt i Sjælen."

„Eller i Hovedet," vedblev Splenham. „Det er Hjernens Svaghed, der sittrer gjennem Nerverne."

„Der komme Sukke," vedblev Natalie atter, „fra Sjælens lønligste Dyb, der hæve sig heftigt, „uimodstaaeligt, brydende Conveniensens, Undseelsens „Skranke; men paa Høiden af deres Flugt øine de „Verdens medlidende Haan, og gaae sagte, skjælvende „tilbage."

„Maae vi erholde et Bidrag fra Dem, Astrid?" bad Splenham. „Det vil aabne os et nyt Blik ind i Sukkenes Land. Thi De har vel endnu kun betraadt det. Og netop Adgangen dertil er enhver eiendommelig."

„Et Suk," svarede Astrid, „er en qvalt Taare."

„Eller en springende Straale fra Smertens Væld," vedblev Axel.

Astrid sendte ham et dybt Blik, der blev vel bemærket af Splenham og Vilhelm og af den Første

ledsaget med en haanlig Bevægelse om Læberne, medens Natalie fortsatte:

„Et Suk er en saaret Følelse af Længsel, der „ligesom den anskudte Urhane stiger i Veiret og døer „i Luften, for at tumle ned, hvorfra den steg op."

„Det maa være fra en Jæger," bemærkede Vilhelm.

„Ja, og her er et fra en Sømand," svarede Natalie: „Sukkene ere de lange Dyninger, der rulle „fra Siælens Hav mod den Bred, hvor dens Længsels Skude løb paa Grund."

„Endnu et Par fra et philosophisk Menneske," vedblev hun:

„Der er altid et Moment af Haabløshed i „Sukket. Naar Sjælen svinger som en Pendul „mellem Haab og Frygt, da frembryder Sukket kun „paa det sidste Standpunkt."

„Men ogsaa en lykkelig Bevidsthed kan sukke. „Det er Erindringens og Anelsens duftsvangre Vinde, „der da gjennemvifte Sjælen, og Mindernes Aftenrøde, der brammer med en svindende Glands."

„Hvad jeg har imod Sukkene," sagde Splenham, „er deres feige Gang. De liste sig afsted som Tyven om Natten."

„Undtagen Fortvivlelsens Sukke," bemærkede Axel. „De vandre afsted paa den høie Cothurne."

„Saaledes sukker Naturen i Stormene," sagde Vilhelm. „Vi have iøvrigt her i Egnen et Sted, hvor der oftere skal høres et mystisk Suk."

„Hvorledes det?" spurgte Flere. „Fortæl!"

„Et gammelt Sagn beretter det," svarede Vilhelm. „Der var i meget gamle Tider paa Egensø en Borgfrue, som var vidt bekjendt og priist for sin store Skjønhed. Men hun var ligesaa ond som hun var smuk, og man fortæller rædselfulde Ting om hende, blandt Andet, at hun for at vedligeholde sin Ungdom og Deilighed, lod hver Nytaarsmorgen bringe et nyfødt Barn, slagtede det og drak dets Hjerteblod. Hun havde en utilladelig Kjærlighedsforbindelse med en ung Mand fra et nærliggende Gods, der var yngste Søn og som saadan uden Formue. De holdt ofte deres Sammenkomster nede ved Enden af Søen i et Krat paa Skrænten mod den Eng, der strækker sig ind fra Søen strax foran Springerup, og hvorover Veien nu gaaer til Guldtofte. Men inde i Skoven tæt ved Krattet ligger en Høi, hvor det siges at Troldene drive deres Væsen, og hvor navnligen en af deres Høvdinge skal boe. Det begav sig nu en Aftenstund, at Borgfruen her længe havde ventet paa sin Elsker, indtil han endelig kom saare bedrøvet og nedslaaet og fortalte hende, at han var nu aldeles fortabt og elendig, da hans Fader havde forstødt

ham formedelst hans Kjærlighed til hende, hvorudover hun paany tilsvoer ham Troskab og at hun efter sin Husbonds Død vilde ægte ham og gjøre ham til Herre af Egensø med Tilføiende, at skulde hun handle herimod, vilde hun ønske, at hun maatte synke ned under Høien og der blive Troldkongens Brud. Den unge Mand gik nu trøstet bort; thi Ridderen paa Egensø var en meget aldrende Herre; og hørte man i lang Tid ikke Mere til ham. Men et Aar efter fattede Borgfruen en ny Tilbøielighed for Præsten i Springerup og indlod sig i Sammenkomster med ham paa samme Sted; og skete det da, at hun, efterat Præsten en Aften var gaaet fra hende, saae Høien aabne sig, Dands og Lystighed derinde, og blev indtagen blandt Troldene i Høien, hvor man endnu undertiden i stille Veir ved Aftenstid skal kunne høre hende sukke. Men kort efter kom atter hendes Elsker til Egnen, og da han hørte hun var forsvunden, gik han derover fra Forstanden."

„Ja det Sted," sagde Weinlich, „er meget skummelt og ensomt. Jeg erindrer det vel, jeg havde min Post der ifjor Efteraar ved en Klapjagt."

„Mærkede de Noget til Borgfruen?" spurgte Splenham. „Jeg formoder De havde god Leilighed til at lytte efter hendes Sukke; thi Vildt saae De formodentlig Intet af?"

„Jeg erindrer nok," svarede Weinlich, „at Vinden susede gjennem det tørre Løv; men om der var Suk derimellem, kunde jeg ikke skjelne. Det veed jeg, at der forekom mig at være noget uhyggeligt. I Eftermiddag er det ellers mærkværdigt stille Veir."

„Her maa have været stor Mangel paa Riddere i denne Egn fra den Tid til nu," bemærkede Natalie, „siden Borgfruen endnu sukker i sit Fængsel."

„Jeg troer engang at have hørt hende," sagde Axel, idet hans Aasyn antog et mørkere Udtryk; „men det var et Fortvivlelsens Suk, det var et Skrig saa gjennemtrængende og jammerfuldt, at det isnede mit Blod. Det var den første Aften, jeg mødte Dem ved Guldtofte, da jeg red hjem sildigt og kom til dette Sted. Hvad det var, veed jeg i Sandhed ikke. Jeg red rundt omkring og raabte, men fik intet Svar. Dog — da jeg forleden Aften igjen red samme Vei, hørte jeg et lignende. Maaskee var det dog kun Erindringen om det Første, der gjorde mig dette ligt hiint. Thi dette opdagede jeg kom fra en Ugle."

„Det var en prosaisk Opløsning," bemærkede Natalie. „Den burde De have tilbageholdt for ei at forstyrre vor høitidelige Stemning."

„Jeg havde Lyst til at see dette Sted," sagde Splenham. „Hvor langt er det borte."

„Kun en Fjerdingvei," svarede Axel.

„Da lad os alle spadsere derhen," vedblev Natalie. „Maaskee kunde vi gjøre et foreløbigt Skridt til Fruens Forløsning fra Uhyrernes Vold."

Englænderen og Vilhelm reiste sig paa denne Opfordring, og de Andre fulgte deres Exempel. Man forlod Pavillonen.

„Kunne vi ikke seile derhen?" spurgte Astrid.

„Vi ville intet Landingssted finde der i Nærheden," svarede Axel. „Men omtrent Halvveien kunne vi gaae tilsøes, om Selskabet saa synes."

Man blev enig herom og gik i Baaden. De roede et Stykke, for det meste temmelig nær langs Bredden, indtil en halv Fjerdingvei fra Gaarden, hvor Axel lagde Baaden til. De stege ud, og efterat de nogle Minutter havde fulgt Veien til Guldtofte, kom de ind i en lille Lund, der strakte sig ned mod det omtalte Sted, hvortil en lille Skovsti førte, der egentlig var en Kirkesti fra en anden By til Springerup. Man havde i Begyndelsen spøgt og leet; men som de kom dybere ind i den tætte, dunkle Skov kastede en egen Tankefuldhed sig over Selskabet. Kun Splenham vedligeholdt sit Lune og søgte især at skjæmte med Astrid, hvis Taushed og Alvor han fortolkede som en Følge af Gjenstanden for deres Samtale og Maalet for denne Spadseretour.

Endelig var man paa Stedet. „Altsaa her," sagde Splenham," holdt Borgfruen sine Stævnemøder. Og her inde i Høien skulde hun altsaa sidde. I Dieblikket veed jeg virkelig intet andet Middel til hendes Befrielse at foreslaae, end at gjennemgrave Høien. Der er Ingen, der har en Besværgelses-formular ved Haanden?"

„Hun har ikke valgt slet, den forsvundne Skjønhed," bemærkede Natalie. „Her er jo en yndig Skoveensomhed. Men tys, — hvad er det?"

„De hører hende dog vel ikke?" spurgte Splenham. Alle lyttede uvilkaarligt, da han intet Svar fik.

En Bonde arbeidede sig op gjennem Krattet, tog Huen af og henvendte sig til Selskabet. „De har fundet et Lig dernede," sagde han.

„Hvor! Hvem!" spurgte Flere paa engang.

„Det er Simon Jensen," vedblev Bonden. „Han har ladt dem opgrave en gammel Vandgrøft herneden for Bakken i Kanten af Mosen, og nu har de fundet Liget af et Fruentimmer. De mener, det skulde være hans Datter, der blev borte i Forsommeren; men jeg kan ikke vid'et, for hun er da ikke egentlig til at kjende."

„Anne Marie!" udbrød Axel med en Stemme, der forraadte en inderlig Gysen.

„Ja, det siger de," svarede Bonden; „men jeg kan ikke vide det, for hvem skulde ha'e slaget hende ihjel, og drukne sig kunde hun ikke der. Det var umuligt."

„Kom, lad os gaae!" bad Astrid bønligt. „Kjære Natalie! vil du gaae med tilbage?"

„Jeg vil med al Fornøielse ledsage Dem," sagde Weinlich.

Natalie gav sin Arm til Astrid, der klyngede sig tæt til hende, og Weinlich fulgte dem, medens Vilhelm, Axel og Splenham styrtede gjennem Krattet ned til Moseengen.

De fandt et Par Grøftegravere staaende ved det af Mosevandet gjennemtrukne, opdunsede og forvanskede Lig, beskjæftigede med at rense det for de vedhængende Klumper af Jord og Dynd, hvilket de dog gjorde med deres Spader paa en saa væmmelig og skaanselløs Maade, at Vilhelm bød dem holde inde dermed.

„Er han kanskee Birkedommerens Fuldmægtig?" spurgte den ene af Bønderne.

„Nei, jeg er ikke, men jeg er Læge eller Doktor, hvad I ville kalde mig, og jeg vil undersøge Liget, før I beskadige det med Jere Spader."

Bønderne traadte tilside, og Vilhelm lagde sig paa Knæ foran Liget. Han begyndte at undersøge

Klædningen om Halsen og Brystet. „Jeg troer at see Spoer af Blod," sagde han. „Der er ingen Tvivl om at hun er myrdet."

„Myrdet!" udbrød Axel. „Hvem skulde myrde hende? Rædsomt," vedblev han hviskende, „at vente Kjærlighedens Favntag og finde en Snigmorderkniv."

„Da er det klart," sagde Splenham. „En Qvinde bliver ikke kastet i en saadan Pøl for Intet. Kjærlighed og Had have spillet Tærninger om hende."

„Hvad sagde De?" spurgte Axel med et hurtigt gjennemborende Blik.

„Jeg gjorde kun den Bemærkning," svarede Splenham og smilte haanligt, „at om Elskeren stod her, da vilde hans Følelser vride sig under Contrasten. Maatte det dog ikke være en vanvittig Bevidsthed at have favnet denne Skikkelse i Kjærlighedens Henrykkelse, at vide sine Kys klæbende ved disse sorteblaa, ophovnede Læber?"

„Jo tilvisse!" udbrød Axel og lo vildt, idet han fortroligt lænede sig til Splenhams Skulder. „Vi ere Venner, ikke sandt?"

„For Dødens Aasyn!" svarede Splenham.

„Jeg vidste det nok," vedblev Axel hviskende. „Kjærlighed og Had kaste Tærninger om os."

„Her er Saaret," vedblev Vilhelm. „Det synes at være bibragt med en stor Kniv; dybt og bredt

sidder dens Spor i Brystet. Hun kan neppe have ligget her længere end nogle faa Maaneder."

„Ja, det slaaer ind," sagde den ene af Bønderne. „For det var just i Juni Maaned, at Anne Marie blev borte. Det var ellers sært nok, at Simon skulde komme til at eie den samme Lod!"

„Hvad er det, der blinker der paa Brystet ved Randen af Klædningen?" sagde Splenham, idet han bukkede sig for at tage det. Det var en lille Guldmedaillon, der hang i en Snor om Halsen. Han overrev det forraadnede Baand, betragtede den og fandt det Egenskjoldske Vaaben. „Ah!" udbrød han og leverede den til Axel. „Men det er en stor Uforsigtighed, kjære Ven!"

„Hvad vil De sige?" spurgte Axel bleg. „Er De forvoven nok til at troe, at nogen Røst fra Gravene skulde forfærde mig?"

„Raser De?" svarede Splenham med sit sædvanlige kolde Smiil. „Hvad Formodning falder De paa at tillægge mig?"

Vilhelm traadte imellem dem. „Imorgen komme vi for Retten, mine Herrer!" sagde han. „Da faaer De en ny Side af det danske Væsen at see, Splenham! De vil komme til med os at aflægge Beretning og Vidnesbyrd. Her kommer jeg nok til at

rense mine Hænder paa Tjørnebuskene, thi Vand seer jeg ikke. Lad os gaae! Borgfruen fandt vi altsaa ikke."

„Hun er formodentlig gaaet samme Vei," sagde Splenham, „hvis ellers Sagnet har nogensomhelst Grund. Maaskee skal hun endnu findes til stor Interesse og Hovedbrud for Antiqvarerne."

„Ja maaskee," svarede Vilhelm og vedblev fremdeles at holde Samtalen i Gang, som han søgte at lade antage en livligere Charakteer, for at adsprede Erindringen om det truende Optrin, han vel havde bemærket ved Liget. Det lykkedes ham omsider ogsaa, at faae begge sine Ledsagere til at deeltage med hinanden i Underholdningen.

Han havde befalet Grøftegraverne at bringe Liget til den nærmeste Gaard; men det traf sig saa, at denne Gaard tilhørte en Bonde ved Navn Anders Jensen, Fader til Jens Andersen, den Myrdedes fordums Elsker. Saasnart Grøftegraverne kom med deres Byrde og forkyndte, hvad det var de bare, greb Fortvivlelsen Jens Andersen. Man vidste ikke ret, om man skulde troe hans Selvanklage eller antage den for Afsindighed. Om Morgenen fandt man ham i Laden, hængende i et Reb fra en Bjælke ved Siden af Anne Maries Lig, og al Undersøgelse om Morderen var overflødig.

„Har du ingen Formodning om, hvordan hun er bleven myrdet?" spurgte Vilhelm Axel, da de om Aftenen igjen vare ene og sad paa dennes Værelse.

„Jo desværre!" svarede Axel, „jeg har temmelig Sikkerhed for, at jeg er den ufrivillige Aarsag til hendes Mord. Jeg erindrer endnu, at jeg i et Brev til dig, beskrev mit første Sammentræf med hende. Nogle Dage efter traf jeg hende igjen paa samme Sted —, jeg vil ikke sige tilfældigt, men dog uden nogen egentlig Hensigt. Hvad der heraf udviklede sig, vil være dig klart. Vi saaes oftere. Jeg følte mig tiltrukken af hende; det var den yndigste Bondepige, jeg nogensinde har seet. Den Medaillon, der fandtes hos hende, har jeg givet hende. Jeg bar i den Angeliques Haar; men ved et Tilfælde var det blevet revet ud, uden at jeg igjen kunde finde det, og Kapselen havde derfor tabt sit Værd for mig. Men den Aften, jeg første Gang traf Damerne paa Guldtofte, ventede Anne Marie mig just ved hiin Høi, hvor vi ogsaa forhen havde mødt hinanden, fordi den ligger nær ved Springerup, hvor nogle af hendes Slægtninge boe. Jeg blev ved mit Sammentræf med Natalie og Astrid forhindret fra at komme. Men da jeg endelig red hjem, hørte jeg hiint gaadefulde Jammerskrig. Nu kan jeg begribe, hvorfor det greb mig saa ræd-

somt; det var hendes Dødsskrig. Morderen er hendes forrige Elsker, derom kan ingen Tvivl være. Det var et vildt, brutalt Menneske. Jeg tvivler heller ikke paa, at den Kniv, der traf hende, egentlig var sleben for mig."

„Saa har du jo været heldig," sagde Vilhelm efter en Pause. „Og det var ovenikjøbet en ny Kjærlighed, der friede dig fra Hævnen over din Letsindighed. Det kan man kalde Lykke."

„Vær ikke bitter, Vilhelm!" svarede Axel. „Jeg er ikke letsindig, det veed du meget vel. Jeg lider nok for hvad jeg afviger fra den almindelige Vei. Nemesis følger mig i Hælene. O, gid jeg var letsindig," vedblev han og hævede sin knyttede Haand i Veiret, „og ikke denne Vægt knugede min Sjæl, og ikke denne Hvirvel sydede i min Hjerne! Hvorfor fik jeg dog denne Ild i mit Væsen uden Evne til at lade den brænde i lette, dandsende Flammer, men at den skal ligge i mit Bryst som en Brand, der fortærer mig selv og Alt, hvad jeg træder nær!"

„Du lider," sagde Vilhelm roligt; „det forekommer mig ganske naturligt; men jeg troer ikke, kjære Ven! at din Lidelse har synderligt at betyde. Hvorfor skulde jeg ikke tale uden Forbeholdenhed til dig, som jeg altid har gjort? Jeg anseer ikke den Lidelse, du pukker paa, for Andet end den sædvanlige

Lamhed, Tørhed og Øde i Sjælen, der giver Egoisten og den Tøilesløse hiin Utilfredshed og indre Pine, hvormed han troer at udsone sin skaanselløse, hensynsløse Adfærd."

Havde Vilhelm talt disse Ord til Axel for fire Maaneder siden, da vilde de maaskee have havt nogen Virkning; nu haglede de af ham som Regnen af Klippen. Axel svarede Intet; han laa henstrakt i Sophaen og fløitede en vild Melodi.

„Det var nu altsaa," vedblev Vilhelm ironisk, „foruden de tidligere, Therese, Anne Marie og Angelique, dem du nu alle er bleven qvit."

„Angelique!" udbrød Axel og sprang op. „Hvor er hun?"

„Det veed jeg ikke," svarede Vilhelm koldt.

„Hvad plager dig da, at du her maner mig Skyggerne frem af Gravene?" udbrød Axel igjen og stampede i Gulvet.

„Jeg vilde blot spørge dig," gjentog Vilhelm, — „og tag mig det ikke ilde op, kjære Ven! du veed jo, hvem du har for dig; det er ikke din Ven Eylenham, — hvad har du nu isinde med Astrid? Jeg spørger dig derom, ikke for min egen Skyld, men for at du dog i eet Punkt kan komme til Klarhed over dig selv. Thi viid," vedblev han og reiste

sig, „jeg har seet nok til at kunne sige dig, at hun enten modtager din Haand af dig eller — Døden."

„Astrid!" udbrød Axel og vred sine Hænder, saa at Ledemodene knagede. „Astrid! Enhver Forhaabning, enhver Villie, hun kunde nære til mig, vilde jeg opfylde og troe mig salig ved at opfylde den."

„Saa begriber jeg dig dog endnu," sagde Vilhelm og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Og troer du jeg vil være istand dertil?" vedblev Axel. „Aldrig vil det skee, saalænge Natalie er til. Det har hun forkyndt mig idag, og hun talte som en opbragt Juno. Ha, jeg var feig nok til at kunne have faldet paa Knæ for hende i det Øieblik."

„Og du vil lade dig skræmme af en fortørnet og krænket Qvinde?" spurgte Vilhelm haanligt og tog et Lys, for at gaae ind i sit Værelse.

„Saa Vilhelm!" udbrød Axel, „det er meget silbigt. Jeg forsikkrer dig, jeg skal hvile i Nat, som laa jeg i Ligklædet, og var forladt af hele Verden."

„Fat dig, kjære Axel!" sagde Vilhelm ængsteligt. „Tving dig til Ro. Vil du at jeg skal blive?"

„Ak nei, bryd dig ikke derom. Det var kun et ufrivilligt Udbrud. Jeg veed ikke, hvor jeg fik det

fra. Jeg skammer mig derover. God Nat!" Og Wilhelm gik.

Wilhelm indsaae nu nok, at Sagerne stode misligere for hans Ven, end han havde tænkt sig dem; men dog opgav han ikke Haabet om at kunne gribe ind, hvilket han holdt for saameget nødvendigere, som han ganske rigtigt dømte, at Axel stod paa et Punkt, der var svangert med aandelig Ødelæggelse. Han troede ogsaa, at Axels Opreisning bedst kunde søges, hvor han var falden, og at det stod i Natalies Magt at give Tingen den forønskede Vending.

Han havde engang før været heldig nok til ad en lignende Vei efter sin Formening at hjælpe sin Ven ud af en Forvikling og troede dennegang at kunne betræde den samme. Den næste Formiddag tog han hemmeligt over til Guldtofte og søgte leilighedsviis at tale ene med Natalie, hvilket heller ikke faldt ham vanskeligt. Men det var ikke Angelique, han havde for sig, og han var ikke Natalie overlegen. Ved den sagteste Berøring af det Gebeet, hvorhen han ønskede at føre Samtalen, modtog hun ham paa en Maade, der aldeles berøvede ham Modet til et nyt Forsøg. Ja, han fandt sig endog overrasket af en opblussende Følelse, den han dog var Mand nok til ligesaa hurtigt at dæmpe.

„Det kunde jeg have sagt dig," sagde Obersten til ham, da han fortalte denne sit uheldige Forsøg. „Du kjender ikke Fru Lefeld. Man løber ikke saaledes af med hende. Jeg fortryder nu, at jeg fik Axel herud i Sommer. Var han blot bleven i Kjøbenhavn. Der ere Characterer, man maa lade rase, til de selv blive kjede deraf; og griber man engang ind i deres afsindige Løb, kommer man i stor Forlegenhed, og finder sig opfordret til idelig at gjøre det paany. Kunde jeg blot faae ham bort, det var det Bedste. Men derom har jeg nu to Gange forgjæves anmodet ham. Det er besynderligt nok," vedblev Obersten betænksomt, „hvor vildt Lidenskaben gjennem tre Generationer har raset i denne Green af vor Familie."

„Men naar man havde seet og kjendt Robert," svarede Vilhelm, „da faldt Axels Væsen dog saameget mildere, at det synes som man uden Fare kunde indvirke paa ham."

„Det kan du have ganske Ret i; men du maa huske, at Robert og var saa meget ældre. Axel er nu ikke langt fra ham. Et særegent Uheld synes rigtignok at følge ham. Det er en fatal Historie, den sidste. Den har oprørt mig."

Dagen efter tog Obersten ene over til Guldtofte og anholdt hos Legationsraaden om hans Datters

Haand for sin Neveu. Intet kunde være Mølner kjærkomnere. Han var ude af sig selv af Henrykkelse omfavnede Obersten flere Gange, kaldte ham Svoger og forsikkrede ham, at det opfyldte hans skjønneste Drømme. Thi, sagde han, naar de da engang blive gifte, og vi to Gamle falde hen, da ere der Faa hèr i Landet, der skal kunne maale sig med dem, hvad Eiendommenes Værd og Skjønhed angaaer, og der er Ild og Kraft i deres Stamme, høistærede Ven! Har nok mærket det. Hæ!"

Man aftalte tillige, at Deklarationen skulde skee en af de første Dage, og Legationsraaden stod paa, at den skulde foregaae med megen Pomp og Høitidelighed. Han vilde i den Anledning indbyde et talrigt Selskab. Obersten kjørte bort igjen meget vel tilmode.

Den aftalte Dag var kommen, og Obersten med Vilhelm undrede sig over, intet nærmere Bud at have erholdt fra Guldtofte. De meente imidlertid, at Mølner havde anseet det for overflødigt, og besluttede nu, at meddele Axel Arrangementet, der i Visheden om hans Bifald var gjort, og derpaa tage derover.

Det var imidlertid ikke fordi Mølner havde anseet det for overflødigt, at man intet yderligere Bud havde faaet, men fordi han, et Par Timer efter at

Obersten var tagen bort, havde meddeelt Sagen til Natalie og Hildeborg og af dem havde modtaget saamange Betænkeligheder, at han holdt det for bedst at opsætte Sagen for det første, og i den Anledning i egen Person red til Egensø, hvor han ankom just som Obersten og Vilhelm vare blevne enige om Forklaringen af hans Adfærd.

I det Dieblik Legationsraaden red ind i Gaarden, viftede Vinden i Vimpelen paa Axels Lystbaad midt paa Søen. Han seilede til Guldtofte. Han havde besluttet at sætte Alt tilside for at komme i Besiddelse af Astrid. Han var bleven enig med sig selv om, at han kunde opgive Alt for hende, og at den uforstyrrede Forening med hende vilde være istand til at dæmpe de Stemmer, der stedse skrege høiere i hans Indre. Hans Agt var, selv at gjøre det Skridt, som Obersten ham uafvidende havde gjort for ham et Par Dage i Forveien, men ønskede dog først at tale med Astrid og meddele hende sin Beslutning.

Han vilde ikke see Natalie eller Englænderen og valgte derfor denne Vei. Han vidste, at Astrid paa denne Tid sædvanligt vandrede alene i et vist Parti af Haven, og haabede nu at træffe hende der.

Han steg iland, ikke paa det sædvanlige Landingssted, men ved et mere afsides Hjørne af Haven

paa den anden Side af den Høi, paa hvilken Natalies Pavillon laa. Efterat han med megen Møie havde gjort Baaden fast her, sneg han sig skjult op ad Høien og nærmede sig forsigtigt Pavillonen for at erfare, om Nogen var der. Da han Intet kunde mærke, gik han dristigt frem og vilde just gaae den forbi, men saae ved at kaste et flygtigt Blik gjennem den halvt aabne Dør en Skikkelse sidde derinde. Med sagte Trin nærmede han sig.

Det var Astrid. Hendes fine, slanke Figur var bøiet forover i en grublende Stilling, medens Hovedet hvilede i Haanden, der med Albuen støttede sig paa Bordet. Hun vendte Siden mod ham og skuede tankefuldt ned paa Gulvet. Der svævede et Udtryk af Smerte i hendes Aasyn.

Axel stod længe og betragtede hende stille. Der rørte sig i hans Sjæl en uendelig Vemod; Frygt, Anger og Kjærlighed kæmpede i hans Bryst. Han vidste ikke, hvorfra Smerten kom i dette Aasyn, og dog fordømte hans Bevidsthed ham. Han svoer i sit Hjerte endnu engang, at ville opgive Alt for hendes Besiddelse og Lykke.

Da hævede Astrid sig fra den bøiede Stilling og blev ham vaer. „Min Gud, Axel! hvorledes kommer du her?" udraabte hun forfærdet, inden han endnu stod i Døren. „Gaae, kjære Axel!" vedblev

hun, „jeg tør, jeg kan ikke see dig. Du gjør os Begge ulykkelige, hvis Nogen traf os."

Men Axel laa alt paa Knæ foran hende og bedækkede hendes Hænder med Kys.

„Ulykkelig, kjære Astrid!" udbrød han; „ulykkelig! Maa da Alverden ikke see os? O, der er ingen Sol saa klar, at den jo maa beskinne vor Kjærlighed. Din Sjæl er reen nok til at hellige den."

„Vor Kjærlighed!" gjentog Astrid med et bittert Smiil. „Axel gaae; jeg troede at forstaae dig, men jeg er bleven skrækkeligt skuffet. Jeg veed jo, du elsker min Cousine."

Som truffen af Lynet foer Axel op. Maalløs stirrede han paa hende med en forfærdelig Ild i Blikket, medens den kolde Sved brød frem af Panden.

„Seer du, Axel! jeg vidste det. Du vilde gjerne nægte, at du har hyklet for mig; men du kan ikke, du tør ikke. Hvor dunkel du end er mig, saa læser jeg dog tydeligt i dit Aasyn, at du er truffen i din Sjæls Inderste. Jeg begriber ikke, hvorfor de saa frækt har villet knuse mig. Gaae!"

„Astrid!" stammede Axel. „Hvo har gydt denne Gift i din Sjæl?"

„Du selv," svarede Astrid, idet hun hævede sig med en Værdighed, der paa engang forbausede og ydmygede Axel. „Jeg har kun behøvet at troe mine

egne Øine. O, hvorfor har jeg dog ikke gjort det, før det var for sildigt? nu er Alt mig saa skrækkeligt klart. Hvorfor kunde du ikke lade mig beholde min Kjærlighed, uden at drage den frem af mit Hjertes stille Skjul og give mig den tilbage med Haan? Jeg vilde have gjemt den, fredet den, den havde i sin Taushed været nok til at fyldestgjøre min Sjæl, som du har beredt en saa blomsterløs Ørken." Hun sank tilbage paa Stolen og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

„Hør mig, Astrid!" bad Axel. „Tro ikke, at jeg vil redde mig for dig ved en feig Løgn. Har du erfaret det Frygtelige — Gud veed hvorledes — saa hør dog i det Mindste, hvad jeg har at sige: saasandt jeg elsker dig mere, end jeg kan sige, du er mit Livs sidste Blomst, mit eneste Haab! Lad mig see dit Aasyn, Astrid! og jeg vil skrifte for dig som en Bodfærdig for sin Gud."

Astrid vendte sine taarefyldte Øine mod ham; en dyb Medlidenhed greb hende, da hun saae det vilde, lidende Udtryk i hans Ansigt. „Skaan mig dog, Axel!" sagde hun. „Hvad kan du have at sige mig, som jo ikke vil smerte mig endnu dybere, end hvad jeg alt veed?"

„O nei!" vedblev Axel, „thi du veed jo dog ikke i dette Øieblik eller vil ikke vide det, at jeg

elsker dig, at jeg aldrig for nogen Qvinde har næret de Følelser, med hvilke min hele Sjæl sukker mod dig. Ja jeg har elsket Natalie, om du vil give Kjærlighedens Navn til den vilde Flamme, hvormed hun antændte mit Væsen, og som hun har pleiet og næret og glædet sig ved min Qval. Dog jeg vil ikke anklage hende, jeg er selv strafværdig, jeg fortjener dette vrede Blik, hvormed du betragter mig, som gjør mig endnu mere til din Slave. Men hør mig, Astrid! det er forbi, det svandt Alt, da den Himmel opgik for mig, der omsvæver dig og taler af dine Øine selv i dette Øieblik. Jeg seer den, Astrid! som den haabløse Fordømte skuer op mod Barmhjertighedens Hjem. Jeg kjender ingen Fred, ingen Salighed i Livet uden dig. Astrid! — har dit Hjerte, der er selve Kjærlighedens og Godhedens Tempel, ingen Medlidenhed med mig? Vil du give mig til Priis for de Dæmoner, der hyle efter mig?"

„God bye, Sir!" lød i det samme en Stemme bag ved ham. „Undskyld, jeg kommer ubeleiligt; men jeg kom, og troede Dem før i Maanen end her."

Axel var fløien op ved den første Lyd og stirrede paa Englænderen med et Raseri i sit Aasyn, saa at selv denne forfærdet traadte et Skridt tilbage. „Hvad vil De?" raabte han. „Gaa, løb, bort! De seer her er Intet for Dem at søge."

„Det skulde jeg dog troe," svarede Splenham forbittret over at træffe ham ene med Astrid og end mere over denne Tiltale. „Kom jeg ikke i rette Tid! Man har jo seet, hvor dødbringende Deres Favntag kan være."

„Skurk!" raabte Axel ude af sig selv og greb Splenham efter Brystet, men denne undgik hans Tag ved at træde tilside. Et Dieblik syntes Englænderen at tabe sin Fatning. Hans Dine rullede, og Blodet fløi ham op i det Øverste af Kinderne; men strax gjenvandt han Herredømmet over sig selv og sagde koldt: „Jeg veed dog der ere anstændige Maader at komme mig tillivs paa, naar De endelig vil det. Vælg hvad Dem lyster, Kugle eller Kaarde."

„Skyde Dem for Panden som en Hund, vil jeg!" raabte Axel skummende af Forbittrelse og styrtede afsted.

Ved Foden af Bakken mødte han Natalie. Han standsede og betragtede hende. En Hær af vilde Følelser stormede i hans Bryst og kæmpede i hans Aasyn. „For Guds Skyld, Egenskjold!" udbrød Natalie med en dyb Angest i sin Stemme. „Hvad fattes Dem? Hvad Rædsomt er der mødt Dem?"

„Rædsomt!" gjentog Axel og brød ud i en fortvivlet Latter, „ja rædsomt! Du har nævnet det rette Ord. Rædsom er just Klangen i Sjælen, naar Anelserne spille Hazard derinde om Kjærlighed, Liv og

Død. Kom du Glædens mørke, fagre, vilde Datter!" vedblev han, idet han slyngede sin Arm om hendes Liv, „kom! Den sidste Ild, der brænder i mine Aarer, skal være dig helliget. Jeg er din. Jeg sværger dig ved mit Liv, der hænger paa en Kaardespidse, jeg tilhører dig. Lad mig dog see dine Øine igjen, hvori Livets gjøglende Gift er blandet. Du veed jo, jeg kan ikke modstaae den. Jeg har alt drukket Lykke, Usalighed og Vanvid deraf. Kom, lad mig endnu med dødblaae Læber suge de sidste Draaber!"

Natalie kæmpede i hans Arme for at rive sig løs, men han holdt hende med Kæmpekræfter. „Slip mig!" raabte hun høit. „Affsindige, slip mig! Jeg væmmes ved dine vanvittige Phraser. Skam dig at tilføie en Qvinde Vold."

„Vold!" gjentog Axel, idet han løsnede en Smule det stærke Favntag, hvori han holdt hende, som om Tanken beskæmmede ham. „Har da ikke dine Arme, Natalie! omslynget mig i den fulde Kjærligheds Favntag. Og see! jeg har Intet tilbage uden dig. Jeg er jo selv din Skabning, Natalie, din Sjæls Gjerning."

Natalie saae ham kjærligt ind i Øinene, som om hun kunde besinde sig paa sine virkelige Følelser. Men i det Sekund hun bemærkede Virkningen af sit Blik, rev hun sig hurtigt løs og ilede bort.

„Falske Slange!" udbrød Axel og stirrede efter

hende, da hun løb op ad Bakken. Et Par Minuter stod han som fastnaglet til Stedet; derpaa skuede han omkring sig, som vaagnede han af en Fortryllelse, drog et dybt Suk, idet han strakte Armene ud mod Pavillonen, vendte sig og gik i Baaden, medens han sagte mumlede: „Imorgen altsaa, ja imorgen maa det være!"

„Men betænk dig vel, kjære Fætter!" sagde Weinlich et Par Timer efter til Axel, da de begge sad i det chinesiske Lysthuus i Haven ved Egensø. „Du maa erindre, du er den Sidste af din Stamme og bør ikke letsindigt exponere dig."

„Jeg giver ikke et vissent Løv for hele min Stamme," svarede Axel. „Den Sag er vel betænkt og kan ikke være anderledes. Jeg lader mig ikke forgjæves byde Kaarde eller Kugle. Vil du eller vil du ikke?"

„Med største Fornøielse vil jeg," sagde Weinlich. „Paa min Ære, det skulde næsten glæde mig, om du kunde skyde den Karl en Kugle for Panden. Jeg troer saasandt, det er det Meste han er værd. Men skulde Ulykken være, og det Modsatte skee, hvad skal der da blive af vor Familie?"

„Den skulde ikke koste mig et Suk," vedblev Axel med et bittert Smiil. „Jeg er ikke saa taabelig at troe, at Verden vil see en Smule anderledes ud, hvad

enten der existerer et Individ med det Egenskjoldske Navn eller ikke; og den er en Nar, der i vore Tider troer Andet om sig og sin Familie. Jeg testamenterer dig Alt."

„Jeg takker dig for din Godhed," svarede Weinlich. „Thi omendskjøndt jeg veed, det nytter mig Intet, da jeg ei alligevel vil erholde det, saa viser det dog dit velvillige Sindelag. Jeg forsikkrer dig, det er mig, som skulde jeg snart tage Afsked med dig. Jeg har en Følelse, som om jeg kunde græde." Der trillede ham virkelig en Taare over Kinden.

„Gjør mig ikke blødagtig med dine Anelser," sagde Axel mere bevæget. „Tag afsted, gode Ven! ellers bliver det for sildig. Jeg har befalet Tjeneren at lade Jagtvognen spænde for og holde udenfor Gaarden, for ingen Mistanke at vække. Husk femten Skridt!" vedblev han, da Weinlich alt var ude af Lysthuset.

Weinlich gik, og Axel hørte strax efter Lyden af den bortrullende Vogn. Han strakte sig henad Bænken, stirrede længe gjennem Vinduerne ud i den høstlige Natur og slumrede endelig ind, udmattet af sin sjælelige Spænding. Men Slummeren er ikke altid en Hvile. Det vedblev endnu at arbeide i Dybden af hans Sjæl, og mørke, uhyggelige, halvttilslørede Skikkelser viste sig for ham i Drømme, stirrede paa ham

med hule, dybtliggende Dine og hemmelighedsfulde Miner, som om de havde noget Skrækkeligt at betroe ham, og svævede grinende bort. Da befandt han sig pludseligt i en dunkel Lund, hvor tætløvede Træer ligesom beskjærmende hvælvede sig over en høitidelig Stilhed; men selv Træerne syntes at sørge og stode med nedhængende Grene og fine, sagte skjælvende Blade. Hans Dine fæstede sig paa en Jordforhøining, over hvilken to høie Cypresser hældede sig. To sortklædte qvindelige Figurer stode med Ryggen mod ham, med Armene slyngede om hinandens Liv, og skuede ned mod Jorden, tause og ubevægelige. Han vidste ikke, om de vare levende eller blot Støtter, og dog bevægede sig hans Hjerte mod dem med en saa dyb, smertelig Længsel, som vilde det sprænge Brystet. Men han selv var som rodfæstet til det Sted, han stod paa, og kunde ikke røre sig. Da vendte den Ene sig halvt om imod ham, slog det lange, sorte Slor tilside, betragtede ham med sorgfuld, fortørnet Mine og vinkede ham bort. Axel kjendte sin Moder og vidste i samme Dieblik ogsaa, at den anden Skikkelse var Astrid. Han vilde styrte hen for dem, men kunde ikke; han vilde tale, raabe, men formaaede intet Ord at bringe over sine Læber; han stred i Angest og Fortvivlelse, indtil han vaagnede i denne Kamp og saae Weinlich staae foran sig.

„Du drømmer slemt," sagde denne. „Det er ikke godt. Du burde ikke have lagt dig til at sove der."

Axel foer op. „Ja!" svarede han og gled med Haanden over Ansigtet, „jeg har drømt afskyeligt. Nu — hvad Besked har du?"

„Alt er ordnet," svarede Weinlich. „Imorgen Klokken sex. Det værste Punkt var de femten Skridt. Han vilde endelig have ti eller tyve, og nær havde han fordret mig ud for min Haardnakkenhed. Jeg lod ham vide, at min Hofcharge kunde løse mig fra Forpligtelsen at møde ham, hvorpaa han med en infam Venlighed lagde Haanden paa min Skulder og forsikkrede mig om sin Respekt for min Person. Endelig erklærede han at ville lade dig beholde det Fortrin."

„Fortrin!" gjentog Axel haanligt. „Hvor er Pladsen?"

„Den lille, grønne Plaine i Skoven paa den anden Side Springerup. Den er rigtignok temmelig nær Guldtofte; men vi vidste ingen bedre, og han syntes indtagen for den Plads. Tænk dig, Slyngelen havde den Uforskammethed, da vi omtalte dette Sted, at alludere til den Affære, jeg for nogle Dage siden havde der med Væderen. Han erklærede det naturligt, at vi sørgede for en Saarlæge."

„Naturligt!" gjentog Axel. „Er der Mere?"

„Dernæst forlangte han, at vi skulde skaffe ham

en Sekundant. Men da jeg erklærede det for umuligt, sagde han, at han selv vilde sørge for en."

„Altsaa," sagde Axel, „hedder det sig, at vi have aftalt en Jagt imorgen tidlig med Legationsraaden og Splenham — at sige, hvis Nogen spørger derom. Giv Jægeren mine Pistoler og lad ham trække dem vel af; Kugler ere der; men giv ham to Geværer med, for ikke at vække Formodninger. Det Øvrige veed du. Vi maae vækkes imorgen Klokken fem. Dog det siger jeg bedst selv."

„Stol ganske paa mig," sagde Weinlich; „jeg kjender til disse Sager. Det er nu sex Aar siden, jeg havde en saadan Affære for min Ven Feltenham; men det var rigtignok paa Klinger. Dette er en fordømt voldsom Methode. En Adelsmand bør desuden ikke være uvidende om Sligt. Det er en Lykke, at Doktoren ikke gaaer paa Jagt, ellers var han istand til at ville med, om han hørte det. Jeg vilde ønske, det var vel overstaaet."

Det var som om den næste Morgen tøvede med at forjage Natten. Tykke Skylag hvilede i Horizonten paa det Sted, hvor Solen skulde frembryde, og det var endnu mørkt, da Axel og Weinlich rullede ud af Gaarden med en Jæger og Kudsk. Vilhelm laa og hørte den bortrullende Vogn halvt i Slummer. Et Spørgsmaal gjennemfløi hans Sjæl; men det var

ikke stærkt nok til fuldkomment at vække ham, saa at han igjen faldt i Søvn, indtil han henved en halv Time efter vaagnede med en Uro, han ikke kunde forklare sig. Den bortrullende Vogn kom ham igjen i Tanker, han sprang op og ringede paa Tjeneren.

„Hvem var det, der kjørte bort for lidt siden?“ spurgte han den Indtrædende.

„Det var den unge Herre og Kammerjunkeren, der kjørte til Guldtofte. Der skulde nok være Jagt, syntes jeg de talte om.“

„Jagt!“ sagde Vilhelm og grundede. „Derom blev der jo Intet talt igaar. Gav han dig ingen Besked til mig?“

„Jo, jeg har rigtignok et Brev til Dem, som Herren befalede mig at give Dem en lille Time efter at de var kjørt. Men da Doktoren nu er vaagnet, saa vil jeg hente det strax, om De vil.“

„Ja, skynd dig, skynd dig!“ udbrød Vilhelm i høieste Uro.

Tjeneren bragte Billetten og Vilhelm læste:

„Kjære Vilhelm!

„I det Øieblik du modtager dette Brev, da lad „den hurtigste Hest i Stalden sadle og rid saa stærkt „du kan til den lille grønne Plaine ved Guldtofte, „hvor du veed min Søster Luise brak Armen. Glem

„ikke at tage din Forbindtaske med. Din Hjelp vil „mulig kunne behøves. Din Axel."

Billetten faldt Vilhelm ud af Hænderne. „Tænkte jeg det ikke," raabte han. „Skynd dig, sadl i Dieblikket Axels Hest! Skynd dig, Menneske! Liv og Død ligger i din Hurtighed! Har jeg ikke havt en frygtelig Anelse! Gud lad mig dog ikke komme for sildigt!"

Karlen styrtede afsted, som om Gulvet brændte under ham. Vilhelm var i Dieblikket klædt paa, forsynede sig med de Instrumenter, han troede fornødne, og stod et Par Sekunder og betænkte sig, om han skulde give Obersten nogen Meddelelse. Dog, da han frygtede for det vilde opholde ham, og han i det samme hørte Hesten trækkes op i Gaarden, ilede han ned, svang sig op og fløi bort med en saa stormende Iil, at ikke ti Minuter vare forløbne, før han var i Skoven, hvor Plainen laa. Her saae han Kudsken holde med Vognen, sprang hurtig af Hesten og overlod den til ham, hvorpaa han iilsomt løb til Pladsen, men hørte et Skud endnu inden han naaede den.

Det var Axels Skud. Han havde anden Gang forfeilet Splenham. Blodet løb ham selv ned over Halsen; hans høire Dre var qvæstet af Englænderens Kugle.

Splenham modtog den anden Pistol af sin Sekundant, der ingen Anden var end Legationsraadens

Forvalter, og beredte sig til at gjøre sit andet Skud, da Vilhelm i det samme kom styrtende frem fra Krattet med et tordnende Holdt og stillede sig hen ved Axel. Han havde øieblikkeligt bemærket, at denne blødte, og gjorde dette gjældende som Grund for, at Duellen maatte være tilende.

Men denne Grund erklærede alle Parter, selv Axel, for utilstrækkelig; thi Splenham havde staaet for Axels anden Kugle, medens han selv kun havde skudt een Gang og var følgelig berettiget til i det mindste endnu et Skud. Det var desuden bleven afgjort, at der skulde verles sex Kugler. „Gaa tilside, kjære Vilhelm! for Guds Skyld," raabte Axel. „Du forhaler og indvikler Sagen. Gaa, gaa!" vedblev han hidsigere; du gjør kun ny Ulykke. Jeg skal staae for denne Kugle."

„Ikke ud af Stedet!" raabte Vilhelm. „Gaae og see dig sprælle i dit Blod strax efter? Jeg skal vide at forhindre denne forvorpne Handlings Fuldbringelse."

Englænderen tabte Taalmodigheden. „Begone, Sir! Begone, I say," udbrød han og stampede i Jorden, idet Lidenskaben ikke tillod ham at bruge Andet end Modersmaalet. „Jeg skyder, ligemeget om Dem eller ham."

„Saa skyd, Skurk!" raabte Vilhelm og strakte

Haanden ud imod ham, det han atter ilede hen og omfattede Axel, der var sprungen tilside. Kuglen peb fra Englænderens Pistol imellem Vilhelms Fingre og borttog det øverste Led paa den lille Finger.

Om det var en blind Hidsighed, som ofte i særegne Tilfælde stærkest overvælder det ellers kolde Gemyt, eller om det var et hadefuldt Overmod, der bevægede Splenham til dette Skud, maa være uafgjort; men det kom ham dyrt til at staae. Rasende greb Axel den Pistol, Weinlich øieblikkeligt bragte ham og fyrede blindt paa Englænderen, der i samme Nu styrtede til Jorden uden at give en Lyd fra sig.

Alle bleve slagne af Forfærdelse ved Synet af dette skjæbnesvangre Skuds Virkning. Som spottende brød just Solen i dette Øieblik seierrigt frem gjennem Skyerne og gød sine fulde Straaler over Egnen, som om den ret vilde belyse det Frygtelige for de fire blege Mennesker, der et Sekund stode stive af Skræk. Forvalteren sprang til og løftede Splenham op; men han forraadte ikke det mindste Tegn til Liv. De andre Tre ilede til. Vilhelm viklede sin saarede venstre Haand ind i sit Lommetørklæde og fremtog sin Forbindtaske, medens Forvalteren og Weinlich hurtigt afklædte Englænderen. Men da han saae det nøgne Bryst, udraabte han, idet han fortvivlet kastede Instrumenterne:

„Alt er forgjæves, Kuglen er gaaet igjennem Hjertet; død er han!"

Da var det, som om alt Liv veg tilbage fra Axels Aasyn; gjennemtrængt af Rædsel stirrede han paa det afsjælede Legeme. „Død!" udraabte han, medens igjen en stærk Rødme farvede hans Tindinger, og hans Øine ligesom brændte i deres Huler, „død! O siig det ikke, Vilhelm! See ret efter, han er ikke død. Du mener det ikke! Ha!" vedblev han, idet han kastede sig foran Liget og med Haanden søgte at standse den fremvældende Blodstrøm. „Har jeg ikke æret og elsket dette Menneske? Hvorledes skulde jeg skyde ham? He, Splenham, giv dog et Tegn! see Solen! Livet leer dig i Ansigtet! Du var jo altid mægtig at herske, hvor Latterens Satyr kaldte."

Men Splenham gav intet Tegn. Stumme og sammenpræssede i Dødens mystiske Øieblik vare de Læber, der saa ofte havde udsendt det gjøglende Signal til Spøg og Overgivenhed. Hans Aand svang sig alt mod de ukjendte Egne, hvor der skal aflægges Regnskab saavel for Graad som for Latter.

„Flygt, kjære Fætter!" udraabte Weinlich med grædefærdig Stemme, idet han styrtede hen og omfavnede Axel. „Ved min Ære, han er falden i sit eget Overmod. Skynd dig bort, kjære gamle Dreng!

Det er det Bedste, Du kan gjøre. Jeg slipper saa nok derfra."

„Bort!" svarede Axel med huul Stemme, og søgte at støde Weinlich tilbage. „Fordi et saadant Saar aldrig har været helet før, kan du jo dog ikke vide, om det kan skee." Men strax derpaa sprang han op, slog sig for Panden og skuede vildt omkring sig. „Raseri!" vedblev han, „som om Livet var værd at holde paa, naar det engang er flygtet. Jorden brænder mig under Fødderne! Hvor skal jeg hen?"

„Gjør ikke mange Ord," sagde Vilhelm, hvem det Skrækkelige i Begivenheden, forbunden med Smerten i hans saarede Haand, havde bragt nær Besvimelse; „gjør ikke mange Ord, men flygt! Dette maa jevnes, som det kan jevnes; men det vil bedre skee, naar du er borte." Derpaa greb han ham under Armen og ilede med ham til Vognen, medens de Øvrige sørgede for, at Splenhams Lig blev bragt til Guldtofte.

Axel lod sit Saar forbinde, tog Afsked og steg tilhest. Men han var ikke reden et Par hundrede Skridt, før han atter vendte Hesten og fløi tilbage. Vilhelm var alt kommen paa Vognen, da han forbauset saae Axel komme igjen og vinke med Haanden, som for at tale med ham. Han steg af og ilede derhen.

„Jeg vil flygte," sagde Axel, „ud i den vide Verden, men kun under een Betingelse. Det nytter

ikke, du kommer med Indvendinger; om du havde en Hær, de vilde ikke overvinde min Villie. Jeg flygter ikke, før jeg har talt med Astrid. Du maa skaffe mig en Samtale med hende."

Vilhelm opbød hele sin Veltalenhed for at formaae ham til at afstaae derfra; men den var spildt. „Det er unødvendigt," vedblev Axel, „at fare afsted over Hals og Hoved. Jeg kan med største Lethed holde mig skjult til i Aften. I eet Tilfælde vil jeg give efter: naar hun selv ikke vil see mig; thi da er det mig ligemeget, hvor i Verden jeg er. Jeg vil skrive en Billet, den skal du skaffe besørget."

Der var ikke Andet for at gjøre end at give efter, hvis han ikke vilde forøge Ulykken, og Vilhelm lovede det. De aftalte et Sted, hvor Axel skulde træffes, og droge hver til sin Side.

Det var Aftenen efter denne uheldsvangre Dag, der traf en Grændse mellem Beboerne af Egensø og Guldtofte, som længe ikke skulde overskrides, at Astrid tæt indhyllet i et stort Shawl sneg sig hemmeligt ud gjennem Haven ned mod Aaen, der udenfor den udgød sig i Søen. Hun standsede paa Broen og skuede et Øieblik ud over den mod Egensøes hvide Mure, der spøgelseagtigt gjennem Mørket hævede sig paa den anden Side. Vinden blæste skarpt imod hende og flagrede vildt med Fligene af hendes Klædning. Mindet

om hiint Øieblik dukkede sagte op i hendes Sjæl, da hun første Gang førtes over dette Vandløb paa Axels Arme, de Arme, i hvilke hun havde følt en Tryghed, som om hun kunde byde hele Verden Trods. Og dog var hendes Følelse nu, som var denne hele Verden en Kirkegaard, hvor hun selv laa dybt under Jord og hørte Vinden hyle over Graven med en dump og qvalfuld Erindring om et tilintetgjort Paradiis. Smerten overvældede hende, hun sank ned paa Knæ, lagde de foldede Hænder mod Broens Rækværk og hældede Hovedet til det. Derpaa reiste hun sig atter, vendte Blikket mod Himlen, hvor Stjernerne sparsomt glimtede frem gjennem de af Vinden jagede Skyer, og fortsatte sin Gang op ad Bakken til Pavillonen, hvis Dør hun aabnede og gik ind. Et Øieblik efter hørte hun sagte Fodtrin udenfor, Døren aabnedes igjen, og Axel stod for hende.

Længe betragtede de hinanden tause gjennem den næsten fuldkomne Dunkelhed, som havde det Uhyre, der paany var traadt dem imellem, berøvet dem Ordene for deres Følelser. „Astrid!“ udbrød omsider Axel, „lad mig høre din Stemme! Siig mig et Ord, der kan løse min Tunge!“

„Hvad vil De?“ spurgte Astrid med skjælvende Stemme. „De har fordret en Samtale med mig, fordret den saaledes, at Ingen med menneskelig Fø-

lelse kunde afslaae den. Hvad kan De ville? O, Axel! De burde have skaanet mig derfor."

Axel greb hendes Haand uden at hun afværgede det. „Derom kan De spørge?" udbrød han. „See Astrid! naar jeg skuer om mig i Verden, da er der kun et eneste Sted, hvor jeg kunde finde Trøst og Hvile, og det er for dine Fødder. Jeg vilde høre din Stemme, see din Skikkelse, der for mig indeslutter alt Tilbedelsesværdigt, for at du skulde lette min Sjæls tunge, uhyre Vægt."

„Deres Sjæls Vægt, Axel! kan kun den løfte, der bar Alverdens Synd. O tænk dog paa, at det Skrækkelige, der nu adskiller os, fordrer en anden Forsoning, end De kan hente fra Følelser, der forhen vare Dem en Leg!"

„Du er streng, Astrid! streng som den ubøielige Skjæbne, der spotter vore Ønsker, vor Griben efter Redning. O tro ikke Andet, end at der selv i dine strenge Ord er Noget, der lægger sig qvægende om min Sjæl og sender en Straale i mit frygteligt forvirrede Indre."

Astrid taug. Hendes fine Lemmer skjælvede under den indre Kamp. Hendes Blik hvilede paa Axel, der laa knælende foran hende og holdt hendes Haand i sin. Kun Mørket hindrede ham fra at see den Kjærlighed, der lyste gjennem Smerten i hendes Aasyn.

„Staa dog op!“ bad hun omsider. „Jeg kan ikke taale at see Dem saaledes.“

„Veed du ikke, Astrid!“ vedblev Axel, „at det er det Bittreste i mit Liv, at jeg med Dødens Haand har grebet ind i dit, at mine Følelser vare vanhelligede, da jeg offrede dig dem, at mørke Skygger i min forvirrede Sjæl vilde jage mig bort fra din Kjærlighed, om du kunde skjænke mig den. Astrid, kan du glemme mig. Kan du hæve dig ud af denne Smertens Nat, o saa glem mig og lee det Kommende imøde. Lad mig ikke have ødelagt dét Skjønneste, Livet gav mig.“

„Tal ikke saaledes,“ bad Astrid med brudt Stemme. „Deres Ord sønderrive mit Indre. Tænk ikke paa mig, Axel! Lad Tanken om mig og mine Lidelser ikke knække Deres Mod. Der ligger liden Magt paa mig. De skal vinde et nyt Liv; De vil det! Det var mig en stolt Tanke at skulle have deelt det med Dem. Det var ikke Guds Villie. Det er forbi!“

Da reiste Axel sig og udstrakte sin Arm for at omfavne hende; men hun veg tilside. „Ja, det er forbi, Axel!“ gjentog hun med tiltvungen Kraft. Jeg har een Gang staaet i Deres Liv som et rædselfuldt Skjæbnens Redskab. Skaan mig, Axel! Lad os skilles. Jeg kan ikke mere. Gaa med Gud!“

Hun lænede sig mat op mod Væggen og be-

dækkede sit Ansigt; men Axel udbrød med en Klang af Fortvivlelse i Stemmen: „Ja, du har Ret! Der klæber Blod ved denne Haand; den vilde besmitte din rene Skikkelse. Forbandelsen er over mit Hoved; den vilde knuse din uskyldige Sjæl. O Astrid! Tro ikke, jeg er kommen for at bede om din Kjærlighed. Kun et Ord, et Ord, et Livets Ord fra dine Læber, der kunde løfte den tunge Skjæbnens Haand, der hviler paa mig. O Astrid! naar du ikke vil tale til mig et Tilgivelsens, et Trøstens Ord, da er den sidste Tanke qvalt om en evig Godhed."

Astrid tog Haanden fra sit Ansigt og lagde den blidt paa hans Arm, medens Taarer strømmede hende over Kinden. „Den evige Godhed," sagde hun sagte og dog med en besynderlig gribende Tone, „den er os ogsaa nær i dette Øieblik, Axel! Fatter du ikke, at det er den, der har sendt mig herhid i denne Time for at vise dig, at den, der haaber paa den, ikke synker? thi uden den var jeg knust som et sammensunket Vrag. O Axel! Kunde der opstaae nogen Tvivl hos dig om min Tilgivelse, da tænk dog paa, at jeg i dette Øieblik har offret dig alle Hensyn. Men jeg — Axel! — jeg har Intet at tilgive dig. Jeg har kun at bede om, at Gud vil tilgive dig. Lad os nu skilles, Axel!"

„Ja skilles," gjentog Axel, „saa byder det Uundgaaelige. Men hvorfor forkorte disse Øieblikke? See

der ligger en lang Tid af Smerte og Trøstesløshed for mig, og ingen Glæde skal gjennembryde min Sjæls Mørke, før jeg seer dig igjen. Astrid! vil du give mig det Haab, at jeg kan komme forsonet tilbage og finde dig igjen, finde dig fri og uden Baand?"

Astrid vred fortvivlet Hænderne; hun vilde svare, men Taarer qvalte hendes Stemme.

„Græd kun, Astrid!" sagde Axel og lagde sin Arm om hendes Liv. „Der er et saligt Løfte i dine Taarer. De skulle kjøbe mig Himlens Fred og vaske Kainsmærket af min Pande. O, hvorfor kan jeg ikke blande mine Taarer med dine? Jeg kan ikke græde. Kun Englene kunne græde. Over min Sjæl ruger Fredløshedens Nat."

Døren blev reven op, og Vilhelm viste sig. „Axel!" raabte han med dæmpet Røst. „Jeg hører Stemmer nede i Haven. Skynd dig, skynd dig bort!"

„Fly, Axel!" bad Astrid, „for Guds Skyld!" Men i det samme overvældede Følelsen hende. Hun kastede sig mod hans Bryst og lagde sin Haand paa hans Pande. „Jeg vil endnu engang see dit ædle Aasyn gjennem Nattens Mørke," udbrød hun heftigt. „Du er reen, du maa være reen, jeg kan ikke leve ved anden Tanke. Jeg veed, jeg skal aldrig see dig mere."

„Siig det ikke," bad Axel, idet han lidenskabeligt

trykkede hende til sig. Vi skulle sees; vi ville ikke skilles!"

"Ja, vi skulle sees," gjentog Astrid og rev sig løs. "I Himlen skulle vi sees!"

Endnu en Omfavnelse, endnu et Farvel, og Axel overlod hende til Vilhelms Omsorg, der ad en Omvei førte hende tilbage. Selv ilede han ned ad Bakken ind i Skoven, hvor Jægeren holdt med hans Hest, svang sig i Sadlen og foer bort i den mørke Nat.

Ende paa første Deel.

